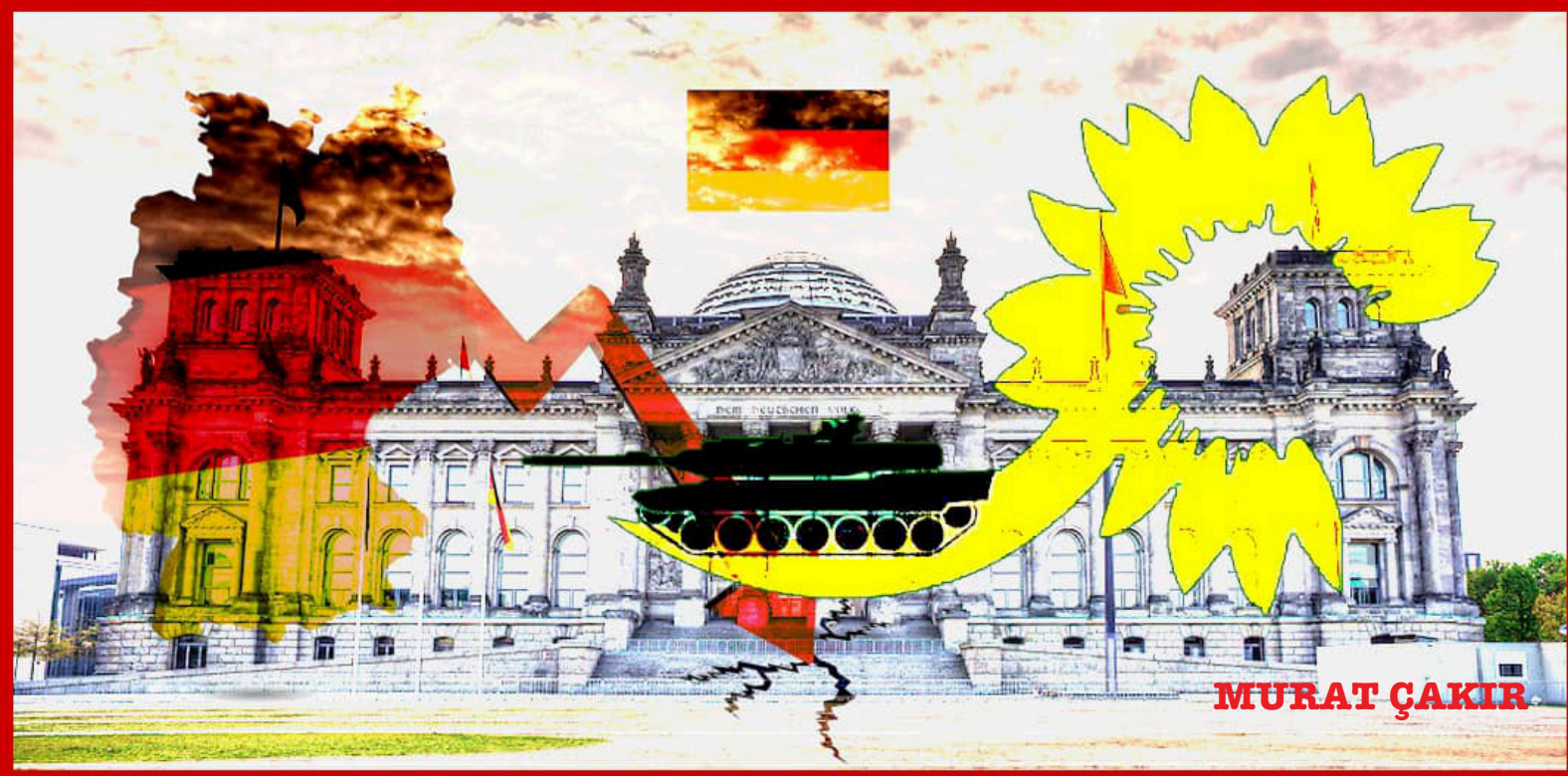

ALMAN EMPERYALİZMİ ÜZERİNE-II

F. ALMANYA'NIN İÇ VE DIŞ POLİTİKASINDAKİ GELİŞMELERE
DAİR 2021 - 2022 YILLARI ARASINDA YAZILAN MAKALE VE
KÖŞE YAZILARI

COPYLEFT

BİLGİ PAYLAŞIMLA ÇOĞALIR!

Tüm yazı, makale ve çeviriler, ticari amaçla
kullanılmama şartıyla, istenildiği gibi
indirilebilir, basılabilir ve dağıtılabilirler.

Murat akır'ın makale, köşe yazıları, yayınladığı kitap, çeviri ve derlemelere
<http://murat-cakir.de> adresinden ulaşabilirsiniz.

İçindekiler

Sunuş	5
Almanya'nın nükleer sevicileri	6
Almanya'nın stratejik otonomi hayalleri	7
Franko-Alman kader ortaklığı	8
Koronavirüs krizi ve eşitsizlikler	9
Rosa Luxemburg ve Alman Solu	11
Almanya'nın Ukrayna İkilemi	12
Sermayenin yeni temsilcileri	13
Temkinli iyimserlik	14
Devlet aklının zehirlediği sol	15
Almanya'da neler oluyor?	16
Antikomünizm cenneti	17
Almanya: Seçimler yaklaşırken...	18
Almanya: Seçimler yaklaşırken (2)	19
Almanya: Seçimler yaklaşırken (3)	20
Almanya: Seçimler yaklaşırken (4)	21
Almanya'da karar günü	22
Kapitalizmin “yeşillendirilmiş” modernizasyonu	23
Egemen siyasetin meşruiyet kaybı	27
Kader birliği	29
Merkel sonrası Pasifik politikaları	30
Alman emperyalizmi kılıçları kuşanıyor	31
“Aman ne güzel!”	35
“Primitif antiemperyalizm...”mış	36
Sol mu savunmada, sermaye mi?	37
Nükleer şemsiyenin yeşili	38
Saldırgan Transatlantikçiler göreve geliyor	39
“Tilki kurnazlığı”	43
Yeşillerin gerçek yüzü	44
İliştirilmiş sosyalizm	45
Şahinlerin Ukrayna sevdası	46
Savaşa karşı, ama nasıl?	47
Alman komünistleri ve barış sorunu	48
Askeri-sınai kompleksin zaferi	52
Savaşın etkileri ve Alman burjuvazisi	53
Antikomünizmin vebalı nefesi	54

Alman emperyalizminin kundakçılığı	55
Mutasyon	58
Yeşilin zehri, zehrin yeşili...	59
Savaş yorgunluğu mu?	60
Hegemonya mücadelesi	61
Savaş ilânı	62
Boyun eğdiremediklerinize dair...	63
„Halk ayaklanmaları“?!!	64
Alman emperyalizminin öncülük talebi	65
Avrupacıların sancıları	66
Hevesler ve gerçekler	67
»Avrupa Siyasi Birliği« ya da işbirlikçiliğin fiyatı	68
Dezenformasyon ve tek seslilik	69
Kof sembol siyaseti	70
Açık bloklaşma	71
Alman burjuvazisinin Çin ikilemi	72
Alternatif arayışları	73
Almanya'nın sessizliğinin anlamı	77
Topyekûn ideolojik savaş	78
Münferit hadise(ler)	79
Sistemik kriz	80

Sunuş

Bu derleme, daha önce yayınladığımız ve 2010-2020 yılları arasında farklı mecralarda yayımlanmış makale ve köşe yazılarını içeren derlemenin devamıdır. Aslında gene bir on yıllık süreyi bekledikten sonra benzer bir derlemeyi yayınlama düşüncesindeydim, ancak 2021 yılındaki Federal Parlamento Seçimlerinin ardından Transatlantikçi sermaye fraksiyonlarının temsilcilerinin ağırlıkta olduğu Scholz hükümetinin kurulması ve kısa zamanda Almanya dış politikasının yöneliminin değiştirilmesi nedeniyle iki yıllık bir süreyi ele almanın doğru olduğuna inandım.

2021 ve 2022 yıllarındaki değişimler öylesine köklü oldu ki, bunların bir nevi kronolojik dökümünü yapmamak olmazdı. Özellikle barış ve ekoloji hareketlerinin bağrından doğan Yeşiller partisinin Alman emperyalizminin en saldırgan kesimlerinin temsilcisi haline dönüşmesi gösterilmeli ve Yeşiller partisinin gerçek yüzünün ifşa edilmesi gerekmektedir. Çünkü bilhassa Türkiye’de Alman sosyal demokrasisini ve Yeşiller partisini devamla sol siyaset olarak görenlerin sayısı az değil. Bu ciddi bir yanılgıdır ve yazılarda değindiğimiz konuları okuduğunuzda, Yeşillerin gerçek yüzünü siz de görebileceksiniz.

Alman emperyalizmi Fransa ile ortaklığında Avrupa’nın öncü gücü ve uzun vadede dünyanın belirleyici güçlerinden birisi olma hedefinden hiç şaşmadı. Ukrayna savaşı ile de ABD emperyalizminin politik suları içerisinde hareket etmeye başladı. Ancak bu durum Avrupalı ve Transatlantikçi sermaye fraksiyonları arasında çıkar çatışmalarına ve çelişkilere yol açmaktadır. Özellikle 2022 sonlarında Çin Halk Cumhuriyeti ile olan ilişkiler temelinde bu çıkar çatışmaları ile çelişkilerin daha sertleştiğine tanık olduk. Şüphesiz önümüzdeki yıllar bu çatışmaların nasıl Alman siyasetini belirlediğini daha açık biçimde göstereceklerdir.

O nedenle Alman emperyalizmine dair olan makale ve yazıları bundan itibaren ikişer yıllık derlemelerle bir araya getirmeye çalışacağım. Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin yapısal krizleri ve dünyanın diğer bölgelerinde yeni gelişen güçlerin emperyalist cepheye karşı konumlanmaya geçmeleri, önceden olduğu gibi on yıllık süreçler içerisinde değil, çok daha kısa sürelerde dünya çapında değişimlere yol açacaktır. İki yıllık derlemeler ile de hem bu gelişmeleri yansıtmaya hem de kimi değerlendirmelerimiz ile öngörülerimizin doğru çıkıp çıkmadığını tespit etme şansına ulaşacağız düşüncesindeyim.

Murat Çakır

Kassel, Aralık 2022

Almanya'nın nükleer sevicileri

31 Ocak 2021

Emperyalist güçler arasında Alman burjuvazisinin en rafine egemen sınıf olduğunu defalarca vurgulamıştık. Gene de kamuoyu görüşünü manipüle etmedeki ve halkın ezici çoğunluğunun çıkarlarına ters düşen politikalar için toplumsal rıza üretmedeki ustalığına tanık olduğumuzda her defasında şaşırmamak elden gelmiyor. Bu ustalığı militarist politikalar konusunda yine görüyoruz. Barış hareketinin ve SSCB'nin »barış içinde yan yana yaşama« politikasının etkisiyle savaş sonrası Alman toplumunda kökleşmiş olan nükleer silah ve savaş karşıtlığı Alman egemenlerini her zaman rahatsız ediyordu. Toplumda yerleşik olan bu karşıtlığı demonte etmek için uygulanan uzun vadeli stratejiler artık meyve vermeye başladı.

Meyvelerin ne denli zehirli olduklarını 22 Ocak 2021 tarihinde yürürlüğe giren BM Nükleer Silah Yasaklama Sözleşmesi çerçevesinde yürütülen tartışmalar kanıtıyor. Bu bağlamda Alman sosyal demokrasisi için değişen bir şey yok. SPD zaten 1914'ten bu yana emperyalist saldırganlık cephesindeki yerini bir milim dahi terk etmedi. Bu biliniyor.

Ancak Almanya'daki toplumsal muhalefetin, sendikal hareketin ve barış taraftarlarının önemli bir kesimi üzerinde hâlâ etkisi olan reformist sol ve Yeşiller partisinde SPD'nin meşum izlerini takip edenlerin belirleyiciliği artmaya başladı. Gerçi reformist DIE LINKE partisinde bu rota değişikliğine karşı çıkanların sayısı hiç de az değil, ancak hükümet ortağı olabilmek için partinin barış politikalarına dair pozisyonlarını törpülemekte olanların gerek parti aparatında gerekse de meclis gruplarında kilit noktalarda oturdukları düşünülürse, antimilitarizmi izafeleştirme ve egemen siyasete yamanma adımlarının hızlanacağını öngörebiliriz. Bilhassa Federal Seçimlerin de yapılacağı bu yıl içerisinde.

Bu adımların reformist solu nereye taşıyacağını görmek için Yeşiller Partisine bakmak yeterli. Nükleer enerji karşıtı hareket içinden doğan Yeşiller bu pozisyonları terk edip, çoktan egemen siyasetin parçası oldular. Anketlerin büyük olasılıkla muhafazakârların iktidar ortağı olacaklarını gösterdiği Yeşiller, Alman emperyalizminin yayılcılık politikalarına toplumsal rıza sağlamada son otuz yılda önemli katkı sağladılar – özellikle barış hareketi içindeki bazı kesimleri yanlarına çekip, siyaseten nötralize ederek.

Şimdilerde ise açıktan NATO üyeliğini ve nükleer silah sahibi olunmasını savunuyorlar. Partiye yakın olan Heinrich-Böll-Vakfının internet sitesinde geçenlerde yayınlanan bir çağrıda, Almanya'nın askeri bütçesinin »önemli ölçüde artırılması« ve ABD'nin nükleer silahlarının »Almanya'da konuşlandırılmasına devam edilmesi« talepleri yer alıyor. Nükleer katılımın »ABD ve Federal Cumhuriyet arasındaki stratejik bağlantının çekirdek unsuru« olduğu iddia edilen çağrının altında Vakıf Başkanının yanı sıra, emekli bir NATO Korgeneralinin de imzası bulunuyor.

Bir zamanların pasifist Yeşillerinin militarizmin ve emperyalist yayılcılığın (elbette çevreci yakıt kullanan tanklarla!) savunuculuğu yapmaları yeni bir şey değil. Dikkatli okur anımsayacaktır: 1998'de SPD-Yeşiller hükümeti kurulmadan aylar öncesinde Federal Ordunun bir konferansına katılan Joseph Fischer, »Biz yeşil değil, Alman dış politikası yapacağız« diyordu. Ve 1999'da bu »Alman dış politikasının« ne anlama geldiğini Yugoslavya Savaşında, hem de »yeni Auschwitz'ler olmasın« demagojisiyle göstermişlerdi.

Alman muhafazakârları bu konuda hiç değilse dürüstler. Nükleer katılımın Almanya'nın stratejik ve ekonomik çıkarlarına yaradığını söylüyor ve nükleer silahların yasaklanmasına karşı çıkıyorlar. Kimi reformist Alman solcusu ve Yeşiller Partisi ise »barış« diyerek emperyalizm savunuculuğu yapıyorlar.

Almanya'nın stratejik otonomi hayalleri

14 Şubat 2021

ABD'nin tanınmış siyaset simalarından Henry Kissinger'in bir zamanlar yaptığı »Almanya Avrupa için büyük, ama dünya için küçüktür« tespiti son günlerde burjuva medyasında sıklıkla alıntılanıyor. Bunun nedeni elbette Biden yönetiminin iş başına gelmesi ve güncellenen transatlantik iş birliği umutlarıdır. Almanya'daki sermaye fraksiyonlarının sözcülüğünü yapan medyanın, düşünce kuruluşlarının ve siyasi temsilcilerin yürüttükleri tartışmaların satır aralarına baktığımızda, karşı karşıya kalınan ikilem ve devasa meydan okumalara çözüm arayışlarındaki çaresizlik gözümüze çarpıyor. Tam bu noktada Transatlantikçiler ABD'nden stratejik otonomi koparma hayalindeki Avrupalılara Kissinger'in bu tespitini hatırlatıyorlar.

Aslına bakılırsa Transatlantikçi sermaye fraksiyonlarının Avrupalılardan daha gerçekçi oldukları söylenebilir. Ama bu bir şey değiştirmiyor, çünkü emperyalist-kapitalist dünya düzeninin yapısal çelişkileri ve bilhassa ABD ile Çin Halk Cumhuriyeti arasında keskinleşen ihtilaf, her iki kesim için de çözüm yollarını zorlaştırıyor.

ABD ile ÇHC'nin dünya çapındaki siyasi, iktisadi, teknolojik ve askeri etki alanı genişletme çabalarını içeren ihtilaf, bugüne dek olmadığı kadar Almanya'daki bütün sermaye fraksiyonlarını olumsuz etkilemektedir. Gerek Transatlantikçiler gerekse de Avrupalılar Biden yönetiminin »Çin'in iktisadi suiistimallerine ve saldırgan zorlamalarına karşı çıkacak, insan haklarına, fikri mülkiyete ve küresel hükümet yönetimine yönelik saldırılarını geri püskürteceğiz« açıklamasını, ısınmakta olan »soğuk« ihtilafın askeri çatışmaya dönüşme tehlikesini artırma girişimi olarak okumakta ve bu gidişatın aleyhlerine olduğunu görmektedirler.

Dünya ihracat şampiyonluğunu elde eden ÇHC'nin dünya piyasalarındaki payını Pandemi koşullarına rağmen yüzde 14,5'e yükseltmesi, Alman emperyalizmini ABD emperyalizmi kadar rahatsız etmiyor. Tam aksine, ÇHC ekonomisinin büyümesi, ÇHC'nin artan makine ve araç ihtiyacını karşılayan Alman ve Fransız ekonomilerine yarıyor. Washington ise gerek bu durumu gerekse de Alman ve Fransız tekellerinin ÇHC'ndeki büyük yatırımlarını kendi hedefleri açısından ciddi sorunlar olarak görüyor.

O açıdan Trump'ın bıraktığı toplumsal ve kültürel ayrışmaları, Pandeminin yol açtığı sorunları ve dünya çapındaki güç kaybını aşma çabasında olan Biden yönetiminin Avrupa'nın istediği yeniden yakınlaşmaya, söylemde sıcak bakıyor olsa da Pasifik siyaseti nedeniyle pratikte yaklaşması pek kolay olmayacak gibi görünüyor. Dahası, Biden yönetimi aynı Obama ve Trump dönemlerinde olduğu gibi, Avrupa'nın ÇHC konusunda kendilerinden bağımsız bir ajanda geliştirmesini engellemekte kararlı.

Alman emperyalizmi ABD-ÇHC ihtilafından doğan ikili baskıyı hafifletmek ve hareket alanını genişletmek için, ABD ve AB arasındaki tartışmaları ertelemeyi ve Fransa ile birlikte »AB-ABD-ÇHC Üçgenine« yönelik bir AB müzakere stratejisinin geliştirilmesini öneriyor ve AB'nin ÇHC'ne karşı ikili strateji uygulamasını savunuyor. Yani bir taraftan ÇHC ile olan iktisadi ve ticari ilişkilerin geliştirilmesini, ama aynı zamanda da uluslararası kurumlar üzerinden Batılı ülkelerin ortak adım atmasını öneriyor. Örnek olarak da »Çin tarafından zorlanan teknoloji transferi ve hırsızlığı nedeniyle« AB, ABD ve Japonya'nın Dünya Ticaret Örgütünde orta dava açabilecekleri gösteriliyor.

Berlin'den yapılan önerilerin Washington'da ne kadar duyulduğu henüz pek belli değil. Belli olan Alman emperyalizminin çaresizliği, ki tarihsel deneyimler Alman emperyalizminin çaresizlik ve kimi hayallerinin ne denli kötü sonuçlara yol açabileceğini gösteriyor... Haftaya devam edelim.

Franko-Alman kader ortaklığı

21 Şubat 2021

Geçen haftaki yazımızda Alman emperyalizminin ABD-ÇHC ihtilafından doğan ikili baskıyı hafifletmek için Fransa ile birlikte ikili strateji izlenmesini önerdiğini belirtmiştik. Aslına bakılırsa bu yeni bir öneri değil ve sadece ABD-ÇHC ihtilafının sonuçlarını kapsamıyor. Asıl kapsamı uzun zamandır devam eden, ama bilhassa Trump'ın ABD Başkanı seçilmesinden sonra derinleştirilen ve Biden yönetiminin iş başına gelmesiyle güncelleştirilen Avrupa'nın stratejik otonomi veya Fransızların deyimiyle stratejik hükümdarlık konsepti tartışmalarıdır.

Gerek Almanya gerekse de Fransa – farklı tanımıyor olsalar da – konseptin temel hedefleri ve amaçları konusunda hem fikirler. İki emperyalist gücün stratejik otonomi konseptinden esas itibarıyla anladıklarını şöyle özetleyebiliriz: Avrupa'nın dış ve güvenlik politikalarındaki önceliklerini bağımsız bir şekilde belirleme yetisini elde etme; alınan kararları gerektiğinde tek başına, gerektiğinde de AB üyesi olmayan güçlerle iş birliğinde uygulamak için, güçlü kurumsal, siyasi, askeri ve maddi koşulları yaratma ve herhangi bir dış gücün zorlamasından bağımsız uluslararası politika için kurallar koymayı, bunları geliştirmeyi ve askeri zorla uygulamayı sağlayacak güce sahip olmak. Kısacası dünyayı Avrupa'nın (siz bunu Almanya ve Fransa olarak okuyun) emperyalist tekellerinin çıkarlarına göre şekillendirme gücünü elde etmek.

Stratejik otonominin taşıyıcı yapısı olarak öngörülen AB zaten Alman emperyalizmi için oldum olası yaşamsal öneme sahiptir. Almanya tek başına elde edemeyeceği bu otonomiye ancak AB çatısı altına ulaşabilir. AB'nin Ortak Savunma ve Güvenlik Politikasını şekillendirmede ise Fransa'nın partnerliğine bağımlı. Fransa ise AB kurulduğundan bu yana Avrupa'nın silah üretimi ve savaş yetileri konusunda ABD'nden bağımsızlaşması gerektiğini hep savuna geldi. O açıdan stratejik otonomi hayallerini Alman ve Fransız emperyalizmlerinin kader ortaklığı olarak nitelendirmek mümkündür.

Ancak temel sorun ve engeller tam olarak bu noktada ortaya çıkmaktadır. Bir kere AB üyesi ülkelerin 200 milyar Dolar civarındaki toplam savunma bütçesi ABD'nin bütçesinin (730 milyar Dolar) yarısı dahi değil. AB'nin uzun bir süre içerisinde ABD'ni yakalaması da pek olanaklı görünmüyor.

Bunun yanı sıra stratejik otonomi hayalleri önünde duran diğer bir önemli engel de AB içinde ve dışında zorunlu olan siyasi meşruiyet yoksunluğudur. AB ulus devletler üstü bir yapı olması nedeniyle siyasi meşruiyeti elde etmesi olanaklı değil. Kaldı ki, başta Doğu Avrupa'dakiler olmak üzere, diğer AB üyesi ülkelerin Almanya ve Fransa'nın mutlak boyunduruğu altına girmeyi reddettikleri biliniyor. Zaten Alman ve Fransız hükümetleri bu nedenle AB üyesi ülkelere AB'nin dış ve güvenlik politikası alanlarındaki kararların oy birliği ile değil, basit çoğunlukla alınmasını ve AB sınırları dışındaki savaflara katılımın gönüllülük esasına göre sağlanmasını dayatıyorlar.

Gerçi AB'nin Lizbon Sözleşmesi ve bu bağlamda alınan karar ve yönergeler ortak savunma politikasını olanaklı kılıyor, ancak pratikte merkezi rol oynayan yapı NATO ve dolayısıyla da ABD emperyalizmidir. Özcesi Avrupa'nın stratejik otonomisinin kaderi ABD'nin gölgesinde kalmaya mahkûm. Ama bu gerçek de Alman ve Fransız emperyalizmlerinin saldırganlıklarının ve militarist baskılarının azalacağı anlamına gelmiyor. Aksine, saldırganlık ve yayılmacılıklarının daha da artacağını öngörebiliriz. Nihayetinde emperyalist-kapitalist dünya düzeninin yasallıkları bunu gerektiriyor.

Koronavirüs krizi ve eşitsizlikler

Almanya örneğinde Pandemi tedbirlerinin kazananları ve kaybedenleri
Şubat 2021

Rosa Luxemburg yaşıyor olsaydı, şüphesiz »virüsü boşuna aramayın, asıl virüs saf hâliyle kapitalizmdir« diye yazardı. Çılgılık atan bu gerçeği görmek için Rosa Luxemburg olmaya gerek yok, gündelik yaşama fırlatılacak yüzeysel bir bakış dahi yeterli olur. Egemenler her ne kadar »virüs zengin-yoksul ayrımı yapmıyor, hepimiz aynı gemideyiz« deseler de gemide kimin hiçbir şey yapmadan oturduğunu, kimin ise kürekleri çektiğini bilenler olarak bu yalana kanacak hâlimiz yok. Gene de bu yalanı bazı verilerle ifşa etmek gerekiyor.

Türkçe konuşulan çevrelerde ve özellikle liberal kesimlerde genellikle Alman hükümetinin başarılı bir Pandemi mücadelesi verdiği iddia ediliyor. Hatta sosyal medyada Alman hükümetinin nasıl hemen ve ön koşulsuz mali destek sağladığı »iyi örnek« olarak gösteriliyor. Sahiden öyle mi? Alman devletinin Koronavirüs krizine yönelik politikasının farklı toplumsal sınıfları nasıl etkilediğine bir bakalım.

Kriz yönetiminin sınıfsal özü

Doğru, Alman devleti Pandeminin küresel karakteri ortaya çıkar çıkmaz hemen bazı önlemler aldı ve krizi yönetmeye başladı. Kısıtlamalar, yasaklamalar ve yaptırımlar gibi önlemlerle bulaşın genişlemesinin engelleneceği açıklandı. Özelleştirmeler ve bütçe kesintileriyle zaten zora düşürülmüş olan sağlık sisteminin salgın sonucu ortaya çıkan ağır vakalarla baş edebilmesi için, salgın yayılımıyla ilgili eğrinin düzleştirilmesinin ve üreme katsayısının 1'den az olmasının sağlanması gerektiği söylendi. Bilim insanları tarafından da teyit edilen bu söylem, Pandemi tedbirlerini belirledi ve tedbirlerin sınıfsal özü hemen kendisi gösterdi.

Bunu Federal Hükümetin karar altına aldığı »Yardım Paketi« özelinde irdeleyelim. 8 Mart 2020'de alınan ilk ve en önemli karar, aynı 2008/2009 krizinde olduğu gibi, kısa çalışma uygulamasının genişletilmesi oldu. Böylelikle büyük sermaye fraksiyonları, kriz dinamiği çerçevesinde iş gücü gereksinimlerini esnekleştirebildiler. Kısa çalışma uygulaması büyük sermayeye ücretli çalışanlarını işten çıkartmadan toplu sözleşmeleri dondurup, giderlerini düşürme, duruma göre çalışma sürelerini farklı düzenleme ve nihâyetinde ücretlerin büyük bir bölümünü veya hepsini devlete, dolayısıyla vergi yükümlülerinin sırtına yükleme olanağını veriyor. Dahası, 2008/2009 krizinden farklı olarak tekeller »sosyal sigortalar için işveren payını« ödemekten de muaf tutuluyorlar.

Kapitalistler diğer yandan devletin sağladığı kredi ve kefaletlerden de faydalanabiliyorlar. Alman devletinin teşvik bankası olan ve devlet bütçeleri sayesinde sınırsız kredi açma hakkına sahip KfW üzerinden sağlanan krediler önemli ölçüde büyük sermayeye verildi. Örneğin 26 Mart 2020 akşamına kadar verilen ve toplam 7,4 milyar Euro tutarında olan 443 kredi başvurusunun sadece 11'ine 7,2 milyar Euro sağlanırken, geri kalan 432 başvuru sahibine toplam 220 milyon Euro verildi.

Federal Hükümet bunların ötesinde sadece büyük sermayeye destek için 600 milyar Euro'luk »Ekonomik İstikrar Fonu« (WSF) oluşturdu. Fonun 400 milyar devletin kefil olacağı özel finansmana ayrıldı. Böylelikle büyük tekellerin kriz durumunda sermaye piyasasından almak zorunda kalacağı krediler için yüksek faiz ödemesi engellendi. 100 milyar Euro KfW için ayrılırken, geri kalan 100 milyar Euro devletin zora düşen şirketlere doğrudan katılımının sağlanması, yani hisselerinin alınması için rezerve edildi.

On kişiye kadar işçi çalıştıran küçük işletmeler içinse toplam 50 milyar Euro'luk bir program yürürlüğe sokuldu. Vergilendirilmesi zorunlu olan 9 ila 15 bin Euro'luk yardımlar yapıldı. İşletme sahiplerinin yaşamaları için gerekli olan bir geliri kolaylaştırılmış sosyal yardım üzerinden almaları sağlandı. Federal Hükümet bu kararı alırken, 1 ile 10 arası işçi çalıştıran işletmelerin toplam 1,6 milyon sahibi olduğundan ve bunların 300 bininin sosyal yardım başvurusunda bulunacağından hareket ediyordu.

Benzer yardım paketleri küçük burjuvazi için de uygulamaya sokuldu. Aslında ücretli çalışanlar katmanı içerisinde görülmesi gereken serbest meslek sahipleri de bir defaya mahsus olmak üzere 9 bin Euro alabildiler ve kolaylaştırılmış sosyal yardım hakkına sahip oldular. Hükümet verileri toplam 1,9 milyon serbest meslek sahibinin yaklaşık yüzde altmışının sosyal yardım için başvurduğunu gösteriyor.

Peki, ya işçi sınıfı?

Almanya işçi sınıfının bölünmüşlüğü de bu politikaların kolay uygulanmasında önemli bir rol oynamaktadır. Kamu hizmetlileri, dernek-vakıf çalışanları, özel bakım işçileri ve ustabaşı, tekniker veya mühendis gibi işletme içinde delege edilmiş egemenlik sahibi işçiler, ortalamanın üzerindeki gelirleriyle sınıfın üst katmanlarını temsil etmektedirler. Ancak bunlar arasında da farklılıklar var: Kamu çalışanları izafen güvenceli işlere sahipken ve maaş kısıtlaması yaşamıyorken, diğerleri kısa çalışma uygulamasından olumsuz etkileniyorlar.

Asıl olumsuz etkilenenler ise işçi sınıfının ezici çoğunluğu ve yoksul kesimlerdir. Artan işsizlik tehdidi ve kısa çalışma uygulaması öncelikle üretimdeki işçi sınıfını zora sokarken, en alttakiler, örneğin sözleşmeli çalışanlar kısa çalışma uygulamasından dahi faydalanamamaktadırlar. Burada özellikle özel hasta bakıcılığı yapan veya sezonluk işlerde çalıştırılan göçmen işçilerin durumu daha da zor. Çünkü genellikle enformel çalıştırılıyor, sınırların kapatılması ve/veya karantina uygulamaları nedeniyle maaş dahi alamıyorlar. İşsizler ve yoksullar ise toplumun en altına itilmiş durumdadır. Sosyal yardım için kolaylaştırılmış başvuru hakları olmamakla birlikte, Koronavirüs salgınına karşı en savunmasız durumdadır.

Sonuç yerine

Emperyalist Alman devletinin tedbirleri ve programları kati olarak sınıfsaldır. Genel halk sağlığı politikası öncelikli değildir. Sağlık sektörü en geniş biçimiyle özelleştirilerek, özel sermaye birikiminin hizmetine sokulmuştur. Koronavirüs salgınıyla zaten zor durumda olan sağlık sektörünün böylesine baskı altına girdiği bir dönemde Alman devleti büyük sermayeye yüzlerce milyar Euro'luk krediler, hibeler ve kefaletlerle olağanüstü destek çıkar, orta katmanlara ve küçük burjuvaziye sus payı dağıtırken, krizin tüm yükünü işçi sınıfının sırtına yüklemekte, yoksulları daha da yoksullaşacakları koşulların altına sokmaktadır.

Alınan tedbir ve önlemler bilhassa toplumun en altındakilerin tepkisini çekmekte, kendilerini siyasi ve ekonomik elit olarak görenlere karşı nefretlerini artırmakta ve genel olarak güvensizliğin yayılmasına neden olmaktadır. Ancak buna rağmen, emperyalist Alman devletinin sermaye sınıflarına yarayan bu kriz yönetimi aynı zamanda toplumsal katmanlar ve sınıflar arasında bloklar ve eşitsizlikler yaratarak yürütüldüğünden, bu bloklasmalar ile toplumsal rıza üretimini kolaylaştırmakta ve tekelci burjuvazinin sınıf tahakkümünü güçlendirmektedir. Koronavirüs krizinin ağır yükleri, salgını kısıtlamak için alınan kimi önlemin haklılığı ve burjuva medyasının desteğiyle geniş kesimlerce kabul edilen »aynı gemideyiz« diskuru, egemen politikanın bu eşitsiz kriz yönetimine karşı oluşan her türlü muhalefeti ve sorgulamayı diskredite etmek için kullanılmaktadır. Aşı patentleri ve sayısız diğer uygulamayla dünya çapında oluşan eşitsizlikleri saymıyoruz bile.

Başta dönersek: Sadece emperyalist Alman devletinin Pandemi sonuçlarına karşı uygulamaya soktuğu programlardan tek sonuç çıkıyor: Asıl virüs, en saf hâliyle kapitalizmdir!

Rosa Luxemburg ve Alman Solu

7 Mart 2021

Bilindiği gibi 5 Mart 2021’de komünist hareketin tanınmış isimlerinden Rosa Luxemburg’un 150’nci doğum günü kutlandı. Rosa Luxemburg dünya çapında tanınmasına ve dünya sokaklarında, sayısız mücadele alanlarında fotoğrafı en önde taşınmasına rağmen, aynı Che Guevara gibi ikon muamelesine tabi tutularak haksızlığa maruz bırakılmıştır. Halbuki Rosa Luxemburg, Lenin’in, tüm eleştirilerine karşın, »Alman sosyal demokrasisinin tavuklarının« ulaşamayacağı yükseklerde uçan »bir kartaldı ve kartal kalacak« diyerek yücelttiği bir devrimciydi.

Lenin’in »tavuk« metaforuyla eleştirdikleri Karl Kautsky ve Eduard Bernstein gibi isimlerdi, ki »reform-devrim« ikilemini, ayrılmaz bir bütün olduğunu bilmelerine rağmen yaratarak, Alman sosyal demokrasisini emperyalist burjuvaziye nasıl teslim ettikleri yeterince biliniyor. Karl Kautsky, Eduard Bernstein veya August Bebel gibi isimlerin lehlerine söylenebilecek tek şey, o zamanlar Alman işçi sınıfı hareketinin gücüne dayanıp, »tavuk« olarak en azından »kartal« olmaya özenmeleri idi.

Aynı metafora devam edersek, 21. Yüzyılın »tavuklarının«, bırakın kartal olmaya özenmelerini, bilinçli bir şekilde »tavuklukta« ısrar ettiklerini söyleyebiliriz. Dahası öncüllerini Marx ve Engels’in öğretilerinden bir adım geri atmadan ustaca yerin dibine gömen Rosa Luxemburg’un devrimci mirasını, tarihsel gerçekleri çarpıtarak Eduard Bernstein’in meşum reformizmine örtü hâline getirmişlerdir. Referans olarak da daha sonraları revize ettiği görüşlerini kullanmakta ve »demokrasi« adına 1989/1990 karşıdevrimine sahip çıkmaktadırlar.

Rosa Luxemburg’un yaşamı boyunca karşı çıktığı çabaların en yakın örneklerini geçen hafta iki kadın eş başkan seçerek gündeme gelen Almanya Sol Partisinde takip etmek olanaklı. Partinin meclis gruplarında ve aparatında kilit noktaları ellerinde tutan ve Rosa Luxemburg’u komünist olarak nitelendirmekten »utanç« duyan hükümet sosyalistleri, parti programına ezici çoğunlukla yerleştirilen barış politikası ilkelerini geçersiz kılmak için uzun zamandır uğraş vermekteler. Amaçları, böylelikle partinin Federal Ordunun emperyalist müdahale savaşlarına katılmasına onay vermesi sağlanarak, federal düzeyde burjuva partilerinin hükümet ortağı mertebesine eriştiğini kanıtlamaktır.

Devrim derdi ve işçi sınıfı iktidarını kurma amacı taşımayan, Bernstein’in görüşlerini savunanların burjuva hükümetlerine ortak olmalarını istemelerine diyecek bir lafımız yok. Nihâyetinde kendi tercihleridir. Sorun, bu amacın »sosyalist politika« olarak, hem de Rosa Luxemburg’un adı kullanılarak satılmasıdır. O nedenle böylesi yaklaşımlara şiddetle karşı çıkan ve bu yüzden yoldaşı Karl Liebknecht ile 15 Ocak 1914’te katledilen Rosa Luxemburg’u her defasında anımsatmak gerekiyor.

Rosa Luxemburg, SPD’nin 4 Ağustos 1914’te savaş kredilerine onay verip emperyalist savaş desteklemesinden yaklaşık bir yıl önce, 1913 Eylül’ünde Jena’da gerçekleştirilen parti kurultayında »Savaş kredilerine onay verilirse, tutunulamayacak bir kaygan zemine ayak basılmış olacaktır« diyerek, sosyal demokrasiinin, sadece Almanya işçi sınıfına değil, dünya halklarına karşı işleyeceği ihanetini öngörebilmişti. Nitekim SPD, Alman işçi sınıfının bölünmesinin ve daha da önemlisi 1933’te Alman faşizminin iktidarı ele geçirmesinin önünü açmıştı.

Bugün bu kaygan zemin daha da genişlemiştir. Sosyalist politika adına emperyalist savaşların kaygan zeminine ayak basacak olan her parti tarihsel SPD’nin izinden gitme basiretsizliğini gösterecek ve ihanetine ortak olacaktır. İşte bunu öngörebilmek için Rosa Luxemburg olmaya bile gerek yoktur.

Almanya'nın Ukrayna İkilemi

18 Nisan 2021

NATO-Ukrayna-Komisyonu toplantısının ardından Biden yönetiminin Rusya'ya karşı yeni yaptırım kararları alması ve Biden'in gerginliği artıran açıklamalarına devam etmesi, ABD emperyalizminin en önemli müttefiki, ama aynı zamanda »baş ağrılarına« neden olan Almanya'yı giderek daha çok sıkıştırıyor. Almanya özellikle Ukrayna İkilemi karşısında çözümsüzlükle boğuşuyor. Rusya'nın en son Kırım'da ve Ukrayna sınırında 40 bin askeri yığmış olması, ABD'nin artan baskısından bunalan Alman emperyalizmini daha zora sokuyor.

Aslında Ukrayna'nın NATO ile 1997'de imzaladığı Ortaklık Antlaşması'nın 15'inci maddesine dayanarak toplantıya çağırdığı NATO-Ukrayna-Komisyonu, Almanya'nın başına dert olan Ukrayna İkilemini herkes için görünür kılmıştı. Gerçi NATO açıklanan Sonuç Bildirgesinde »Ukrayna'nın egemenliği ve toprak bütünlüğü için sarsılmaz desteğini« ilân etmiş ve Rusya'yı »Minsk Antlaşmasına uymaya, Doğu Ukrayna'daki bölücüleri desteklemeyi bırakmaya ve ordu birliklerini Ukrayna topraklarından çekmeye« davet etmişti, ancak Kiev'in »askeri destek« talebini yanıtsız bırakmıştı. Hatta NATO Genel Sekreteri Stoltenberg, ittifakın Ukrayna'ya »kendisini daha iyi savunabilmesi için destek verdiğini« belirtmiş, »Ukrayna'ya nasıl daha fazla pratik destek vereceğimizi gözden geçiriyoruz« diyerek, ittifakın Ukrayna konusunda hem fikir olmadığına işaret etmişti.

Her ne kadar Kiev bazı NATO üyesi ülkeden destek alsa da – örneğin Türkiye'den aldığı 12 Bayraktar TB2 İHA ve SİHA gibi – 2008'de yaptığı NATO üyeliği başvurusuna bugüne dek olumlu yanıt alamadı. Özellikle Almanya, Rusya ile süren toprak ihtilafı devam ettiği müddetçe, NATO Sözleşmesinin 5. Maddesinin önemini vurgulayarak, Ukrayna'nın üyeliğine karşı çıkıyor. Buna rağmen Biden yönetiminin hâlâ ABD için geçerli olan »Rusya'yı NATO ülkeleriyle kuşatma stratejisine« dayanarak gerginliği artırması, 2008 Kafkasya Savaşının olumsuz sonuçlarını unutmamış olan Almanya'yı arayışlara itiyor. Hükümete yakın araştırma kurumlarının önerilerinden okunabildiği kadarıyla Almanya'nın Rusya politikalarının Ukrayna İkileminin gölgesinde üç nokta çerçevesinde şekilleneceğini söyleyebiliriz.

Uzmanlar Federal Hükümete »nefesini maratona göre ayarlamasını« öneriyorlar. Bunu Merkel hükümeti de biliyor, çünkü kısa vadede herhangi bir değişim olanaklı değil. İkinci nokta, Rusya'nın »kural dışı« her adımına – transatlantik iş birliği içerisinde »hemen yanıt verilmesi«. Bu çerçeve Rus bankaları ile oligarkların uluslararası para trafiğini SWIFT ağı üzerinden kısıtlama ve Nord Stream 2 boru hattına yönelik yaptırım olanaklarının değerlendirilmesi öneriliyor.

Ancak özellikle enerji alanında söz konusu olacak yaptırımların iki tarafı keskin kılıç anlamına geldiği de biliniyor. Çünkü doğal gaz ihtiyacının yaklaşık yüzde 40'ını Rusya'dan karşılayan Almanya için, likit hâle getirilmiş ve bu nedenle yüzde 25 daha pahalı olacak doğal gaz alımı, kabul edilebilir bir opsiyon değil. Bununla birlikte Rusya'nın enerji gelirlerine yönelik saldırının aynı zamanda Alman ekonomisi ile birlikte dünya ekonomisine vereceği ciddi olumsuzluklar da küçümsenecek bir gerçek değil.

Bu nedenle, üçüncü unsur olarak, Rusya ile diyalogun devam ettirilmesi öneriliyor. Nihâyetinde karşılıklı bağımlılıklara dayalı ilişkiler ve Rusya'dan enerji tedarikinin kısa vadede bir alternatifinin yaratılamayacağı gerçeği, Avrupa ve Rusya arasındaki diyalogun devam ettirilmesini zorunlu kılıyor. Böyle bir derdi olmayan ABD'nin yaptırım baskısını artırmasına rağmen Almanya'nın bu diyalogu sürdürmek zorunda kalması da çözümsüzlüğü derinleştiriyor. Kısacası, emperyalist-kapitalist dünya düzeni belirsizlikler ve çözümsüzlükleri, kendi boynuna geçirdiği bir yağlı urgan gibi, sürdürmeye devam ediyor.

Sermayenin yeni temsilcileri

25 Nisan 2021

Alman siyasi arenasında değişim sinyallerinin yayıldığı bir haftayı geride bıraktık. Geleneksel muhafazakârlığı temsil eden CDU/CSU partileri hayli tartışmalı ve sancılı bir süreçten sonra Şansölye adayı olarak Kuzeyren-Vesfalya Eyalet Başbakanı ve CDU Başkanı Armin Laschet'e karar kıldı. Asıl medyatik bombayı ise Yeşiller, Eş Başkan Annalena Baerbock'u Şansölye adayı göstererek patlattı. Ve böylelikle Yeşiller ve CDU/CSU arasında birincilik yarışının da startı verilmiş oldu. SPD'nin adayı ise F. Maliye Bakanı Olaf Scholz oldu.

Ekonomi dergisi »Wirtschaftswoche« hemen sermaye temsilcilerinin tercihini gösteren bir anket yayınladı. Ankete göre 1.500 yöneticinin yüzde 26,5'i Baerbock'un en iyi Şansölye olacağını düşünüyor. Laschet sadece yüzde 14,3 onay alırken, Scholz yüzde 10,5'i aşamıyor. Görüldüğü kadarıyla Almanya'daki egemen sınıflar çıkarlarının en iyi Yeşiller tarafından temsil edileceğini düşünüyorlar.

Aslına bakılırsa bu pek şaşırtıcı bir gelişme değil. Yeşiller ilk kez 1998'de Federal Hükümet ortağı olduklarında tekeli burjuvazinin temsilciliğine aday olduklarını göstermişlerdi. Ayrıca Hessen ve Baden-Württemberg eyaletlerindeki hükümet ortaklıklarıyla »Yeşil ideolojinin« çoktan yeni muhafazakârlık hâline geldiğini ve siyasi köklerinden tamamen koptuklarını pratikleriyle kanıtladılar. İdeolojik olarak bakıldığında, kuruluş zeminlerini oluşturan çevre hassasiyetinin öteden beri diğer partilerce üstlenildiği, kültüralist söylemlerinin ana akım hâline geldiği ve pasifist görüşlerinin yerine emperyalist müdahale savaşlarına katılım isteğinin yerleşmiş olduğu görülebilir. O açıdan Yeşillerin sermaye sınıfları için birinci tercih oldukları ve CSU/CSU'nun aynı SPD gibi ikincil konuma yerleşmeleri dönüşüm süreçlerinin bir sonucudur denilebilir.

Zaten Baerbock'un Eş Başkan olmasıyla birlikte Yeşiller emperyalist tekellerin arzularını ekolojik (!) boya ile siyasi program hâline getirmişlerdi. Nihâyetinde Baerbock Şansölye adayı olur olmaz, transatlantik ittifakın »Rusya ve Çin'e karşı güçlü konumlanmasını«, AB'nin iki ülkeye karşı »sert yaptırım kararları almasını«, Federal Ordunun »esnek ve hızlı müdahale yetisi için güçlendirilmesini« ve iklim korumasının »sistem rekabeti içinde Avrupa'nın jeostratejik çıkarları çerçevesinde şekillendirilmesini« açıkça savunmaya başladı.

Pasifist ve çevreci renklerini, Federal Ordunun üniforma rengi olan zeytuniye dönüştüren Yeşillerin 26 Eylül 2021'de yapılacak olan Federal Parlamento Seçimlerinin ardından iktidar ortağı olmalarına kesin gözüyle bakılıyor. Açık olan Şansölyenin kim olacağı. Yeni Federal Hükümetin Yeşiller-CDU/CSU veya Yeşiller-SPD-liberal FDP koalisyonu olması büyük olasılık olarak görülüyor. Ancak kanımızca asıl önemli olan, Alman emperyalizminin yeni hükümetle birlikte politikalarının Yeşil sosa batırılmış ve sol söylemle bezenmiş bir saldırgan yayılmacılık olacağı gerçeğidir. Yeni muhafazakârlar olarak Yeşiller »sol« değil, Alman emperyalizminin en rafine ve en tutarlı temsilcileri olmuşlardır.

Temkinli iyimserlik

2 Mayıs 2021

Demokrat Biden'in ABD Başkanı seçilmesi, ardından da Baerbock'un Yeşiller partisinin Şansölye adayı ilân edilmesi, Almanya'daki kimi sol-liberal çevrelerce »neoliberalizme darbe vuruluyor« ve »yeşil kapitalizme geçiliyor« yorumlarına neden oldu. Bu çevrelerde Biden'in 1,9 trilyon dolarlık yardım paketinin ve Yeşiller partisinden bir kadının Şansölye olma olasılığının »sosyal ve ekolojik çizgiye doğru« bir değişimin habercisi olduğu iddia ediliyor. Gerek Biden'in »100'üncü gün konuşmasına« gerekse de Yeşiller partisinden seçim programındaki sosyal ve ekolojik vaatlere bakıldığında böylesi bir kanı oluşabilir. Ancak görüngülerin aldatıcı olduğu kadar, ayrıntıların da her şeyin görüldüğü gibi olmadığını kanıtladığını söylemeliyiz.

Biden'in iktisat ve sosyal politika alanlarındaki adımlarında, Trump dönemi ile karşılaştırılınca, olumlu sayılabilecek bir gelişme var tabii. Cihan Tuğal Evrensel gazetesindeki köşesinde gelişmeleri arka planıyla değerlendiriyor ve 1,9 trilyonluk yardım paketine sermayenin neden karşı çıkmadığını açıklıyor. Biden konusunda »temkinli iyimserlik« içinde olduğunu söyleyen Tuğal'ın yazılarını takip etmenizi öneririz.

Biden yönetiminin dış politikadaki adımlarına baktığımızda ise, olumlu sayılabilecek hiçbir nokta kalmıyor. Tuğal'ın deyişiyle içeride »Amerikan tarzı sosyal liberalizm« kartını toplumsal rıza üretimi için kullanan Biden, dış politikada militarizme ve yayılcılığa ağırlık veriyor. Rusya ve ÇHC'ne yönelik saldırgan tutumunun, salt dünyanın geri kalanı değil, ABD toplumu için de ne denli tehlikeler taşıdığını ayrıca vurgulamaya gerek yok.

Yeşillere gelince: Seçim propagandasında sosyal ve ekolojik söylemi ön plana çıkartan Baerbock karşımıza dış politikada ABD'nin peşinden giden saldırgan ve yayılcılığı savunan bir şahin olarak çıkıyor. Federal Ordu için daha fazla bütçe, daha çok müdahaleler ve AB'nin daha da militaristleşmesini isteyen Baerbock, Batının dünya çapındaki egemenliğini güçlendirmekten söz ediyor. Örneği ÇHC'ne diyalog ve sertlik politikasıyla yanıt verilmesini isteyerek, ÇHC'nin »transatlantik iklim partnerliğinin boyunduruğu altına sokulmasını« açıkça ifade ediyor. Sanki iklim krizinin tek sorumlusu ÇHC'ymiş gibi...

Pasifik'teki yangını körükleyen Baerbock Rusya konusunda daha da saldırgan bir tavır alıyor. Güncel Ukrayna gerilimini AB'ne Rusya'ya karşı daha sert yaptırım kararı alması için kullanıyor ve Nord Stream 2 boru hattının »AB'nin jeostratejik çıkarlarına ters düştüğü için« durdurulmasını istiyor.

Yeşiller ilk kez iktidara geldiklerinde ülkeyi NATO savaşına sokmuşlar ve sosyal devleti törpüleyen neoliberal politikaları başlatmışlardı. O zaman ülkede »sol« sayılabilecek bir çoğunluk vardı. Bugünün koşullarında iktidar olduklarında neler yapabileceklerini sıralamaya gerek yok. O açıdan transatlantik saldırganlığın simge isimleri Biden ve Baerbock söz konusu olduğunda, temkinli iyimserliğin dahi fazlaca iyimserlik olacağını söylemeliyiz. Çünkü dış politikalarının sosyal ve ekolojik tek bir yanı yok.

Devlet aklının zehirlediği sol

23 Mayıs 2021

Ne zaman Filistin Sorunu ve İsrail devletinin Apartheid politikaları ülke gündemini belirlese, o zaman Almanya'nın emperyalist devlet aklının reformist solun kılcal damarlarına dek nasıl sızdığı ve ruhunu ne denli zehirlediği ortaya çıkıyor. Zaten devrime olan inancını çoktan yitirmiş ve enternasyonalizmi muğlak bir »insan hakları« söylemine indirgemiş olan reformist sol Almanya'nın ikinci sosyal demokrat partisi olma yolunda ilerliyordu. Savaş karşıtı programı ve üyeleri arasında radikal solcuların da olması, partinin sağa kaymasına engel olacağını düşündürüyordu. Ancak son gelişmeler partinin devlet aklına teslim olduğunu kanıtladı.

F. Parlamento Seçimlerine liste başından aday gösterilen Dietmar Bartsch geçenlerde yaptığı bir söyleşide »tarihsel sorumluluk« gerekçesiyle İsrail'e silah satılmasını savundu ve bu Perşembe Berlin'de yapılan »İsrail ile dayanışma mitinginde« CDU'lu, SPD'li, FDP'li ve Yeşil siyasetçilerle birlikte konuşmacı olarak yer aldı. Böylelikle reformist Alman solu, »Antisemitizm ile mücadele« adına Alman emperyalizminin Ortadoğu politikalarına ve Netanyahu hükümetinin savaş suçu sayılabilecek saldırganlığına en üst düzeyde sahip çıktığını kanıtlamış oldu.

Aynı şekilde Alman emperyalizminin her zaman can simidi gibi sarıldığı »Almanya tarihiyle hesaplaştı« söyleminin yeniden üretimini de desteklemiş oldu. Bu içi boş ve toplumsal gerçeklere uymayan efsane, çoğunluk toplumunun merkezine yerleşik Antisemitizmi, ırkçılığı ve destek bulan emperyalist yayılcılığın üstünü örtmek için kullanılmakta. Şimdi de Almanya'nın stratejik partneri Türk devletinin güdümündeki ırkçı, islamist ve faşist örgütlenmelerin Filistin mitinglerini diskredite eden Yahudi düşmanlığı, bu efsaneyi »Antisemitizm ihraç edildi« söylemiyle desteklemeye yaramaktadır. Filistin dayanışmasının ve enternasyonalist solun Türk örgütlerinin Yahudi düşmanlığını ve faşistlerin mitingleri kullanmaya çalışmalarını eleştirmelerine ise tek kelimeyle değinilmemekte, enternasyonalistlere »Antisemitik sol« karalaması yapılmaktadır. Reformist sol işte buna da ortak olmaktadır.

Bırakın Marksist öğretiyi, Romalı şair Vergil'in yaklaşık iki bin yıl önce yaptığı »şeylerin nedenlerini tanımak« uyarısını dahi kaale almayan reformist Alman solu, hükümete ortak olma hayalleriyle emperyalist devlet aklının kendisini zehirlemesine izin veriyor. Aslında bu, partiye hâkim olan akımların uzun zamandır dayattıkları ve NATO'yu, müdahale savaşlarını, yayılcılığı ve askeri-sınai kompleksin çıkarlarını parti programına yerleştirme çabalarının devamı olan bir süreçtir. Görüldüğü kadarıyla iç politikada Sahra Wagenknecht'in sağcı popülizmi ile dış politikada Transatlantikçi yaklaşımlar parti çizgisini belirleyen faktörler olmuşlardır. Parlamentodaki yegâne »barış partisi« olmakla övünen Sol Parti, bir zamanların »pasifist partisi« olan Yeşillerin izini takip etmektedir. Ancak yolun sonunda ne olacağını görmek için Yeşillere değil, SPD'ye bakmak yeterlidir. Oy ve üye kaybı şimdiden bunu göstermektedir.

Almanya’da neler oluyor?

11 Temmuz 2021

Berlin’de gazeteci Erk Acarer’e saldırılması, sadece Türk devletinin on yıllardır Almanya’da sistematik bir biçimde farklı yapılanmalar örgütlemesini ve bunlar üzerinden Türkiye kökenli muhalif güçleri hedefine koymasını değil, aynı zamanda Alman devletinin de böylesi saldırı ve yargısız infazların sorumlularından olduğunu kanıtlıyor. Alman devleti bir kez daha, kimi Türkiyeli liberalin umduğu gibi »demokrasi havarisi« olmadığını, aksine faşist MHP destekli AKP-Saray-Rejiminin en önemli destekçisi olduğunu göstermiştir. O açıdan Almanya’daki Kürdistanlı ve Türkiyeli muhalifler verilen bu gözdağı karşısında öz savunma fikri üzerine düşünmeli ve gereğini yapmalıdırlar.

Erk Acarer’e saldırı, Kürdistan ve Türkiye kökenli Alman parlamenterlere yönelik ölüm tehditlerinin savcılıkça kovuşturulmaması veya milletvekillerinin seyahat özgürlüğünün engellenmesinde olduğu gibi, Almanya’daki son gelişmeler zincirinin halkalarından birisidir ve önümüzdeki olumsuz sürece yönelik bazı ip uçları vermektedir. Alman devleti, Pandemi koşullarının ayyuka çıkardığı eşitsizlikler, güvencesizlikler ve belirsizlikler ortamında toplumsal rıza üretiminin zorlaşmasına demokratik ve sosyal hakların daha da budanmasıyla yanıt vermeye çalışmaktadır.

Bu çerçevede önce oluşan toplumsal huzursuzluğu sorunların asıl kaynağına yönelik kitlesel direnişe dönüştürebilecek ilerici, devrimci-demokrat hareket, parti ve yayın organlarının hareket alanlarının kısıtlanması amaçlanmaktadır. Küreselleşme karşıtı Attac örgütünün finansman olanakları elinden alındıktan sonra, önce Alman faşizminin kurbanlarının kurduğu antifaşist VVN-BdA örgütü, ardından da devrimci dayanışma örgütü »Rote Hilfe« (Kızıl Yardım) derneğinin kamu yararlılıkları silinerek maddi baskı altına alındılar. Hemen peşinden de sosyalist gazete »junge Welt« sınıflı toplum gerçeğini dile getiren Marksist dünya görüşü nedeniyle »anayasa düşmanı« ilân edildi. Alman devleti böylelikle herhangi bir toplumsal etkisi olmadığını iddia ettiği devrimci, sosyalist ve antifaşist kesimleri kriminalize ederek karalamaya başladı.

Şimdi ise, 1933’te Alman faşizminin yasakladığı, savaş sonrasında 1956’da Adenauer hükümetinin kapattığı KPD’nin ardılı olarak 1968’de kurulan Alman Komünist Partisi DKP bürokratik üçkâğıtçılıkla siyasi faaliyetten menedilmeye çalışılıyor. »Bankaların ve tekellerin iktidarına karşı. Bu ülkedeki insanların ezici çoğunluğu için!« şiarıyla Federal Parlamento Seçimlerine katılacağını ilân eden DKP, karar Anayasa Mahkemesince onanırsa, fiili yasakla karşı karşıya kalacak. İnsanın sorası geliyor: »Madem toplumsal etkisi yok, o halde neden burjuva hukukunun en ağır yaptırımını uyguluyor?« diye.

Kısacası Alman devleti, genlerine dek işlemiş antikomünizmi ile emperyalist zirveler sonrası yeni dönemin yayılmacı savaşlarına katılmak için »vatan cephesini« rızaya uygun hâle getirmeye çalışıyor, 150 yıllık sadık işbirlikçi ortağı olan Türkiye egemenlerine, Ortadoğu-Kafkaslar-Balkanlar Üçgenindeki görevlerini yerine getirmeleri için, desteğini sürdürmeye devam ediyor.

Antikomünizm cenneti

18 Temmuz 2021

Almanya'daki tekeli burjuvazinin emperyalist cephenin en rafine ve en saldırgan burjuvazisi olduğunu defalarca tespit etmiştik. En kindarı olduğunu da eklemeliyiz. Nitekim Almanya'daki son gelişmeler bu tespitlerimizi bir kez daha teyit etmektedir. Almanya'nın dünyanın en zengin ülkelerinden birisi olmasına, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin içinde debelendiği çoklu kriz ortamıyla diğer ülkelerden nispeten daha rahat baş edebilmesine ve toplumsal direniş potansiyellerini istedikleri yöne kanalizere edebilmelerine rağmen, tarihlerinin belki de en zayıf konumunda olan Alman komünistlerine bir nebze tahammül edemeyen bir burjuvaziyle karşı karşıyayız.

Tarihin sonu geldi, sınıf savaşları bitti safsatasını bizzat yalanlayan Alman burjuvazisidir. Devlet aparatının olabildiğince gericileştirilmesi, demokratik ve sosyal hakların budanması, yukarıdan dayatılan sınıf savaşı ile ezilen ve sömürülenlerin tarumar edilmesi ve saldırgan yayılcılığı körükleyen militarizm el ele gelişirken, hatta kapitalizm dünya çapında mutlak egemenliğini ilân etti denilirken; akademide ve bilim dünyasında eleştirel bilimsel düşüncenin zerresi kalmamış, sendikal hareket ile reformist sol işbirlikçi hâline getirilmiş, ırkçı-faşist partiler rehabilite edilmişken, gene de kadim düşmanından korkan bir sınıftır Alman burjuvazisi.

O nedenle polis salahiyyet yasaları sertleştirilmekte, kontrol mekanizmaları genişletilmekte, yürüyüş ve miting hakları kısıtlanmakta, muhalif medyaya, bilhassa sosyalist basına karşı hukuksal adımlar ve ticari tedbirlerle baskı uygulanmakta, ırkçı-faşist saldırganlar mahkemelerce cezasız serbest bırakılırken, antifaşist örgütlere ağır yaptırımlar uygulanmakta, radikal solculara devlet düşmanı muamelesi gösterilmektedir. Nitekim, geçen hafta da yazdığımız gibi, Alman Komünist Partisi DKP'ye fiili yasak getirilmektedir.

İşte hiç şüphe götürmeyen gerçek burada kendisini göstermektedir: Almanya tekeli burjuvazisi, yaşamın her alanına ve her şeye egemen sınıf olmasına rağmen, korkmaktadır. Çünkü antikomünizm cenneti hâline getirdikleri, emek sömürsünü pervasızca sürdürdükleri ülkede toplumsal rıza üretiminde zorlanıyorlar artık. Savaş politikalarıyla, körüklenen ırkçılıkla, sömürülen sınıfların birbirlerine düşman edilmesiyle, belirli tavizlerle kontrol altına aldıkları kimlik politikalarıyla, tek sesli hâle getirdikleri medya ve üniversitelerle sürdürebildikleri egemenlik yetersiz kalmaktadır artık. Federal Parlamento Seçimlerine kalan birkaç ay içerisinde bürokratik üçkâğıtçılıklarla, fiili yasaklarla, demokratik güçlere ve antifaşist örgütlere karşı hukuksal yaptırımlar ve polis devleti uygulamalarıyla olası en ufak direnişi daha beşikteyken boğmaya çalışmaları bundandır.

Sorun şu ki, bugün komünistlere karşı kullanılan fiili yasaklamaların, sisteme entegre olmuş ve parlamenter yapılar alınmış reformist sol başta olmak üzere, her türlü demokratik, sosyal, ekolojik ve kimlik mücadelesini yürütenleri tehdit eden bir »Demokles kılıcı« olduğunun görülmemesidir.

Almanya: Seçimler yaklaşırken...

29 Ağustos 2021

Almanya’da 26 Eylül’de yapılacak olan Federal Parlamento Seçimleri sahiden köklü bir değişime, kimilerinin umduğu gibi, bir “sol” hükümetin işbaşına gelmesine yol açacak mı? Salt anketlere ve yapılan seçim tahminlerine bakarak soruyu yanıtlamak mümkün değil. Her ne kadar anketlerde SPD önde gidiyor olsa da, SPD adayı Olaf Scholz’un Şansölye seçilebilmesi için koşullar pek uygun görünmüyor. Önümüzdeki haftalarda seçimleri irdelemeye devam edeceğiz, ama bu sefer müsaadenizle biz de biraz “falcılık” yapalım.

Seçim akşamı anketlerin haklı çıktığını ve SPD’nin ufak farkla birinci, CDU/CSU’nun ikinci ve sırasıyla Yeşiller Partisinin, FDP’nin, ırkçı-faşist AfD’nin ve Sol Partinin geldiğini varsayalım. Böylesi bir parlamenter bileşim matematiksel olarak SPD öncülüğünde bir hükümet koalisyonunu olanaklı kılıyor. Ancak matematiksel olan her zaman siyasi çoğunluk anlamına gelmez. O açıdan, SPD’nin sürpriz yapacağını öngörenlerin aksine SPD’nin asıl sürprizi muhalefete düşerek yapacağını ileri sürebiliriz.

Neden? Bir kere sol-liberallerin umduğu “sol ittifak”, reformist Sol Parti tüm programatik temellerinden vazgeçse dahi, neoliberal Yeşillerin kabul etmemesi nedeniyle olanaksız. Sol Partinin Yeşillerce kabul edilebilmek için ruhunu teslim etmesi gerekiyor. Peki, SPD-Yeşiller-FDP koalisyonu mümkün mü? Matematiksel olarak evet, siyaseten hayır. FDP’nin iktidara ortak olmak için her şeyi göze alan omurgasızlığı siyasi uyumsuzluğu örtmeye yetmiyor. Scholz’u Şansölye seçtirmek için piyasa radikalliğini kabul etmek, SPD’nin kalan son inandırıcılığını da kaybettirir. Aynı şekilde “ulusal çıkarlar koalisyonu” diye nitelendirilen bir SPD-CDU/CSU-FDP koalisyonu da – ki matematiksel olarak mutlak çoğunluk demektir – CDU/CSU’nun SPD öncülüğünü kabul etmesi olanaksız olduğundan, pek gerçekçi bir alternatif değil. Şu an iktidardaki “Büyük Koalisyon” ise çoğunluğa sahip olamayacak gibi görünüyor.

Peki, o zaman ne olacak? Siyasi güç ilişkilerini, toplumsal kutuplaşmaları, sermaye temsilcileri ile burjuva medyasındaki tandansları temel alarak bakarsak, ufukta bir CDU/CSU-Yeşiller-FDP koalisyonu görünüyor diyebiliriz. Zaten sınıfsal olarak da birbirlerine yakın olan bu partilerin neoliberal uygulamalar, piyasa radikali ve militarist-yayılmacı siyaset açısından herhangi bir doku uyumsuzluğu söz konusu değil. Aksine, tekelci burjuvazinin tam desteğini alabilecek böylesi bir koalisyon, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin karşı karşıya bulunduğu meydan okumalar ortamında sermaye için biçilmiş kaftan veya daha doğru bir deyimle, zırh anlamına gelmektedir.

Falcılığa devam edecek olursak; belki böylesi bir durum, yani iktidarda burjuva partileri ve muhalefette “sol” partiler, parlamento temsiliyetini doğru sınıfsal tabana oturtur ve reformist toplumsal ve siyasi solun parlamenter kretinizm üzerine tekrar düşünmesine vesile olabilir. Ama özellikle parlamenter kretenezm üzerine düşünmenin, günümüzün Alman Sosyal Demokrasisi ve Sol Partisi açısından hayal alemine ait olduğunu da vurgulamalıyız.

Almanya: Seçimler yaklaşırken (2)

5 Eylül 2021

Federal Parlamento Seçimlerine üç hafta kala anketler muhafazakârların SPD'nin gerisine düştüklerini gösteriyor. CDU/CSU Merkel sonrası için gösterdiği Şansölye adayı ile oy kaybederken, SPD sempati topluyor. Anketlere göre hâlihazırda SPD'nin yüzde 25, CDU/CSU'nun yüzde 20, Yeşillerin 16, FDP'nin 13, ırkçı-faşist AfD'nin 12 ve Sol Parti'nin yüzde 6 oy alması bekleniyor. Bununla birlikte kararsızlar seçmenlerin yüzde 28'ini oluşturuyor. Böylesi bir tablo da yeni hükümetin üç partili bir koalisyonndan oluşma ihtimalini artırıyor.

Koalisyonun hangi partilerden oluşacağı olasılıkları tartışılırken, Almanya'nın kadim antikomünizminin de bu tartışmaları belirlediğini görmekteyiz. Başta Alman sermayesinin amiral gemisi FAZ gazetesi olmak üzere, tüm burjuva basını SPD ve Yeşillerden "Sol Parti ile koalisyon kurmayacakları" garantisini vermelerini talep ederlerken, CDU/CSU tozlu raflarından "Komünizm hayaletini" çıkararak, sadece bir hayalden ibaret olan "Sol İttifakın" ülkeyi batıracağından söz ediyor.

SPD ve Yeşiller ise, sosyal sorunların üstünün örtülemediği bugünlerde toplumsal desteklerini artırmak ve oy tabanlarını genişletmek için hem "istikrar" söylemlerini, hem de "toplumsal adalet" taleplerini gündeme taşıyorlar. Ama aynı zamanda Afganistan, NATO ve Avrupa politikalarında muhafazakârlar ve liberallerle olan fikir birliklerini Sol Parti'ye kabul ettirmek için baskılarını artırıyorlar.

Bu baskıda da başarılı oldukları söylenebilir. En son Federal Ordunun Afganistan görevi ile ilgili olarak yapılan meclis oturumunda Sol Parti'nin meclis grubunu bölmeyi başarabildiler. Özellikle "Hükümet Sosyalistleri" kanadına mensup olan Sol Parti milletvekilleri, partinin savaş ve barış konusundaki programatik yaklaşımlarını bir yana bırakarak "ordumuza yardım eden Afganları kurtarma" gerekçesiyle meclise sunulan önergeye diğer partilerle birlikte evet oyu verdiler.

"Hükümet Sosyalistlerinin" hükümete ortak olabilmek için her türlü şaklabanlılığı yaptıkları biliniyor. Şimdi anketlerde ortaya çıkan matematiksel tablonun verdiği cesaretle, Yeşillerin açık, SPD'nin ise üstü kapalı reddettikleri bir "Sol Hükümet" hayali uğruna partiyi bölmeyi göze alabiliyorlar.

SPD 1914'te "Rus işçilerini Çarın mezaliminden kurtarma" gerekçesiyle Savaş Kredilerine onay vermiş ve sınıf hareketini bölen Dünya Savaşının başlamasında büyük rol oynamıştı. Bir zamanlar barış ve ekoloji hareketinin sözcüsü olan Yeşiller ise ilk hükümet ortaklıklarında "İkinci Auschwitz'i engelleme" gerekçesiyle Yugoslavya Savaşının başlatılmasına önemli rol üstlenmişlerdi. Sonuçları biliniyor.

Dünyanın önde gelen bir emperyalist ülkesinde yüzde 6 gibi bir oy oranıyla hükümet ortağı olmak, barışın ve toplumsal adaletin partisi olmaktan vazgeçmekle, emperyalist yayılmacılığın kolaylaştırıcısı olmakla eş anlamlıdır. Nitekim Federal Parlamento'daki yegâne barış partisi olarak görülen Sol Parti'nin güncel oy oranları, geleneksel tabanının güvenini kaybetmekte olduğunu göstermektedir. 26 Eylül seçimlerinin sonuçları kaybın büyüklüğünü ve ne anlama geldiğini ortaya koyacaktır.

Almanya: Seçimler yaklaşırken (3)

12 Eylül 2021

Federal Parlamento Seçimlerine iki hafta kala anketlerdeki sayılar kalıcılaşıyor gibi. SPD'nin birinci, CDU/CSU'nun ikinci parti olacaklarını gösteren tablo değişmedi. Yeni hükümetin üç partili bir koalisyonundan ibaret olacağına da kesin gözle bakılıyor. Ancak asıl soru, bu koalisyonun hangi partilerden oluşacağı sorusu. Geçen cuma günü yapılan bir seçmen anketi de soruya net yanıt getirmiyor. Ankete göre SPD, Yeşiller ve FDP'den oluşan bir koalisyonu seçmenlerin yüzde 33'ü onaylıyor. CDU/CSU, Yeşiller ve FDP koalisyonu yüzde 29 onay alırken SPD, Yeşiller ve Sol Parti'den oluşan bir koalisyon seçmenlerin yüzde 28'inin tercihi olarak görünüyor.

Doğal olarak bu tablo CDU ve CSU içerisinde Şansölye adayı Laschet'e yönelik tepkileri artırıyor. Özellikle CSU, "Bavyera Başbakanı Markus Söder daha iyi aday olurdu" söylemlerini daha sık ifade ediyor. İşin ilginç tarafı, Laschet Alman toplumunda yerleşik olan antikomünist yaklaşımları körüklerken, geleneksel antikomünist Söder daha "sosyal" bir söylem kullanarak muhafazakârların "düşük gelire sahip toplum kesimleri lehine siyaset yapması gerektiğini" söylüyor.

Almanya'daki toplumsal öncelikleri dikkate alırsak, Söder'in söylemlerinin karşılığını bulduğunu görebiliriz. Örneğin Alman devlet televizyonu ZDF'in belirli aralıklarla yaptırdığı "Siyaset Panoraması" seçmenler açısından "sosyal adalet" anlayışının oy belirleyici önceliğe geldiğini gösteriyor. Buna göre seçmenlerin yüzde 51'i sosyal adaletin sağlanmasını birincil önemde görmekte. Aynı şekilde seçmenlerin yüzde 39'u iklim korumasının "çok önemli konu" olduğunu düşünüyor. Geçen seçimlerde "günah keçisi" rolü oynatılan mülteci ve göç politikası – şimdilik – seçmenlerin büyük çoğunluğunca "ikincil önemde" görülüyor. Irkçı-faşist AfD'nin oy kaybı bu yaklaşımla açıklanmakta.

Bu toplumsal öncelikleri göz önünde tutan Sol Parti ise dış politikada hiçbir şey söylemeden sosyal politikaları merkezine alan ve daha adil vergilendirme, daha yüksek maaşlar, daha iyi emeklilik, kiracıların ve iklimin korunması için talepleri içeren bir "Acil Siyaset Programıyla" yeni Federal Hükümet için "Ortanın Solu" koalisyonunun gerçekçi bir alternatif olduğunu savunuyor. Böylesi bir koalisyonun oluşması içinse, NATO'dan çıkılması gibi taleplerden vazgeçeceği sinyalini veriyor.

Her ne kadar toplumsal öncelikler ve anketlerdeki aritmetiksel olasılıklar "Ortanın Solu Hükümeti" için belirli bir seçmen tabanı oluşturuyor olsa da yeni Federal Hükümeti oluşturabilecek güce sahip değil. Görüldüğü kadarıyla Almanya toplumu verili sermaye egemenliğinin "Yeşillendirilmiş" bir modernizasyonunu yeterli bulmakta. Almanya'daki toplumsal ve siyasal sol gerçek anlamda olan sosyo-ekolojik reformların uygulanması için toplumsal mobilizasyonu asıl önceliği hâline getirmediği müddetçe, bu toplumsal anlayış değişmeyecek gibi görünüyor. 2017 seçimlerinde yüzde 9,2 ile 69 milletvekilini Federal Parlamenta soka Sol Parti'nin güncel anketlerde hâlâ yüzde 6 civarında görülmesi, bu tespitlerimizi kanıtlamıyor mu?

Almanya: Seçimler yaklaşırken (4)

19 Eylül 2021

Almanya'daki siyasi durum giderek daha belirginleşiyor. 26 Eylül sonrasında hangi koalisyon iktidara gelirse gelsin, Yeşillerin hükümet ortağı olacağına kesin gözüyle bakılıyor. Bu durum ise Türkiye'de ve Almanya'daki Kürdistanlı ve Türkiyeli kimi kesimlerde Almanya-Türkiye ilişkileri bağlamında bazı beklentilere yol açıyor. Özellikle liberal ve sol-liberal kesimlerde Yeşillerin hükümet ortağı olmasıyla Alman devletinin Türkiye politikalarında demokratikleşme ve insan haklarının ağırlık kazanacağı ve AKP-Saray-Rejiminin baskı altına alınacağı düşüncesi dikkat çekiyor. "Sahiden öyle mi olacak" diye sorarak, seçim sonuçlarının Almanya-Türkiye ilişkilerini nasıl etkileyeceğini irdeleyelim.

Öncelikle şu gerçeğin altını çizmek gerekiyor: ikili ilişkiler dahil, her türlü uluslararası ilişki çıkar temellidir. Konjonktürel nedenlerden dolayı bu ilişkilerde kimi zaman gerginlikler söz konusu olsa da belirleyici olan karşılıklı çıkarlardır. Karşılıklı çıkarlar ikili ilişkilerde iş birliği alanlarını genişletir, bu iş birliğini orta ve uzun vadeli hedefler konusunda yeni alanlara taşır ve süreklileştirir. Dış politika o ya da bu liderin güncel söylemine göre değil, çıkarlar temelinde ekonomik ve stratejik hedeflere göre şekillenir.

Bu gerçekten hareketle Yeşillerin koalisyon ortağı olacağı bir Federal Hükümetin Türkiye politikaları nasıl olacaktır? Yeşillerin Türkiye ve Erdoğan konusundaki güncel söylemlerine bakarak Almanya-Türkiye ilişkilerinde köklü bir değişimi bekleyebilir miyiz? AB'nin kimi norm ve değerleri, bilhassa hukuk normları konusunda bazı çıkışlar olasıdır, ancak bunlar zaten Alman devletinin elinde tuttuğu ve kimi zaman kullandığı Şartlı Rehinlerdir. Kaldı ki Şartlı Rehinler de karşılıklı olduğundan birbirlerini nötralize etmektedirler. O nedenle böylesi bir hükümetin (Sol Parti dahil olsa bile) Türkiye politikasını değiştiremeyeceğini söyleyebiliriz.

Neden? Bir kere Alman emperyalizminin Türkiye politikası 150 yıldır aynı sabit çizgide ilerlemektedir. Türkiye Alman sermayesinin çıkarları, orta ve uzun vadeli hedefleri için yaşamsal önem taşımaktadır. Türkiye egemen sınıflarının, AKP-Saray-Rejimi dahil Türk devletinin en önemli destekçisi Alman emperyalizmi olmuştur, olmaya devam edecektir.

İkincisi, Türkiye enerji nakil hatlarının merkezi, mülteci akınlarına karşı tampon ülke ve Ortadoğu ile Kafkaslara açılan kapı konumunu en önemli Şartlı Rehin olarak elinde tutmaktadır. Bununla birlikte, üçüncüsü, Ortadoğu-Balkanlar-Kafkaslar Üçgenindeki değişimler, küresel tedarik zincirleri üzerine süren ihtilaflar, Avrupa'nın yeşil kapitalizmi için atık ve fosil enerji üretimini üçüncü coğrafyalara aktarma gereksinimi, Çin'in piyasalardaki geleceğinin belirlenmesi ve benzer çıkarlar iş birliğine hazır ve askeri-sınai kompleksini geliştiren bir Türk devletini gerekli kılmaktadır. Tüm bu nedenlerden dolayı, Şansölye Olaf Scholz veya Armin Laschet olsun, Alman emperyalizminin Türkiye politikalarında nüans farklılıkları dışında bir değişim beklemek büyük yanılgı olacaktır.

Almanya'da karar günü

26 Eylül 2021

Bu akşam Almanya saati ile 18:00'de ilk sonuçlar geldiğinde yapılan tahminlerin gerçeğe uygun olup olmadıkları anlaşılacak. Gene de seçimleri hangi parti önde bitirirse bitirsin, şimdiden belli olanın önümüzdeki birkaç ayın sert koalisyon görüşmeleriyle geçeceği. Koalisyon görüşmelerinde dış politikanın belirleyici bir faktör olacağını da şimdiden söyleyebiliriz. Gene aynı kesinlikle bir "sol ittifakla" politika değişikliği umudunu taşıyanların hayal kırıklığına uğrayacaklarını öngörebiliriz.

Reformizmi içselleştirmiş ve bütün gücünü parlamentarizme yoğunlaştırmış olan Almanya toplumsal ve siyasi solu hükümet ortağı olabilmek için gösterdiği tüm çabaya rağmen, belirleyici rol oynamaktan çok uzaktadır – bir biçimiyle hükümete ortak edilse veya dışardan destek vermesine izin verilse dahi. Çünkü "hükümet sosyalistlerinin" iktidar ortağı olup, parlamenter girişimlerle gerçekleştirilecek dönüşüm ile kapitalizmi aşma iddiaları hayalden başka bir şey değildir.

Aslına bakılırsa "hükümet sosyalistleri" hakkında söylenmesi gerekenler 120 yıl önce söylenmiş. O açıdan Rosa Luxemburg'un 1901'de Fransız sosyalisti Millerand'ın hükümet ortağı olmasıyla ilgili yorumunu anımsatmakta fayda var: "Önce hükümete yönelik sosyalist eleştiriden vazgeçildi ve siyasi aydınlatma faaliyetleri sonlandırılarak, siyasi mücadele parlamentoya yoğunlaştırıldı. Ardından muhalefet olmaktan vazgeçilip, anlık parlamenter kombinasyonların sebatsız fraksiyonuna, hareketlerini burjuva partilerinin belirlediği bir kuklaya dönüştüldü."

Rosa Luxemburg'un yorumunu parlamenter mücadeleyi hiçe saydığımız için alıntılamadık. Tam aksine, komünistler ve devrimciler için yaşamın her alanı bir mücadele sahasıdır. Ve doğrudan sokakla bağlantısı olan parlamenter mücadele ile verili koşullar altında dahi ezilen ve sömürülen sınıfların gündelik yaşam koşullarını iyileştiren reformları, sınıf mücadelesini, dolayısıyla sosyalizm için verilen çabaları destekleyecek demokratik ve sosyal kazanımları elde etmek elbette olanaklıdır. Nihâyetinde salt yarın değil, bugün ve burada yaşamın her alanını iyileştirmek değil midir amacımız?

Ancak Almanya gibi bir emperyalist ülkede, iktidar ve mülkiyet ilişkileri sarsılmamış, sendikal mücadele sönmüş, toplumsal direnç mekanizmaları atomize edilmiş ve ırkçılık çoğunluk toplumunda kök salmışken, yüzde 6-7 oy desteğine sahip reformist solun yürütmenin kedi masasına oturmayı kabul etmesiyle neoliberalizme, militarist ve yayılmacı politikalara eklenmekten ve emperyalist devletin ehlileştirilmiş kuklası olmaktan başka bir şansı kalmayacaktır. "Solun" böylesine muğlaklaştırıldığı günümüzde asıl görevin gerçek anlamda demokratik, toplumsal, eşitlikçi ve ekolojik dönüşümleri sağlamak için sokağın örgütlenmesi, sınıf hareketi başta olmak üzere, toplumsal direnişin örülmesi olduğu bu akşam yeniden teyit edilmiş olacak. Teyit edilecek bir diğer gerçek ise, bu görevleri siyasi önceliği hâline getirmeyen her türlü "sol" hareketin önünde sonunda tarihin çöplüğüne gömülecek olmasıdır.

Kapitalizmin “yeşillendirilmiş” modernizasyonu

Almanya’da 26 Eylül’de yapılacak Federal Parlamento Seçimleri üzerine

“Eğer seçimle bir şeyler değiştirilebilseydi, o zaman seçimler çoktan yasaklanmış olurdu” – bu, Kurt Tucholsky’ye atfedilen, ancak muhtemelen 1970’li yıllarda anonim bir Grafitti sanatçısının duvar yazısı olan tespitin günümüz kapitalizmi açısından pek haksız olduğu söylenemez. Gene de sınıflı toplumlardaki gelişmeleri ve parlamento seçimlerinin burjuvazinin sınıfsal tahakkümü için olan önemini açıklamaya yeterli değil. Elbette kusursuz işleyen burjuva demokrasilerinde dahi egemen siyasetin salt seçimlerle değiştirilebileceğine inanmak bir illüzyondan ibarettir. Parlamento dışı toplumsal mücadele, bilhassa işçi sınıfının mücadelesi olmaksızın herhangi bir değişim olanaklı değildir. Ancak seçim süreçleri sosyal, iktisadi ve siyasi güç dengelerini irdelemek, iktidar ilişkilerini ve dolayısıyla sınıf mücadelesinin koşullarını analiz etmek için de birer fırsattırlar.

O açıdan bu yazımızda 26 Eylül 2021’de yapılan olan Federal Parlamento Seçimlerini değerlendirmeye ve bazı öngörülerde bulunmaya çalışacağız. Yazı seçim tarihinden kısa bir süre önce kaleme alınması ve gazetemizde muhtemelen tam seçim döneminde yayımlanacak olması nedeniyle, öngörülerimizin doğruluğu veya yanlışlarımız hemen tespit edilebileceklerdir.

Asimetrik demobilizasyon

2021 seçimleri ile sona ermekte olan 16 yıllık Angela Merkel döneminin en önemli sonuçlarından birisinin, Almanya’daki toplumsal hareketlerin demobilize edilmeleri olduğu söylenebilir. 1980’li yılların “yeni sosyal hareketlerinin” iklim sorunu ve nükleer enerjiden vazgeçme gibi, tekelci burjuvazinin çıkarlarıyla örtüşen taleplerini soğurup, içlerini boşaltarak programatik söylemine aldığı partisi CDU’yu modernize eden Merkel, orta katmanların büyük bir oranını seçmen olarak kazanabildi. Güçlü çekirdek seçmen potansiyeline güvenerek kutuplaştırıcı bir siyasetten feragat eden Merkel, bu şekilde 1990’lı yıllardan bu yana parti üyelerinin yarısını kaybeden SPD seçmenin oy verme motivasyonunu tüketebildi.

Muhafazakâr kesimler arasında, özellikle küçük ve orta ölçekli sermaye temsilcileri tarafından Merkel’in CDU’yu “sosyal demokratlaştırdığı” eleştirileri yükseltildi. Nitekim Euro Krizi ve 2015 mülteciler sorunu neticesinde CDU içinden kopan bazı isimlerin öncülüğünde neoliberal-ırkçı-faşist formasyon olarak “Almanya için Alternatif” (AfD) kuruldu ve parlamenter sistemde yerleşiklik kazandı.

Bununla birlikte Merkel’in asimetrik demobilizasyon stratejisi, 1998-2005 döneminde Yugoslavya savaşı ve Ajanda 2010’a verdikleri onay ile neoliberal-NATO’cu parti olarak rüştünü ispatlayan Yeşillerin CDU’ya yakınlaşmasını ve bazı eyaletlerde CDU-Yeşiller koalisyonlarının kurulmasına yol açtı. 2005-2009 döneminde SPD ile ve 2009-2013 döneminde FDP ile koalisyon kuran Merkel, 2013 seçimlerinden sonra tekrar SPD ile “Büyük Koalisyon” kurulmasına ön ayak oldu. 2017 seçimlerinden sonra ise Yeşiller ve FDP ile koalisyon görüşmeleri neticesiz kalınca, Merkel “istikrar” gerekçesiyle yeniden “Büyük Koalisyonun” kurulmasını sağladı. Partiler sisteminde değişimi sağlayan Merkel, son hükümetini de muhafazakâr-liberal bir hükümet için köprü hâline getirdi.

Nüans farklılıkları

Partiler sistemine baktığımızda programatik içerik konusunda CDU/CSU, SPD, Yeşiller ve FDP arasında sadece nüans farklılıklarının olduğunu görebiliriz, özellikle dış politikada. Hepsi NATO’nun güçlendirilmesinden ve silahlanmanın artırılarak devamından yana. CDU/CSU ve FDP silahlanma giderlerinin NATO çapında GSMH’nin yüzde ikisine artırılmasını isterlerken, Yeşiller Federal Ordunun ihtiyaç durumunda güçlendirilmesinden, SPD ise yüzde ikilik meblağ içerisinde kalkınma yardımlarının sayılmasından yana. AB’nin Almanya’nın dünya gücü olmasına yardımcı bir araç olduğu konusunda hepsi hem fikir. Birlikte Rusya ve Çin’i düşman ilân ediyor,

emperyalist saldırganlığı, üçüncü ülkelerin işçilerine karışmayı ve iktisadi yaptırımların çıkarlarının kolanması için silah olarak kullanılması savunuyorlar.

Aralarındaki temel farklar (!) ise iklim politikalarında ortaya çıkıyor – o da sadece ekolojik dönüşümün hızı ve giderlerinin kimin cebinden çıkacağı konusunda. CDU/CSU ve FDP kamusal altyapı yatırımları ile ekolojik dönüşümün özel sermayenin çıkarları temelinde gerçekleşmesini isterlerken, Yeşiller ve SPD kamusal yatırımların yetersiz kaldıklarını ve dönüşümün bir nevi “sosyal süspansiyon” ile yumuşatılmasını savunuyorlar.

Yeşiller ve SPD sosyal politikalar konusunda her ne kadar CDU/CSU ve FDP’nin kabul etmedikleri talepleri sıralıyor olsalar da özellikle Pandemi sürecinde ayyuka çıkan temel sorunların çözülmesi konusunda kozmetik rötuşların ötesinde bir öneride bulunmuyorlar. Yukarıdan aşağıya dağılımın örgütlenmesi, krizlerin ve borçlanmanın yükleri ile vergilerin adil dağılımının sağlanması veya sağlık alanında özelleştirmelerin durdurulması ve kiralara üst limit getirilmesi konusunda gerçekçi tek bir vaat dahi söz konusu değil.

Sermayenin beklentileri

SPD ve Yeşiller dahil parlamentodaki burjuva partilerinin politikaları doğal olarak sermayenin beklentilerini yükseltiyor. Zaten egemen sınıflar açısından Şansölyenin kim olacağı belli. Allensbach Enstitüsü’nün iktisat, siyaset ve idaredeki “elitler” arasında yaptırdığı bir ankete göre, 501 üst düzey yöneticisinin yüzde 63’ü Armin Laschet’in Şansölye olmasını istiyor. Bu yöneticilerin yüzde 70’i sermaye temsilcisi, yüzde 21’i siyaset ve yüzde 9’u idare temsilcisi. Yani söz konusu olan, tekolci oligarşinin temsili bir kesiti.

Başlangıçta Laschet’e karşı Friedrich Merz’i destekleyen bu kesimler, sosyal söylem kullanan Bavyera Eyalet Başbakanı Markus Söder’e karşı Laschet’i desteklemek zorunda kaldılar. Laschet de Merz’i kurulacak yeni hükümetin “iktisat ve mali politikalar sözcüsü” ilân ederek borcunu ödedi. Ancak buna rağmen sermaye temsilcileri para bağışlarında önceliği liberallere verdiler ve FDP’nin oy oranlarını artırmasını sağladılar. Ağustos ayı itibarıyla bu yıl FDP 3,2 milyon Euro bağış alırken, CDU’ya 2,8 milyon bağış yapıldı. Sermayenin para bağışlarından Yeşillere de 1,9 milyon Euro’luk pay düştü.

Böylelikle sermaye kesimlerinin nasıl bir hükümet istedikleri de ortaya çıkmış oldu. Burjuva medyası da sürekli olarak farklı hükümet varyantlarının olanaklı olduğunu ve SPD ile Yeşillerin Sol Parti ile koalisyon kurabileceklerini propaganda ederek, gerçekte var olmayan siyasi çeşitlilik demagojisini yaydı, yaymaya da devam ediyor. Gerçekte var olan ise, tüm bu boyalı propagandanın ardında tekolci burjuvazinin doğrudan temsilcileri olan CDU/CSU ve FDP ile siyaseti belirlemekte olduğudur. SPD ve Yeşillere düşen görev ise, işçi sınıfının üst gelir seviyesindekiler ile orta katmanları toplumsal rıza üretiminde tekolci burjuvazinin yanına çekmektir. Hepsini birlikte ve asli görevi hoşnutsuzları milliyetçi kümede toplamak olan ırkçı-faşist AfD ile tekolci burjuvazinin siyasi egemenliğinin garantörüdürler.

Peki, ya sol?

Almanya tekolci burjuvazisi SPD ve Yeşiller ile yedeklediği siyasi temsilciliğine, yaşamın her alanına ve her şeye egemen olmasına rağmen, olası bir sol hükümetten korkmaktadır. Devlet aparatının olabildiğince gericileştiği, demokratik ve sosyal hakların budandığı, akademide ve bilim dünyasında eleştirel bilimsel düşüncenin zerresinin kalmadığı ve sendikal hareket ile reformist solun nötrleştirildiği bir ortamda dahi kadim düşmanından korkan bir sınıftır Alman burjuvazisi. O nedenle belki de tarihlerinin en zayıf konumunda olan Alman komünistlerine bir nebze dahi tahammül edememektedir. Alman Komünist Partisi’ne (DKP) bürokratik üç kâğıtçılıkla fiili yasak getirmeye ve seçimlere katılımını engellemeye çalışmalarının nedeni budur aslında.

Böylesi engellerle, demokratik güçlere ve antifaşist örgütlere karşı hukuksal yaptırımlarla ve polis devleti uygulamalarıyla olası en ufak direnişi daha başlamadan boğmaya çalışan Alman burjuvazisinin tüm bunları, başta sisteme entegre edilmiş ve parlamenter yapılara alınmış reformist sol olmak üzere, her türlü demokratik, sosyal, ekolojik ve kimlik mücadelesi yürütenlerin tepesinde sallanan bir “Demokles Kılıcı” olarak kullandığı bilinmesine rağmen, Almanya

toplumsal ve siyasi solu hâlâ illüzyonların peşinde koşmaktadır.

Özellikle Sol Parti matematiksel olarak olanaklı gözüken, ancak siyaseten olanaksız olan bir “sol ittifak” veya “Ortanın Solu Reform Hükümeti” propagandası yürütmektedir. SPD ile Yeşillerin, hatta muhafazakâr Söder’in dahi güncel seçim kampanyalarında “sosyal” bir söylem kullanmaları ve anketlerde beliren toplumsal öncelikler bu illüzyonun temelini oluşturmaktadırlar.

Sahiden de güncel toplumsal önceliklere bakarsak “daha sosyal bir politikanın” seçmen tarafından istenildiği görebiliriz. Son araştırmalara göre seçmenlerin yüzde 51’i sosyal adaletin sağlanmasını birincil önemde görmekte. Aynı şekilde seçmenlerin yüzde 39’u iklim korumasının “çok önemli bir konu” olduğunu düşünüyor. Bu özellikle genç seçmenler için birincil öncelik. Seçmenlerin yüzde 23’ü Corona Pandemisi ile mücadeleyi önemserken, daha önceki seçimlerde “günah keçisi” rolü oynatılan mülteci ve göç politikaları – şimdilik – seçmenlerin yüzde 21’i için önem taşıyor.

Bu gerçekten hareket eden Sol Parti, dış politika için hemen hiçbir şey söylemeden sosyal politikaları merkezine alan bir “Acil Siyaset Programı” yayınlarak SPD ve Yeşiller ile hükümet ortağı olmak istediklerini gösteriyorlar. Hatta böylesi muğlak bir koalisyonun oluşması için programatik temellerinden uzaklaşıp, NATO’dan çıkılması gibi taleplerden vazgeçeceği sinyallerini veriyor.

Sonuç yerine

“Ortanın Solu” bir reform hükümetinin oluşturulması için belirleyici olan, Sol Parti’nin var oluş nedenleri olan taleplerden vazgeçmek değildir. Almanya toplumsal ve siyasi solu, bilhassa parlamenter kretinizm batağından kurtulamayan reformist Sol Parti, içinde hareket ettiği burjuva toplumundaki en önemli ve belirleyici güç kaynağının çok küçük bir azınlığın elinde yoğunlaşan mülkiyet olduğu gerçeğini ısrarla görmek istemiyor. Aynı şekilde Almanya’daki çoğunluk toplumunun, tüm sosyal iyileştirme beklentilerine rağmen, verili sermaye egemenliğinin kozmetik rötuşlarla “Yeşillendirilmiş” modernizasyonu ile tatmin olduğunu da.

SPD, Yeşiller ve Sol Parti içerisinde böylesi bir reform hükümetinin olanaklı olduğunu söyleyenler, sürekli olarak pürüzsüz bir şekilde sosyal ve ekolojik dönüşümleri gerçekleştirebileceklerini iddia etmektedirler. Halbuki 20’nci Yüzyılın deneyimleri her türlü demokratik, sosyal veya ekolojik reformların ancak ve ancak sermayenin özgürlüklerinin sınırlandırılmasıyla gerçekleştirildiğini kanıtlamaktadır. Tarihsel olarak baktığımızda, günümüzde toplumsal ve demokratik kazanımlar olarak adlandırdığımız her türlü reformun burjuva iktidarlarının ve sermaye gücünün rağmen, toplumsal ve sınıfsal mücadeleler ile elde edilmiş haklar olduklarını görebiliriz.

Eğer günümüz Almanya’sında “Ortanın Solu” da olsa, herhangi bir solcu reform hükümeti, şüphesiz gerekli olan demokratik, sosyal ve ekolojik reformları gerçekleştirmek istiyorsa, o zaman işe egemen mülkiyet ilişkilerini değiştirmek ve sermayenin “özgürlüklerini” kısıtlamakla başlamak zorundadır. Bunu yapabilmek içinse, parlamento dışında işçi sınıfının bölünmüşlüğüne aşan, her türlü sosyal hareketi ve sendikal mücadeleyi birleştiren kitlesel ve antifaşist toplumsal direnç mekanizması gereklidir.

Gerçekçi olursak; Almanya’da hâlihazırda böylesi bir toplumsal hareket bulunmamaktadır. Aksine “solun” toplumsal desteği azalmakta, müttefik olarak görülen SPD ve Yeşiller olası bir sol ittifaktan uzak durmakta, Sol Parti’yi “ehlileştirmeye” çalışmaktadırlar. O açıdan siyasi güç ilişkilerini, çoğunluk toplumundaki yaklaşımları ve siyasi temsilciler ile burjuva mediasındaki tandansları temel alarak bakarsak: Yeni Federal Hükümetin ya CDU/CSU, Yeşiller ve FDP veyahut da SPD, Yeşiller ve FDP koalisyonlarından oluşacağını öngörebiliriz. SPD’nin öncülüğündeki bir “Büyük Koalisyon” veya Sol Parti’nin içinde yer alacağı bir Federal Hükümetin olanaksız olduğunu da söyleyebiliriz. Kaldı ki Sol Parti açısından dünyanın önde gelen bir emperyalist ülkesinde yüzde 6 gibi bir oy oranıyla hükümet ortağı olmak, kurultayda kabul edilen parti programından vazgeçmekle ve emperyalist yayılcılığın kolaylaştırıcısı olmakla eş anlamlı olacaktır.

Öyle ya da böyle; CDU/CSU, SPD, Yeşiller ve FDP hem sınıfsal olarak birbirlerine yakın

durumdadırlar, hem de neoliberal uygulamalar ve NATO'cu, militarist-yayılmacı politikalar açısından herhangi bir doku uyuşmazlığının olmadığı bir çizgiyi paylaşmaktadırlar. Almanya tekerci burjuvazisi, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin meydan okumaları karşısında çıkarlarını kollayacak ve kendisi için biçilmiş bir zırh anlamına gelecek bir hükümet için rayları çoktan döşemiştir. 26 Eylül 2021 akşamı seçimi hangi burjuva partisi kazanırsa kazansın, asıl iktidar tekerci burjuvazinin elinde kalmaya devam edecektir.

Egemen siyasetin meşruiyet kaybı

Almanya seçimleri üzerine bir değerlendirme çabası
28 Eylül 2021

Federal Parlamento Seçimleri Almanya'daki "büyük" partiler arasındaki güç dengelerindeki değişimi açığa çıkardı. Her ne kadar bu gerçek asıl belirleyici olan toplumsal güç dengelerinde bir değişime yol açmasa da emperyalist-kapitalist devletlerin karşı karşıya bulundukları çoklu krizlere çözüm getiremediklerine ve özellikle toplumsal rıza üretiminde zorluk çekmeye devam ettiklerine işaret etmektedir. Seçimler bununla birlikte, SPD'nin birinci parti olmasına ve Yeşiller partisinin oylarını artırmasına rağmen, sağın güçlendiğini göstermektedir. Ama kanımızca seçimlerin en önemli sonucu, egemen siyasetin meşruiyet kaybının belirginleşmiş olmasıdır.

Bir kere seçmenlerin yüzde yirmi beşi seçimlere katılmadı. Bu hayli yüksek bir rakam ve önceki seçimlerdeki tandansın kalıcılığını kanıtıyor. Bu rakama Almanya'da yaşayan, ancak seçme-seçilme hakkına sahip olmayan yaklaşık on milyonluk göçmen nüfusunu katarsak o zaman oluşacak Federal Hükümetin, ki hangi partinin öncülüğünde olursa olsun, toplumun yarısını dahi temsil etmekten uzak kalacağını tespit edebiliriz. Toplumun yarısını temsil etmeyen bir siyasetin söz konusu çoklu krizlere çözüm getiremeyeceğini de öngörmek pek zor değil.

Seçim sonuçlarına baktığımızda CDU/CSU ve SPD gibi "geniş kitlesi olan halk partisi" diye tanımlanan partilerin yeni yüzyılın başlarında sahip oldukları seçmen tabanını çok daralttıklarını görebiliriz. Tekelci burjuvazinin en önemli siyasi temsilcisi olan Hristiyan Birlik Partileri CDU ve CSU 16 yıllık Merkel iktidarının sonunda seçmenlerin sadece dörtte birinin oyunu alabildi. Seçimi birinci sırada bitiren SPD ise sadece yüzde 25,7 ile birinci parti olabildi. Halihazırda bu iki partinin yeniden "Büyük Koalisyon" kurma ihtimali zayıf görünüyor.

Seçimin kazananları

Görünürde Yeşiller ile FDP seçimlerin kazananları olarak lanse edilmektedirler. Sahiden de Yeşiller partisinin yüzde 14,8 oy alması önemli bir başarı. Ancak bu Yeşiller açısından buruk bir başarı, çünkü Şansölye adayı çıkartarak kapitalizmi modernize edecek ana sermaye partisi olma hedeflerini ilân etmişlerdi. Bunu başaramadılar, ama her türlü hükümetin ortağı olabilecekler. Gene genç seçmenlerin yüzde yirmisini kendilerine bağlamaları da bir başarı sayılabilir, ki bunun nedeni iklim korunması konusunda toplumun hassas olması ve böylesi politikaları Yeşillere bağlamasıdır.

Aynı şekilde FDP de genç seçmenlerin yüzde yirmisinin desteğini alabildi. FDP'nin yüzde 11,5 gibi bir oranla "Kral yapıcı" rolüne oturtulması, uzun zamandır sermaye kesimlerinin burjuva medyası üzerinden yürüttüğü stratejinin bir sonucudur. FDP özellikle Birlik Partilerinin güven kaybindan faydalanabildi. Bununla birlikte son Merkel hükümetinin salt siyasi kriz yönetiminden öteye gidememesi nedeniyle oluşan değişim rüzgârı lehlerine oldu.

Ancak seçimin asıl kazananlarının tekelci burjuvazi ve sermaye kesimleri olduğu tespit edilebilir. Çünkü SPD ve Birlik Partileri bir yana, yeni hükümetin ortakları olacaklarına kesin gözüyle bakılan Yeşiller ve FDP sermaye lehine yürütülecek politikanın güvenceleridir. Transatlantikçi sermaye fraksiyonlarının sözcülüğüne soyunan Yeşiller partisi gerek Rusya karşıtı pozisyonları gerek Çin Halk Cumhuriyeti'ne karşı yaptırımcı yaklaşımları, gerekse de askeri-sınai kompleksin destekçisi olmalarıyla sermaye çıkarlarını temsil ettiklerini gösterdiler. Diğer yanda neoliberal uygulamaları ısrarla savunan FDP parti programı itibarıyla ihracatçı sermaye kesimlerinin çıkarlarının güvencesi. Aynı zamanda iki parti de iklim korunması, dijitalleşme ve alt yapı yatırımları konusunda tekelci burjuvazinin çıkarlarıyla örtüşen hedefleri savunmaktalar. O açıdan iklim krizini ve yeni meydan okumaları özel sermaye birikimine yarayan güçlü fırsatlara çevirmek isteyen tekelci burjuvazinin temsilci çeşitliliğine kavuştuğunu da söyleyebiliriz. İster SPD, isterse de CDU/CSU öncülüğünde olsun, sermaye kesimleri "Kral yapıcı" FDP ve Yeşiller üzerinden kendi çıkarlarına yarayan iç, dış, ekonomi, maliye ve sosyal politikaların uygulanmasını dayatabileceklerdir.

SPD, CDU/CSU, Yeşiller ve FDP ile Federal Parlamento çoğunluğu ezici biçimde sermaye kesimlerinin lehinedir. Şansölyenin adı Laschet veya Scholz olsa da bu gerçek değişmeyecektir. Bununla birlikte bir milyon oy kaybederek yüzde 10,3 oy alan ırkçı-faşist AfD ile çoğunluk toplumunun merkezine yerleşik ırkçı yaklaşımlar kalıcı parlamenter formasyona kavuşmuş ve bu biçimiyle sağdan baskıyı artıracak yapı yerleşik olmuştur. Kaldı ki CDU/CSU şimdiden gerekli olduğundan Doğu eyaletlerinde neredeyse birinci parti hâline gelen ırkçı-faşist AfD'yi hükümete taşıma sinyallerini vermektedirler. Tüm bu nedenlerden dolayı meşruiyet kaybı yaşayan egemen siyasetin daha sağa kayacağını, neoliberalizm ile yayılmacı militarizme ağırlık vereceğini öngörebiliriz.

Reformizmin fiyaskosu

Sadece SPD ve Yeşillere bir milyona yakın seçmen kaptıran Sol Parti (DIE LINKE) ise oylarının yarısını kaybederek yüzde 4,9 ile baraj altında kaldı. Üç doğrudan seçilen milletvekili sayesinde meclise ancak 39 milletvekili göndermektedir. Aslına bakılırsa Sol Partinin aldığı bu hezimet kimse sevinmemeli, çünkü partinin parlamenter geleceği ve bu bağlamda sayısız toplumsal hareket ve girişimin siyasete etki mekanizmaları tehlike altına girmiştir. Nihâyetinde Federal Parlamento'da zayıf temsiliyete sahip bir Sol Partinin toplumsal bağları da zayıflayacak, sendikalar, barış hareketi ve toplumsal girişimler parlamentodaki seslerini yitirmiş olacaklardır. Sol Partinin hezimetini ilk başta kendi sorumluluğundadır. Özellikle parti aparatında ve meclis gruplarında etkin olan hükümet sosyalistlerinin partiyi egemen siyasete eklemleme gayretleri, SPD ve Yeşillerin kabul etmemelerine rağmen oluşturacakları hükümete ortak olarak yamanma çabaları, yoksul kesimler ile işçi sınıfı arasındaki bağlarını koparmış olmaları ve parti içi iktidar kavgalarını ulu orta yapmaları bu sonucu çok öncesinden hazırlamıştır. Sol Partinin basit bir SPD kopyası olmaya çalıştığını gören seçmen, "orijinali dururken kopyasına oy verilmez" tavrını sergilemiştir. Egemen siyasetin seçim propagandasını apolitik bir kişiselleştirme stratejisiyle yürütmesine etkin bir karşılık veremeyen reformizm kendi kendisini gereksiz kılmıştır.

Halbuki yoksulluğun yaygınlaşması, tam gün çalışılmasına rağmen sosyal yardımı zorunlu kılan düşük ücret sektörünün genişlemesi, emeklilikte yoksullaşma, kiraların rekor seviyelere ulaşması, bakım ve sağlık alanında özelleştirmeler, Federal Ordunun on iki ülkede savaşlara katılması, militarizm ve silahlanma, ırkçılık, demokratik ve sosyal hakların kısıtlanması vb. gibi sayısız politika alanında söz söyleyecek, etkin direniş sergileyecek bir siyasi sola ihtiyaç duyulmaktaydı. Sol Parti bu ihtiyacı iktidarın "Kedi Masasına" oturtulma sevdasıyla bertaraf etmiş ve böylelikle kendisi bertaraf olmuştur.

Sonuç

26 Eylül 2021 Federal Parlamento Seçimleri emekçiler, işsizler, emekliler, yoksul kesimler ve göçmen ve mülteciler açısından tam olarak bir felaket anlamına gelmektedir. Yani seçimin kaybedenleri ezilen ve sömürülen sınıflar olmuştur. Avrupa açısından orta vadede yayılmacı ve militarist siyasetin ağırlık kazanacağından hareket edebiliriz. Avrupa sınırlarına daha yüksek görünen ve görünmez duvarlar örecektir, Ortadoğu'da, Kafkaslarda, Balkanlar, Akdeniz ve Afrika'da daha saldırgan politikalar izleyecek, Karadeniz'in NATO denizi hâline getirilmesine ve Rusya'ya karşı düşmanca tavırların geliştirilmesine katkı sağlayacak ve Pasifik ihtilafını körükleyen bir rol üstlenecektir. Bu bağlamdan barış siyasetinin ve dünya halklarının da Almanya seçimlerinin kaybedenleri olduğunu söyleyebiliriz. Türkiye politikalarında da bir değişim olmayacaktır. Aksine Türkiye'deki egemen sınıflar daha fazla destek bulabilecek ve iktidarlarını daha sağlama alabileceklerdir. Diğer yandan seçimin galibi olan SPD bir "Pirus Zaferiyle" karşı karşıya kalabilir. Yeni hükümetin uzun görüşmeler sonunda CDU/CSU, Yeşiller ve FDP koalisyonundan oluşması pek uzak bir ihtimal değil. O açıdan sınıf mücadelesi başta olmak üzere, toplumsal direniş ocaklarını birbirlerine bağlayan, sosyalist eleştiriden vazgeçmeyen, emekçiler arasında örgütlenen, antiemperyalizmi, antikapitalizmi ve antifaşizmi bayrağı hâline getiren ve sokağın gücünü yeniden keşfeden bir sola ihtiyaç daha da artmıştır. Ancak şu anki Sol Partinin böylesi bir formasyon hâline gelmesi, parlamenter kretenizmden kopamadığı müddetçe, hiç olası değildir. Belki de bu, ihtiyaç duyulan siyasi formasyonun başka biçimde ortaya çıkmasını sağlayacaktır.

Kader birliği

3 Ekim 2021

DIE LINKE, yani Türkçesiyle Sol Parti 26 Eylül seçimlerinde gelmekte olduğu görülen, ama sorumluların ısrarla görmek istemedikleri darbeleri aldı. Geçen haftaki köşe yazımızda ve iki gün sonraki seçim analizinde bu hezimetin nedenlerini açıklamaya çalışmıştık. Nihâyetinde Almanya'daki toplumsal ve siyasi sol, ırkçı-faşist AfD'nin yerleşik parti hâline geldiği bir ortamda daha da zayıflamış oldu. Bu elbette partili olmayan devrimciler ve komünistler için de üzücü bir durum.

Peki, bundan sonra ne olacak? Aslına bakılırsa Sol Parti'yi, kendilerini sosyalist olarak nitelendirse de – ki aralarında sosyalistler ve komünistler yok değil – Almanya'daki sosyal demokrat akımın bir parçası olarak görebiliriz. Ve bu kader birliği Sol Parti'nin temel yapısal sorunlarından birisidir. Çünkü seçmen tabanı açısından baktığımızda, sosyal demokrat akımın mütemadiyen küçülmekte olduğunu görmekteyiz. Örneğin 2005'te SPD ve Sol Parti'nin toplam oyları yaklaşık yüzde 43'ken, 2009 ve 2013'teki kayıpların ardından 2017'de SPD'nin hükümet ortağı olmasına rağmen, yüzde 29'a düştü. Son seçimlerde iki partinin toplam oylarını yüzde 30,6 ile hafif bir artış gösterse de bunun yükseliş tandansı olduğu söylenemez. Nihâyetinde aynı seçmen tabanına dayanan SPD ve Sol Parti'nin kader birliği, birisi kazanırken diğersinin kaybetmesine yol açmaktadır.

Bundan sonraki gelişmenin nasıl bir yönde ilerleyeceği de Sol Parti'nin elinde değil. Çünkü asıl belirleyici olan nasıl bir Federal Hükümetin kurulacağıdır. Eğer beklenildiği gibi Scholz başkanlığında bir SPD, Yeşiller, FDP hükümeti kurulursa, neoliberal soytarların oluruyla Şansölye seçilen Scholz seçim kampanyasında bol keseden dağıttı sosyal vaatleri yerine getiremeyecektir. Özellikle Maliye'nin FDP'nin eline geçtiği bir durumda. Böylesi bir hükümet Sol Parti'ye kamuda daha görünür bir muhalefet olma fırsatını sunabilir.

Ama eğer CDU Başkanı Laschet'in olası istifasının ardından sonra FDP'nin manevralarıyla “Jamaika Koalisyonu” olarak adlandırılan CDU/CSU, Yeşiller, FDP hükümeti kurulursa, SPD seçim kampanyasındaki vaatlerini kullanarak sert sosyal muhalefet yapacaktır. Bu durumda Sol Parti'nin görünürlüğü kaybolacak, seçmen tabanı SPD'ye kayacaktır.

Bunlar varsayımlarımız tabii. Sol Parti sosyal adalet ve barış partisi olma kimliğini güçlendirebilirse, o zaman farklı bir yol izlenebilir. Ancak parti ve meclis grubu yönetiminden gelen sinyaller buna pek fırsat verilmeyeceğini gösteriyor. Halbuki Alman Sendikalar Birliği DGB'nin açıkladığı veriler, yani sendika üyelerinin sadece yüzde 6,6'sı Sol Partiye oy verirken, yüzde 12,2'sinin ırkçı-faşist AfD'ye oy verdiği gerçeği alarm zillerinin çalmasına neden olmalıydı.

Maalesef bunun da sorumlusu partinin kendisi. Çünkü hükümet sosyalistleri önce PDS'de sonra DIE LINKE'de 30 yıldır sınıfla buluşmak için hiçbir şey yapmamış, hükümet ortağı olma sevdasıyla partinin varlık nedeni olan barış politikalarını törpüleyerek sulandırmıştır. Bunun faturası da sadece partiye değil, tüm toplumsal ve siyasi sola çıkarılmıştır.

Merkel sonrası Pasifik politikaları

10 Ekim 2021

Merkel dönemi Almanya'sının dış politikada, bilhassa Hint-Pasifik-Bölgesine yönelik yaklaşımlarında dengeleri koruma, aynı zamanda ABD'nin Pasifik siyasetine ters düşmeme tavrı hakimdi denilebilir. Şimdi, henüz yeni hükümet kurulmak üzereyken sermaye kesimleri ve burjuva medyasında yürütülen tartışmalar, bu tavrın terk edilmekte olduğuna işaret ediyor. Dahası Merkel'in yarattığı "vakumun doldurulması gerektiğinden" bahsediliyor.

Aslına bakılırsa bu değişim beklenmekteydi. Transatlantikçilerin karar mekanizmalarına hâkim oldukları bir ortamda Almanya'nın Pasifik politikalarının eskisi gibi "ticaretle dönüşüm" stratejisi temelinde şekillendirilmesi pek olası değil. Zaten son iki yıl içerisinde giderek belirginleşen tartışmalarda öne çıkan Merkel eleştirisi "Hint-Pasifik-Konseptleri geciktirildi" olmuştu. O nedenle Almanya'nın Pasifik politikalarının önümüzdeki dönem daha da militarize edileceğini şimdiden öngörebiliriz.

Alman devleti Hint-Pasifik-Bölgesinin dünyanın "stratejik açıdan en önemli bölgesi" olduğunu ve "geleceğin uluslararası düzeninin şekillendirilmesinin bu bölgede yön alacağını" tespit ederek, "kurala dayalı uluslararası düzenin korunabilmesi için" Almanya'nın Pasifik politikalarını "bölgede sorumluluk üstlenerek uygulaması gerekliliğini" kamuoyu görüşü hâline getirmeye çalışıyor. Medyada öne çıkan "uzmanlar" sürekli olarak, "diktatörlüklere karşı insan haklarını korumak ve en önemli müttefikimiz ABD ile dayanışmayı sağlamak için, Almanya sorumluluk üstlenmelidir" tezini işliyorlar.

Hint-Pasifik-Bölgesine, ama özellikle Güney Çin Denizi'nin coğrafi konumlarına baktığımızda, Alman devletinin burasını neden "stratejik açıdan en önemli bölge" ilân ettiğini anlayabiliriz. Bir kere bölge küresel tedarik zincirleri açısından yaşamsal öneme sahip. Olası en ufak aksamanın Avrupa'daki üretimi durdurma potansiyeli var. Örneğin Çin'in konteyner limanlarındaki yüklemenin yavaşlaması, yarı iletken darboğazı yaratarak Alman otomotiv sektöründe üretimin kesintiye uğramasına neden oldu. Yani bölge, sadece bölge ülkelerinde değil, dünya çapında milyarlarca insanın gündelik yaşamını etkileyebilir. Bununla birlikte yüksek teknoloji ürünleri için gerekli olan nadir topraklar, enerji, cevher ve kömür nakliyatı, balıkçılık hakları, deniz altı hammaddelerinin çıkartılması ve uluslararası kurumlardaki çoğunluklar, Çin ve Hint-Pasifik-Bölgesinin öneminin altını çizen faktörlerdir.

ABD emperyalizmi on yıl önce, yani Obama yönetimi döneminde açıkladığı "Pasifik Stratejisiyle" ağırlığını bu bölgeye kaydıracağını ve dünyanın diğer coğrafyalarından ordularını çekerek, görevi müttefiklerine devredeceğini ilân etmişti. Şimdi ise Anglosakson askeri ittifak AUKUS'u oluşturarak, Avrupalı müttefiklerine bundan sonraki adımlarını dikte ettirecek. O açıdan, emperyalist mantıkta kalırsak eğer, Almanya ve Avrupa sahiden de geç kaldılar. Alman emperyalizmi bu geç kalışı kompanse etmek için yayılmacılığı ve militarizmi dış politikanın ana unsurları hâline getirecek. Nitekim Yeşiller ve FDP'nin ortak olacağı bir hükümet bunun için biçilmiş kaftandır.

Alman emperyalizmi kılıçları kuşanıyor

Yeni hükümetin savaş politikaları üzerine
Kasım 2021

Bu gidişle “Ampulden” kurtulamayacağız galiba. Türkiye’de insanlara “Ampulden” muhtemelen gına gelmişken, Almanya “Ampul” adı verilen ve SPD-Yeşiller-FDP’den oluşan yeni hükümet koalisyonuna hazırlanıyor. 16 yıl süren Angela Merkel döneminden sonra, bu dönemi gölgede bırakacak bir sürecin startı verildi. Aynı, gene 16 yıl süren Helmut Kohl döneminin ardından iktidara gelen Schröder-Fischer-Hükümeti gibi, bu sefer FDP’nin belirleyici olacağı bir SPD-Yeşiller-FDP-Koalisyonu geleneksel sermaye temsilcileri olan muhafazakâr partilerin yapamadıklarını yapmaya aday.

Gerçi henüz koalisyon görüşmeleri devam ediyor ve kimi konularda ortaklardan kaygılı açıklamalar geliyor, ancak “Ampul” koalisyonunun kurulacağına dair herhangi bir şüphe kalmadı gibi gözüküyor. Ayrıca koalisyon görüşmelerine başladığı gün kamuoyuna tanıtılan Sondaj Belgesi yeni hükümetin politikalarına dair hayli ipucu vermekte. Kimlik politikaları ve iklim korunması üzerine genel geçer söylemlerin öne çıktığı Sondaj Belgesine ve görüşmeler hakkında basına sızan bilgilere ilk tepki gösterenler doğal olarak sosyal alanlarda çalışan kuruluşlar oldu. Örneğin bu kurumların çatı örgütlerinden birisi olan DPV başkanı Ulrich Schneider, “toplumun yüzde 16’sının, yani 13,2 milyon insanın yoksulluk sınırında yaşadığı, buna karşı 213 milyar ile 542 bin milyonerin varlıklarına varlık kattığı bir dönemde muhafazakârların bile yapamadıklarını yapmaya kalkışan SPD ve Yeşiller ihanet içindedir” diyerek tepkisini gösterdi. Sahiden de sızan bilgilere göre SPD ve Yeşiller FDP’nin dayatması üzerine sosyal sigortalar sisteminde Bismarck’tan bu yana en geri adımları atmaya ve sosyal devlet harcamaları için son derece önemli olan vergi artırımını engellemeyi kabul ediyorlar. Dahası SPD ve Yeşillerin seçim öncesinde verdikleri en önemli vaatlerden birisi olan Hartz Yasalarının uygulamadan kaldırılması da çekmeceye konuldu. Yapılan tek şey, Hartz Yasası yerine “Yurttaş Parası” denilen, ama özünde Hartz uygulamalarından hiçbir farkı olmayan bir adım atmak olacak.

Koalisyon ortakları aynı şekilde düşük ücret sektörünü de genişletmeyi planlıyorlar. “Minijob” adı verilen ve şirketlere sosyal sigorta primlerinde büyük tasarruflar sağlayan Part-Time-istihdamının aylık ücretinin 450,00 Euro’dan 520,00 Euro’ya artırılması sonucunda şimdiden milyonlarca sosyal sigortalı çalışan güvencesizliğe itileceği belli oldu. Böylelikle özellikle büyük işletmelerde farklı statülerde çalıştırılan işçilerin direniş yetisi daha da kırılmış olacak. Yaygınlaştırılan güvencesiz istihdam, zaten sisteme eklenilerek işlevini önemli ölçüde yitirmiş olan sendikal hareketi daha da güçsüzleştirerek, bölünmüş olan Almanya işçi sınıfını sermayenin insafına terk edecek.

Sondaj Belgesinin gösterdikleri

Başta işçi sınıfı olmak üzere, çalışanların böylesine baskı altına alınmalarının temel nedeni emek sömürüsünün katmerlenerek devam ettirilmesi elbette. Ama aynı zamanda da “vatan cephesinde” emperyalist saldırganlığa ve savaş politikalarına karşı oluşacak direnci daha doğmadan boğazlamak ve “mezarlık sessizliğini” hâkim kılmak amaçlanmaktadır. Çünkü SPD-Yeşiller-FDP-Koalisyonu muhafazakârların cesaret edemeyeceği çok daha ileri adımları atmaya hazırlanmaktadır. Koalisyon görüşmeleri başladığında kamuoyuna tanıtılan Sondaj Belgesi bu konuda bir hayli bilgi veriyor. Belgenin “10. Almanya’nın Avrupa ve dünya için sorumluluğu” başlıklı bölümünde yeni federal hükümetin dış, savunma ve güvenlik politikalarında nasıl bir çizgi izleyeceği kısaca anlatılmakta. Transatlantikçi sermaye fraksiyonlarının etkisi altında olduğu belli olan bu bölümde Almanya’nın “küresel sorumluluk” alacağını ve bunun için de “Avrupa Birliği’ni güçlendirerek, Avrupa’nın stratejik hükümranlığını değerlere dayanan dış, güvenlik ve gelişme politikalarımız temelinde artıracamız” denilmekte. Almanya’nın çıkarlarını “Avrupalı çıkarlar çerçevesinde tanımlayarak (...) güçlü Alman-Fransız ortaklığını daha da sıkı hâle getirerek, aktif bir Avrupa politikası yürüteceğiz” denilerek, Almanya’daki Avrupalı sermaye fraksiyonlarına da olumlu sinyaller verilmektedir.

Bu birkaç cümlelik niyet beyanı esas itibarıyla Almanya tekeli burjuvazisinin 1945'ten bu yana mütemadiyen takip ettiği ve sadece "Avrupa çatısı altında" gerçekleşebileceğini düşündüğü "dünya gücü olma" hedefinin bir tercümesidir, ki bu, Transatlantikçi ve Avrupalı sermaye fraksiyonlarının ortak hedefidir. "Alman-Fransız ortaklığının" sıkılaştırılması ve "aktif bir Avrupa politikası" tanımlamalarıyla hem geleneksel olarak ABD'ne rezervli yaklaşan Fransız emperyalizmine, hem de ABD'ne olan yakınlıklarını artırmak isteyen Doğu Avrupa ülkelerine "ortak çıkarlar" vurgusu ile genişletilmiş iş birliği teklifi yapılmaktadır. Almanya'nın çıkarlarını "Avrupalı çıkarlar çerçevesinde tanımlamak" cümlesini tersinden okuduğumuzda, asıl niyetin Almanya'nın kadim emperyalist emellerinin "Avrupa'nın çıkarları" olarak tanımlanmaya çalışıldığını anlayabiliriz. Aynı şekilde "Avrupa'nın stratejik hükümlerliğini" korumanın Almanya'nın öncülüğünü devam ettirmek olduğunu görebilmek gibi. Gerçi "Avrupa'nın stratejik hükümlerliği" söylemini Merkel hükümetleri de kullanmışlardı, ancak Avrupa kamuoyu tarihsel deneyimlerden hareketle bu söylemin, muhafazakârların yönettiği bir Alman hükümetinden ziyade, sosyal demokrasi ile Yeşillerin ortağı olduğu bir hükümetten gelmesini daha inandırıcı ve güven verici buluyor – her ne kadar Berlin'den gönderilen çiçeklerin her daim "zehirli" olduklarını söyleyenler var olmaya devam etse de.

Aynı bölümde "Avrupa'nın liberal demokrasilerini yurt içinden ve dışından gelen dezenformasyon, propaganda ve manipölasyon kampanyalarına karşı güçlendireceğiz" denilerek, yeni hükümetin gerek Avrupa sınırları içerisinde gerekse de komşu ülkelere, bilhassa Rusya'ya, ama aynı zamanda Çin'e karşı militarist kampanyalara öncülük edeceğini ilân etmektedirler. Burjuva basını bu cümleleri doğru okuyarak şimdiden "Rusya ve Çin siber saldırılarla Avrupa'nın istikrarını bozmak istiyorlar" türünden haberlerle bu niyete destek çıkmaktadır. Bu çerçevede özellikle SPD ve Yeşiller AB üyesi ülkelerin "ulusal ordularının, siber uzay ve bilişim teknolojileri dahil olmak üzere" daha sıkı iş birliği yapmalarının zorunlu olduğunu vurgulamaktan geri kalmıyorlar.

Bu iş birliğinin nasıl şekillendirileceğini de güncel Belarus İhtilafında ve Doğu Avrupa sınırlarına konuşlandırılan NATO birliklerinin artan askeri tatbikatlarında görmekteyiz. Örneğin 2021 Ekim'inde Belarus-Polonya sınırında ayyuka çıkan mülteci dramı vesilesiyle Alman sermayesinin propaganda borazanı "Bild" gazetesi büyük puntolarla Avrupa'nın "binlerce mülteciyle Avrupa'yı istilaya kalkışan diktatör Lukaşenko'yu alaşağı etmesi" çağrılarını yayınlarken, Yeşiller partisinin eş başkanları AB'ne "mülteci akınlarını durdurmak için, mültecilerin geldikleri ülkelerde ikna çalışmaları başlatma" önerisini yapmaktadırlar. AB hukuku ve mülteci mevzuatı ayaklar altına alınarak binlerce mülteciyi Belarus sınırında aç ve susuz bekleten gerici Polonya hükümetine tek eleştiri yöneltmeyen Yeşiller parti başkanları Baerbock ve Habeck, "insanları AB'ne karşı verdiği mücadelede, Putin'in de desteğiyle kullanan diktatör Lukaşenko bu durumun sorumlusudur ve yanıtını almalıdır" diyerek, Belarus devleti ile Rusya'yı düşman ilân etmekte.

Transatlantik iş birliği

SPD, Yeşiller ve FDP kuracakları koalisyon hükümetinin ABD emperyalizmi ile olan bağlarını güçlendirme kararında olacağını daha seçim kampanyası döneminde ilân etmişlerdi. Nitekim Sondaj Belgesi'nde bu politikanın derinleştirileceği belirtilmekte. Almanya'nın "güvenliğinin ve çıkarlarının küresel iş birliği ve güçlendirilmiş kurala dayalı uluslararası düzen ile korunabileceği" vurgulanan bölümde, "transatlantik ittifakın Almanya'nın güvenliğinin merkezi sütunu" ve NATO'nun "vazgeçilmez araç" olduğu belirtilerek, ABD ile olan askeri, siyasi ve ticari ortaklığın genişletileceğine işaret edilmektedir.

Transatlantik iş birliğinin nasıl genişletileceğine ve Alman emperyalizminin bu çerçevede hangi "sorumlulukları" üstleneceğine dair birçok ipucunu Sondaj Belgesi'nde okumak mümkün. Bir kere "vazgeçilmez araç" NATO üyeliğinin özellikle Doğu Avrupa'da ABD'nin elini hafifletmek ve aynı zamanda ABD'nin Pasifik Stratejisine destek çıkmak olarak okumak gerekiyor. Halihazırda Rusya sınırındaki kara birlikleri ile Baltık Denizi ve Karadeniz'in NATO kontrolü altına alınması konusunda Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinin üstlendikleri görevlerin kapsamı ve genişletilmesi ile ilgili çeşitli strateji belgeleri kamuoyu ile paylaşılmış durumda. Aynı şekilde yeni hükümetin Federal Orduyu sınır dışı operasyonlara daha sıklıkla gönderme kararlılığında olacağı defalarca

koalisyon ortaklarınca ifade edildi. Gerçi önceki hükümetler de bu çizgiyi izlemekteydiler, ancak bu noktada yeni olan SPD-Yeşiller-FDP koalisyonunun dış, savunma ve güvenlik politikalarının tüm bakanlıkların, hükümete yakın enstitü ve kurumların ortaklaşa geliştirecekleri stratejilerle belirlenecek olması ve NATO'nun Avrupa'daki "görevlerinde" öncülüğü Almanya'nın üstlenmek istemesidir.

Alman emperyalizmi gene ABD ile eşgüdümlü bir biçimde, ABD birliklerinin geri çekilmek üzere olduğu Balkanlar-Ortadoğu-Kafkaslar-Üçgeninde öncü rol oynamak istemektedir. Koalisyon görüşmesindeki ortaklar bunu Sondaj Belgesi'ndeki tek bir cümle ile tanımlıyorlar: "İsrail'in güvenliği bizim için devlet aklıdır". Bu cümleyi SPD-Yeşiller-FDP koalisyonunun Balkanlar-Ortadoğu-Kafkaslar-Üçgeni, Akdeniz ve Kuzey Afrika'daki ihtilafları bizzat yönetme arzusu ve aynı zamanda "antisemitizm" suçlamasını kullanarak Almanya ve Avrupa'daki her türlü savaş ve yayılmacılık karşıtı hareketleri toplumsal düzeyde değersizleştirme girişimi olarak okumak gerekmektedir. Nitekim burjuva medyası Filistin konulu her barışçıl açıklamayı "antisemitizm" suçlamasıyla kötülemekte, hatta İsrail'deki Yahudi barış girişimlerini "kendi kendilerinden nefret eden Yahudiler" saçmalığıyla itibarsızlaştırmaya çalışmaktadır. "Antisemitizm" suçlaması Alman devletinin bir egemenlik aracı hâline getirilmiştir. Almanya reformist solunun antifaşistlere ve antiemperyalist hareketlere "Yahudi karşıtlığı" yaftasını yapıştırdığını düşünürsek, bu demagojinin hayli başarılı olduğunu görebiliriz.

Sondaj Belgesi'nde yer alan "dünyada çok taraflı iş birliğini geliştirmek istiyoruz" gibi süslü laflar, geleneksel olarak savaşa karşı antipatisi olan Almanya kamuoyunu rahatlatmak için sarf edilmiş olsalar da hemen ardından sıralanan cümleler asıl niyeti ortaya koymaktadırlar. Örneğin, "demokratik değerlerimizi paylaşan devletlerle sıkı bağlantı sağlayacağız" denildikten sonra, "burada söz konusu olan otoriter devletler ve diktatörlüklerle sistem rekabeti içinde olmamızdır" cümlesiyle emperyalist-kapitalist dünya düzeninin egemenliğinin devam ettirilmesi için atılacak adımlar kastedilmektedir. Zaten "demokratik değerler" olarak bahsettikleri, egemen kapitalist üretim tarzı ve emek sömürsünden başka bir şey değil. "Sistem rekabeti" ise neoliberal kapitalist uygulamalara ve emperyalist dayatmalara karşı çıkan devletlere yönelik bir düşmanlaştırma çabasıdır.

"Otoriter devletler ve diktatörlükler" tanımının özellikle Rusya Federasyonu ve Çin Halk Cumhuriyeti için kullanıldığını burada uzun uzadıya açıklamaya herhalde gerek yoktur. Kaldı ki gerek şimdiye kadarki hükümetlerin gerekse de SPD-Yeşiller-FDP koalisyonunun "ulusal, stratejik ve ekonomik çıkarlarımız" gerekçesiyle dünya çapında diktatörlüklerle nasıl iş birliği yaptıkları veya yapacakları da belli. Sondaj Belgesi'ne baktığımızda yeni Federal Hükümetin gerçekten otoriter olan devletler ve diktatörlüklerle ne denli sıkı iş birliği geliştireceklerini mülteciler ve göçmen politikasına dair cümlelerde okumaktayız. Örneğin "mülteci dramını sonlandırma" demagojisiyle Avrupa'nın sınırlarını nasıl daha yüksek – görünür ve görünmez – duvarlarla örmek istediklerini ve "üçüncü ülkelerle yapılacak antlaşmalarla" mülteci akınlarını tampon ülkeler sayesinde durdurmaya çalışacaklarını görebilmekteyiz. O açıdan başta Türkiye'deki AKP-Saray-Rejimi olmak üzere, mülteci rotası üzerinde bulunan Ortadoğu rejimlerine yönelik maddi, iktisadi, askeri ve siyasi desteklerin artırılacağından hareket edebiliriz. SPD-Yeşiller-FDP koalisyonu bunun için de AB üyesi ülkeleri mülteci politikalarını sertleştirmeye, Avrupa sınırlarındaki ortak AB ordusuna destek çıkmaya, mültecileri geri gönderme işlemlerini hızlandırmaya ve mülteci yollarını kapatmaya zorlayacaktır. Tabii tüm bunları Cenevre Mülteci Konvansiyonu ve Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonuna sahip çıkmak, "insancıl görevleri yerine getirmek" adına yapacaklar.

Nihayetinde SPD ve Yeşillerin Federal Ordunun "modernizasyonu", dronların silahlandırılması, "nükleer silahlara katılım" gibi konulardaki tüm görece rezervlerini terk ettiklerini de görmekteyiz. Zaten SPD Merkel hükümetlerinin ortağı olduğu dönemlerde de Alman Tornado savaş jetlerinin "savaş durumunda" nükleer başlıklı füzeler taşımalarını onaylamıştı. Aynı "Silahsızlanma Girişimlerinin" tek yanlı olarak ABD tarafından feshedilmesine karşı çıkmadığı gibi. Şimdi de insansız hava araçlarının silahlandırılmasına yönelik onayını vermekte. Yeşiller de seçim öncesinde yaptıkları "ABD'nin nükleer füzelerini hemen geri gönderin talebi gerçekçi bir talep değildir" açıklamasıyla hükümet ortaklığına hazırlanıyorlardı. Bugün bizzat SPD ve Yeşiller, muhafazakârların cesaret edemediği biçimde Rusya ve Çin'i "sistemik rakip" ilân ederek, Almanya askeri-sınai kompleksinin önündeki bütün engelleri kaldırmaya ve AB üyesi ülkeleri Alman silah

tekellerinin lehine olan Alman silah ihracat politikasının boyunduruğu altına sokmaya hazırlanıyorlar.

Sonuç itibariyle tarih bir biçimde tekerrür etmektedir. Üç yasama dönemi süren muhafazakâr siyaset egemenliğinin ardından, sosyal demokrasi ve ekoloji (!) taraftarı Yeşiller yeniden Alman emperyalizminin hizmetinde görevlerini ifa edecekler. Hem Almanya ve Avrupa iç ve sosyal politika alanlarında hem de dış politikada daha da saldırganlaşan bir politikaya tanık olacağız. Alman emperyalizminin açıkça kılıçları kuşandığı bir dönemde buna rağmen hâlâ birileri “Almanya’da sol hükümet iş başına geldi” diyorsa ya akli başında değildir ya da demagoji yapıyordur.

“Aman ne güzel!”

28 Kasım 2021

Almanya’da yeni kabinede yer alacak isimler ortaya çıktıkça burjuva basınında destekleyici yorumlar artıyor. Aynı şekilde sosyal medyada da gelişmelere sevinenlerin mesajları yer alıyor. “Bir Alman-Türk’ü bakan olacakmış, aman ne güzel!” veya “Alman dış politikası bir kadına emanet edilecek, aman ne güzel!” türünden güzellemelere rastlamak mümkün. Özellikle göçmen kökenlilerin Yeşillerin parti sağının en çıgırtkan temsilcisi olan Cem Özdemir’in Federal Tarım Bakanı olmasına sevinmeleri dikkat çekiyor. Irkçılığın kökleştiği bir dönemde bu anlaşılır bir reaksiyon, “ama” olmasa.

Scholz hükümetinin hangi isimlerden oluştuğu sosyal medya dedikodularının konusu olması doğal bir gelişme, ancak isimler aynı zamanda belirli siyaset çizgisinin de emaresi. Gerçi tarım politikalarından çok, Transatlantik iş birliğinin derinleştirilmesi ve Alman ordusunun yurtdışı operasyonlarına katılması konusunda muhafazakârlardan daha tarafgir açıklamalarla göze çarpan Cem Özdemir’in bakan olmasının nasıl bir “ilerleme” olacağını söyleyemeyiz, ama vitrinde görünür olmasının Alman emperyalizminin toplumsal rıza üretimi için faydalı (!) bir faktör olduğundan hareket edebiliriz.

Yeşiller eş başkanı Annalena Baerbock’un Rusya düşmanı ve Çin karşıtı bir çizginin temsilcisi olduğu biliniyor. O nedenle, Joschka Fischer döneminde de “Yeşil dış politika yoktur, Alman dış politikası vardır” diyen Yeşillerin yayılmacı ve saldırgan bir politikaya ne denli büyük katkı sunacaklarını da şimdiden söylemek olanaklı. Yani Baerbock’un kadın olmasının Alman emperyalizminin dış politikası açısından herhangi bir değişim etkisi olmayacak. Çünkü belirleyici olan bakanların cinsiyeti veya kökeni değil, imzalanan Koalisyon Sözleşmesidir.

Koalisyon Sözleşmesi öz itibarıyla bir saldırganlık, militarizm ve yayılmacılık belgesidir. Nükleer silahların Avrupa’ya daha çok konuşlandırılmasını öngören ve Rusya ile Çin’in kuşatılmasını hedefleyen bir emperyalist belgedir. Sözleşme, Almanya’daki sömürü koşullarını, özel sermaye birikim süreçlerini, neoliberal uygulamaları güya “sosyal” çerçeve içinde ve “yeşillendirerek” sürdürülebilir kılmayı amaçlayan bir belgedir. İklim korunması için verilen vaatleri tekelci sermayenin çıkarları doğrultusunda biçimlendiren, enerji ve ulaşım “dönüşümünün” tüm yükünü emekçilerin sırtına koymayı amaçlayan, demokrasi ve insan hakları söylemini Alman tekelci burjuvazisinin hegemonyası için araçsallaştıran ve “özgürlük, eşitlenme, çeşitlilik” gibi renkli, ama içi boş laf salatasıyla toplumsal direnci nötralize ederek gerici dönüşümü hızlandırmayı hedefleyen bir belgedir.

Sağlık sistemindeki özelleştirmeleri genişletmek, yoksullukla mücadele yerine yoksullarla mücadeleyi devam ettirmek, silahlanma bütçelerini artırmak, savaş örgütü NATO’yu güçlendirmek, Avrupa’yı militarizmin kalesi hâline getirmek, sınırlara daha fazla görünür ve görünmez duvarlar örmek, dünya çapında otoriter rejimlere her türlü desteği sağlamak ve Alman sermayesinin çıkarlarını kollamak için kaleme alınmış bir Koalisyon Sözleşmesi varken, Cem Özdemir bakan olacakmış! “Aman ne güzel!”.

“Primitif antiemperyalizm...”miş

5 Aralık 2021

Almanya’da yeni hükümetin göreve başlamasına birkaç gün kala gerek burjuva medyasında gerekse de (sol?) liberal cenahta “otoriter yönetimler ve diktatörlerle mücadele” adı altındaki savaş çığırtkanlığı hız kazanmaya başladı. Dışışleri Bakanı olacak Annalena Baerbock selefi Heiko Maas’tan daha agresif politika izleyeceği sinyallerini verir ve AB üyesi devletlerden Rusya ile Çin’e karşı ortak yaptırım adımları atmayı talep ederken, neoliberal cephenin solunda konumlanmış liberal kesimler barış hareketine demagojik savaş açtılar.

Zaten uzun zamandır Almanya’daki barış hareketini “primitif” yani “ilkel antiemperyalist” tavır göstermekle ve “antisemitik söylem kullanmakla” suçlayan bu liberal güruh, şimdi de emperyalist yayılmacılığın savunuculuğunu yapıyor. Neymiş, “Stalinist partilerin etkisinde olan barış hareketi NATO’ya karşı çıkarak otoriter rejimlerin ve diktatörlerin destekçisi” olmuş, Ortadoğu konusunda – İsrail devletine yönelik eleştirileri nedeniyle – “net antisemitik pozisyonda” duruyormuş. Hem “kapitalizmin barışçıl potansiyellerini göremediklerinden, modası geçmiş ve reel karşılığı olmayan emperyalizm söylemini” kullanıyormuş.

Şaka falan değil, bu absürt ve tarihsellik dışı yaklaşımlar reformist toplumsal ve siyasi solu içinde – özellikle yönetici aparatı – karşılığını buluyor. Filistinlileri bir bütün olarak, hatta İsrail’deki barış ve diyalog taraftarı Yahudileri antisemitik olmakla tanımlayan kimi “sol” yönetici ve milletvekili İsrail bayraklarıyla savaş taraftarı mitinglere katılmakta veya İsraili barışçıl aydınların Almanya’da toplantı yapmalarını engellemekte bir beis görmüyorlar. O açıdan bu demagojik savaşın emek ve barış hareketi ile solu bölmek açısından hayli başarılı olduğu söyleyebilir.

Dünyanın en zengin coğrafyalarından birinde yaşayıp, emperyalist yayılmacılığın nimetlerinden (!) faydalanırken, “ilkel antiemperyalizm” üzerine felsefe yapmak, Belarus-Polonya sınırında açlık ve soğuk nedeniyle ölen mülteciler hakkında tek bir laf etmeden, “tu kaka Putin, tu kaka Lukaşenko” söylemine sarılmak ve hemen ardından AB’nin militaristleştirilmesini, savaş aygıtı NATO’nun güçlendirilmesini, neoliberal düzenin ihraç edilmesini ve buna karşı çıkan devletlere “haddinin bildirilmesini” savunmak, bırakın sol veya liberal olmayı, emperyalist savaş çığırtkanlığından başka bir şey değildir.

2000’de AB’nin Lizbon Strateji karar altına alınırken, belgenin mimarları Xavier Solana ve Robert Cooper “Kendi aramızda demokratik hukuk devleti esaslarına göre ilişki kuruyoruz. Ancak ormanda hareket ettiğimizde orman kanunlarına uymak zorundayız” demişlerdi. Aradan geçen 21 yıl “orman kanunlarına uymanın” müdahale savaşlarına, işgallere, Regime Chance girişimlerine ve milyonlarca insanın ölümüne neden olduğunu kanıtladı. Özcesi, uluslararası tekellerin çıkarlarını korumak için daha fazla savaş, işgal ve gerginlik politikası uygulamak, kapitalist emek sömürsünü sürdürülebilir kılmak isteyen güçlere karşı çıkan antiemperyalistler değil, çürümüş kapitalist düzen ve vahşet yaratan emperyalizmin kendisi ilkelidir. Bu ilkeliliği tarihin çöplüğüne atmak da bizzat bizlerin görevidir.

Sol mu savunmada, sermaye mi?

12 Aralık 2021

1989 karşı devriminin ardından komünist hareketin bittiği, solun anlatacak hikâyesinin kalmadığı, hatta tarihin sonunun geldiği iddia ediliyordu. Bu efsane bugün de geniş kesimleri etkiliyor ve aynı zamanda sosyalizm fikriyatına sahip olanlar arasında içsel savunmaya teslim olanların sayısını sabit tutuyor. Kapitalizmin yenilmez olmadığı, emek sömürsünün yaşamın her alanını belirlediği bilimsel olarak ve pratikte her gün kanıtlanmasına rağmen, verili koşulların değiştirilemez olduğuna inanılıyor.

Efsaneye dayalı içsel savunma ve değiştirilemez inancı ise kimlik politikaları ile taraftar toplamayı sınıf mücadelesinin önüne koyma yanlısını doğuruyor. Diğer taraftan bu yanlışa başka bir yanlışa, yani “sınıf, sınıf” diyerek demokratik görevlerden kaçma ile karşılık veriliyor. Halbuki kimliklerin eşitliğini sağlamak için verilen demokratik mücadele ile kadim düşman sermayeye karşı verilen sınıf mücadelesi asla birbirlerini yadsımıyor, dahası birbirlerini tamamlıyor. Kaldı ki demokrat olmak, hukukun üstünlüğünü ve eşitliği savunmak için mutlaka komünist olunması gerekmiyor. Ama demokrat olmadan da komünist olunamıyor.

İçsel savunma ve değiştirilemez inancı gözlüğünden tekil çıkarılara yoğunlaşıldığında, dünya çapındaki gelişmelerin birbirleriyle olan bağlantıları ve bunların arka planı görülemiyor. Dogmatik noktadan genele bakanlar ise, özelde ulusların ezilmesi ve kimlikler üzerindeki baskıların, genelin, yani kapitalist sömürü ve emperyalist yayılmacılığın gereği ve sonucu olduğunu göremiyorlar. Nihâyetinde iki taraf da bu yanlışlıkları içerisinde egemen sınıfların saldırganlıklarının güçlü olmalarından değil, zayıf ve savunma pozisyonunda olmalarından kaynaklandığını algılayamıyorlar.

Dünyaya yüzeysel bir bakış dahi gerek Türkiye’deki gerekse de Batılı egemen güçlerin çoklu kriz ortamının yarattığı devasa meydan okumalar karşısında baygınlık geçirdiklerini ve giderek paniğe kapıldıklarını görmemizi sağlar. Askeri, mali, idari tüm güç ellerinde olmasına rağmen, en ufak muhalif sese tahammül edemiyor, devlet şiddetinin en ağırla yanıt vermek istiyorlar. Bu, paniğe kapıldıklarının ve egemenliği kaybedecekleri korkusunun kanıtıdır.

Ancak bu, siyasi ve ekonomik açıdan, içerde ve dışarıda sıkıştırılan egemenlerin, özellikle Batılı emperyalist güçlerin egemenliklerinin devamı için her türlü araca başvurmayacakları anlamına gelmez. Tam aksine, sermaye ne zaman savunma pozisyonuna itilse, her zaman elindeki en önemli kartı, savaş kartını oyuna sokar. Gerek AKP-Saray-Rejiminin artan saldırganlığı gerekse de transatlantik emperyalist ittifakın kılıçları kuşanması bunun göstergesidir.

Peki, bu gerçeklerden bizler ne çıkartmalıyız? En başta elimizi kolumuzu bağlayan kötümserlikten kurtulmalı, örgütlenmeli, direniş ocaklarını harlayarak aralarında köprüler kurmalı, sosyalizmin, savaşı ve sömürsüz bir dünyanın olanaklı olduğuna dair inancımızı pekiştirmeliyiz. Sermaye bizler olmasak da ensesinde her zaman sosyalizmin nefesini hisseder. Bu hissiyatı artıracak basireti göstermemek için tek bir neden yok. Yeter ki uyanık ve iyimser olabilelim...

Nükleer şemsiyenin yeşili

19 Aralık 2021

Almanya'daki burjuva basını şu sıralar Yeşiller partisini ve özellikle Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock'u yere göğe sığdıramıyor. Bir Avrupa Parlamentosu milletvekilinin danışmanı olarak meslek hayatına başlayan, ardından Federal milletvekili seçilip, partinin eş başkanlığına getirilen Baerbock'u önceleri "deneyimsiz" diye nitelendiren yorumcular, şimdi de "ah ne kadar korkusuz bir dünya siyasetçisi" olduğuna dair güzellemeler yapıyorlar. Allahtan muhafazakâr yorumcular arada sırada muhafazakâr olduklarını anımsayıp, "yapıcı eleştiride" bulunuyorlar da yağcılığını sınırlarını görebiliyoruz.

Alman sermayesinin farklı fraksiyonlarını temsil eden ve medyadaki amiral gemisi olan FAZ gazetesi nükleer silahlanma konusunda Baerbock'un "hayal dünyasından" çıkmasını önererek, kamuoyunun "savaş karşıtı kesimlerine silahsızlanma yolunda oldukları aldatmacasından vazgeçmesini" istiyor ve nükleer caydırıcılık politikasının Avrupa'ya istikrar sağladığını iddia ederek, Baerbock'a "reel dünya siyaseti" dersi veriyor.

Bunca güzellemenin ardından böylesi sert bir eleştirinin gelmesinin nedeni, Baerbock'un "NATO'ya bağlıyız, nükleer katılım peşindeyiz ve nükleer silahların yasaklanmasını istiyoruz" açıklamasını yapmasıydı. FAZ yorumcusu kurulan cümlelerin ciddiyetsizliğini fark etmiş olacak ki, Baerbock'a emperyalist-kapitalist dünya düzeninin çıplak gerçeğini anımsatma gereğini görmüş: "Baerbock'un söylediğinden farklı olarak reel dünya siyasetinde bu konuda ya o – ya bu kararı vardır: Ya nükleer koruma şemsiyesi altında yaşayacaksınız, ya da dışında. Yeşillerin ortağı olduğu ikinci Federal Hükümetin birinci şıkkı tercih etmesi, hangisini güvenli gördüğünü kanıtıyor."

Muhafazakâr yorumcuya katılmamak olanaksız. Sahiden de hem savaş aygıtı NATO'da kalıp, silahlanma giderlerinin artırılmasına, nükleer silahların ülkede konuşlandırılmasına, Federal Ordunun yurt dışı operasyonlarına katılmasına evet deyip, nükleer katılım isteyip, Rusya ve Çin'e karşı saldırgan söylem geliştireceksin, hem de nükleer silahların yasaklanması için angajman gösterdiğini iddia edeceksin. FAZ gazetesinde yazıldığı gibi: "Bu hiç inandırıcı değil."

Aslına bakılırsa muhafazakâr yorumcuların Baerbock'u "reel dünya siyasetine uygun davranmaya ve savaş karşıtı kamuoyunu aldatmaktan vazgeçmeye" davet etmelerine gerek yok. Çünkü Scholz Hükümetinin Koalisyon Sözleşmesi dış politikada "Şansölyenin belirleyici olduğunu" söylüyor. Olaf Scholz da halefi Angela Merkel'in denge gözetken çizgisini (şimdilik) sürdürmekte kararlı olduğunu gösteriyor. O açıdan Baerbock'un "tek kalıptan çıkma Alman dış politikasının" iplerini elinde tutan Şansölye Scholz'un izin verdiği ölçüde haşarılık yapabileceği söylenebilir.

Gene de: Israrlı Transatlantikçi savaş yaygaracısı Baerbock'un kullandığı saldırgan dış politik söyleminin ne denli tehlikeli ve aynı zamanda ne denli demagojik olduğu unutulmamalı. Hiç şüphe yok: Alman Yeşiller partisi artık savaş taraftarı bir partidir. Ve nükleer şemsiyenin yeşili de dünyayı yok edebilecek potansiyele sahiptir.

Saldırgan Transatlantikçiler göreve geliyor

Yeni Alman hükümeti ve politik yönelimleri üzerine
Aralık 2021

Almanya’da kurulmak üzere olan Scholz hükümeti, Adenauer döneminden bu yana ülkeyi belki de benzersiz bir biçimde ısrarlı bir Transatlantikçi çizgiye oturtacak. Koalisyon görüşmeleri başladığında basına tanıtılan “Sondaj Belgesi” görüşmeler sonuçlandıktan sonra Kasım ayında açıklanan ve ortakların parti kurullarında onaylanan Koalisyon Sözleşmesinin yanında hayli hafif kalıyor. Scholz hükümeti Almanya’nın önümüzdeki dönemde uygulanacak dış ve iktisat politikasını Yeşillerin eş bakanları Annalena Baerbock ve Robert Habeck’e teslim ederek, Rusya Federasyonu ile Çin Halk Cumhuriyeti’ne yönelik politikaların saldırganlaşacağı sinyali verirken, ülke içerisindeki sosyal ve ekonomik baskıları artırmak ve “vatan cephesinde” sessizliği hâkim kılmak için mali politikaları neoliberal çığırta FDP başkanı Christian Lindner’in eline bırakıyor.

Aslına bakılırsa Scholz hükümetinin öncülü Merkel hükümetinin dış ve askeri politikalarını devam ettireceği söylenebilir. Aradaki tek fark saldırganlığın artırılması olacak. Baerbock ve Habeck ile en saldırgan Transatlantikçiler göreve geliyor. İkisi de uzun zamandır ABD emperyalizminin Rusya ve Çin’i kuşatma politikasını önkoşulsuz desteklemekteler ve enerji politikalarında Rusya’dan doğal gaz tedariki yerine, ABD’li tekellerin – hiç ekolojik olmayan biçimde – Fracking teknolojisiyle çıkarttıkları kaya gazını almayı savunuyorlar. Hükümette getirilecekleri kilit noktalarda da bu çizgilerini pratiğe dökebilecekler.

Kamuoyuna tanıtılan Koalisyon Sözleşmesinin çok açık bir şekilde savaş kışkırtıcı, militarist ve neoliberal bir emperyalist belge olduğunu tespit edebiliriz. Scholz hükümeti Koalisyon Sözleşmesinde kesinleştirildiği gibi NATO’nun üye devletlerin silahlanma harcamalarını yurt içi GSMH’nin yüzde ikisine yükseltmesini öngören adımını hemen uygulamaya sokmayı hedefliyor. Böylelikle bu yıl için silahlanmaya ayrılan 53 milyar Euro’luk savunma (!) bütçesi yaklaşık 85 milyar Euro’ya çıkartılacak. Bununla birlikte sözleşmede yazdığı gibi, “uluslararası eylemlerimiz ve NATO’da üstlendiğimiz yükümlülükler için” yurt içi GSMH’nin yüzde üçlük bir bölümü daha harcamaya ayrılacak. Yani, “diplomasi, kalkınma yardımları ve barışın korunması” olarak adlandırılan, ama yayılcı politikadan başka bir şey olmayan adımların finansmanı daha fazla silahlanma harcamaları üzerinden karşılanacak. O nedenle Avrupa’nın olduğundan daha fazla militaristleştirilmesini ve SİHA’larla destekli Federal Ordunun yurt dışı operasyonlarının genişletilmesini öngören Koalisyon Sözleşmesinin militarist bir küresel strateji anlamına geldiğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Sözleşmenin Türkiye’yi “Avrupa’nın önemli komşusu ve en önemli NATO ortağımız” olarak nitelendirmesine ve mali, iktisadi ve askeri yardımların artarak sürdürülmesini öngörmesine karşılık Çin’i “sistemsal rakibimiz” ve Hint-Pasifik Bölgesini “Almanya ve AB stratejilerinin hedef bölgesi” olarak tanımlaması da bu militarist küresel stratejinin önemli bir ayağıdır.

Alman komünistlerinin değerlendirmesi

Burjuva medyasında SPD, Yeşiller ve FDP’nin yeni hükümeti “kavgasız ve gürültüsüz” bir şekilde oluşturulmakta olduğunu öven yorumlar yer alır ve Almanya’daki reformist toplumsal ve siyasal solundan Koalisyon Sözleşmesindeki kozmetik rötuşları olumlu gören açıklamalar gelirken, Alman komünistleri yeni hükümeti bizim de katıldığımız şekilde doğru değerlendiriyor ve şimdiden mücadelenin örülmesini öneriyorlar. O nedenle burada Alman Komünist Partisi (DKP) başkanı Patrik Köbele yoldaştan uzunca bir alıntı yapmayı uygun görüyoruz:

“Koalisyon Sözleşmesinden bu ülkede toplumsal ilerleme isteyen herkes için en az şu dört görev çıkmaktadır:

Birincisi: Bu sözleşmenin Rusya Federasyonu ve Çin Halk Cumhuriyeti’nin saldırganca kuşatılmasının belgesi olduğu ifşa edilmeli ve buna karşı mücadele örülmelidir. Bu sözleşme ile NATO’nun yüzde 2 talebi, AB’nin askerileştirilmesi ve Federal Ordu için silahlı dronların tedariki realize edilmek istenmektedir. Büchel’de nükleer füzelerin konuşlanmaya devam edilmesi ve nükleer katılım ile

Federal Ordunun yurt dışında kullanılması kalıcılaştırılmaktadır. Bunun tek ilacı barış mücadelesidir.

İkincisi: Bu sözleşme sosyal değildir. Yoksullar yoksul kalmaya devam edeceklerdir. Hartz IV adı güzelleştirilirken, yardımlar yükseltilmeyecek ve yaptırımlar kalıcılaştırılacaktır. Sağlık alanında personel sayısının artırılmasından bahsedilmekte, ama değişikliğe yol açacak adımlar atılmayacaktır, süre sınırlamaları ve özelleştirme baskısı devam edecektir. Ses çıkartılmaması için bakım çalışanlarına tek defalık bir ödeme yapılacak, sendikalara asgari ücrette cüzi artış kabul ettirilecektir. Sosyal konut inşaatının konut tekellerini zora sokmayacağı belirtilmektedir. Bunun tek ilacı sınıf mücadelesidir.

Üçüncüsü: Karbonsuzlaştırma, sürdürülebilirlik ve çevre koruması gibi adımlar tek elci sermayenin çıkarına olan devasa bir dönüşüm süreci olarak gerçekleştirilecektir. Gerçek anlamda bir enerji ve ulaşım dönüşümü ise düşünülmemektedir. Tüm giderler emekçilerin sırtına yüklenecektir. Ancak bu devasa dönüşüm süreci aynı zamanda uluslararası rekabet mücadelesinin ve emperyalist baskıların da bir aracı hâline getirilecektir. İnsan hakları ve sürdürülebilirlik söylemiyle emperyalizmin ve Alman tek elci sermayesinin egemenliği korunmak istenmektedir – çevre korunması ise yarı yolda kalacaktır. Bunun tek ilacı sınıf mücadelesi ve antiemperyalist dayanışmadır.

Dördüncüsü: Özgürlük (70 kez) ve demokrasi (47 kez) kavramları sözleşmede fazlaca kullanılarak boş söylem hâline getirilmektedir. Bol laf salatasıyla sol ve sağ aşırılığın eşit olduğuna dair totalitarizm tezi kalıcılaştırılmakta ve komplo teorisi ideolojileri söylemiyle zenginleştirilmektedir. Koalisyon özgürlük, eşitlenme ve çeşitlilik gibi renkli cümlelerle önceden başlatılan gerici devlet tadilatını sürdürmeyi amaçlamaktadır. Bunun tek ilacı demokratik haklarımız uğruna verilecek mücadeledir.”

“Vatan cephesinde” mezarlık sessizliği

Alman emperyalizminin bu küresel militarist stratejisine toplumsal rıza sağlanması ve olası karşı çıkışların daha yeşirmeden susturulması için “vatan cephesinde” mezarlık sessizliğinin hâkim kılınması öngörülmekte. Kabine üyelerinin yarısının kadın olması, hatta ilk kez göçmen kökenli bir bakanın göreve getirilmesi, tıbbi esrar kullanımına izin verilmesi ve kimlik politikalarının ön plana getirilmesiyle neoliberal-militarist-yayılmacı siyasetin üstü örtülmek isteniyor. Sanki devlet siyasetinin belirleyicisi sermaye çıkarları değilmiş gibi, Dışişleri Bakanlığı’na bir kadının getirilmesi veya Cem Özdemir gibi savaş çığırtkanı bir göçmen kökenlinin (artık ne hikmetse) Federal Tarım Bakanı yapılması toplumsal rıza üretimini destekleyecek faktörler olarak kullanılmaktadır.

Nitekim gerek göçmen toplulukları gerek sendikalar ve kiliseler gerekse de farklı toplumsal kesimler arasında, bu kozmetik adımlar sayesinde burjuva medyasının ve antikomünist (sol) liberal güruhun desteğiyle yeni hükümete destek sağlanabilmiştir. Ancak “daha fazla istihdam, daha fazla konut ve daha sosyal politikalar” gibi vaatlerle doldurulan Koalisyon Sözleşmesine yakından bakıldığında bu vaatlerin etiket dolandırıcılığından başka bir şey olmadıkları görülebilir.

Federal Almanya tarihinin muhtemelen en kapsamlı sosyal yıkım saldırısı olan – ki gene SPD-Yeşiller hükümetince uygulamaya sokulmuştur – Hartz Yasalarının adı “Yurttaş Parası” olarak değiştirilecek, ama şimdiye kadarki asosyal, baskıcı ve onur kırıcı içeriği ve yaptırımları olduğu gibi kalacak. Zaten insan onuruna yaraşır minimum gelirden daha az olan sosyal yardımlar keyfi biçimde kısıtlanmaya devam edecek. İşsizlik parasında yapılan ufak artışlar artan enflasyon oranlarını dahi karşılamaya yetmeyecek. Nihayetinde Almanya gibi bir ülkede her beş çocuktan birisi yoksul doğup, yoksul kalmaya devam edecek, yoksullar ve zenginler arasındaki uçurum büyüyecek ve çalışan sınıflar üzerindeki her an yoksulluğa itilme baskısı artarak devam edip, işçi sınıfını ve orta katmanları ehlileştirici etkide bulunacak.

“Yurttaş Parası”, mini ve midi istihdam gibi uygulamalarla hem düşük ücret sektörü genişletilmeye devam edecek, hem de tekellere ve sermaye gruplarına sosyal sigorta giderlerinde büyük tasarruf olanakları sağlanacak. İşten Çıkarmalardan Koruma Yasası veya sekiz saatlik iş günü uygulaması gibi, sendikal ve toplumsal mücadelelerle elde edilen haklar “esnekleştirilerek” çalışanlar yeni saldırılara maruz bırakılacaklar.

Özellikle bu konuda sendikaların olurlarını almak için, saat başı asgari ücretin 12,00 Euro’ya yükseltilmesi öngörülüyor. İlk bakışta olumlu görülebilecek bu adım da etiket dolandırıcılığından

başka bir şey değil. Çünkü bizzat sendikaların kendi hesaplamalarına göre, saat ücreti 12,00 Euro olan bir işçi 45 yıl boyunca hasta olmadan ve işsiz kalmadan haftada 40 saat çalışsa dahi, emekli olduğunda yoksulluktan kurtulamayacak. Asgari ücret yardimsız yaşlılığı sağlayabilecek en alt emekli maaşını dahi karşılamaya yetecek prim ödemesi sağlayamıyor. Kaldı ki yasal emeklilik sigortası primlerinin uluslararası sermaye piyasalarındaki spekülasyonlara açılmasının öngörülmesiyle, garanti edilen emeklilik maaşlarının karşılanması da geleceğin kesin mali krizleri sayesinde öngörülemeyen risk altına sokulmaktadır.

Aynı şekilde okul ve üniversite öğreniminin “daha sosyal hâle getirilmesi” ve “daha fazla ödenebilir konut inşası” gibi vaatlerin de fos çıkacağı şimdiden görülmektedir. Yüksek öğrenim alanında zaten derin sınıf farklılıkları yaratan uygulamalar kaldırılmayacağı gibi, verilen devlet bursları da aynı seviyede tutulacak. İşçi ailelerinin çocuklarına verilen cüzi devlet burslarından faydalanabilen öğrenci sayısı son yıllarda mütemadiyen düşürülmüştü. Bu çizgi devam edecek ve böylelikle gençlerin ezici çoğunluğu için yüksek öğrenime katılma fırsatları büyük ölçüde ortadan kaldırılacak. Ödenebilir konut inşası vaatlerine yakından bakıldığında ise, yaklaşık iki milyon olan konut açığının öngörüldüğü gibi sadece yüz bin sosyal konut inşasıyla kapatılamayacağı görülebilir. Yeni hükümet ne kiralara sınır getirilmesini ne sosyal konutların piyasaya açık konutlara dönüştürülmesinin engellenmesini, ne de büyük kentlerdeki gentrifikasyonun önüne geçilmesini öngörmektedir. Aksine konut inşası için ayrılan bütçelerden büyük konut tekellerinin faydalanacağı yatırımlar planlanmaktadır.

Pandeminin ayyuka çıkardığı sağlık sistemi arızaları ise hiçbir şekilde tamir edilmeyecekler. Yeni hükümet sağlık alanında hastane tekelleri için yeni devasa kâr olanaklarını yaratmayı öngörürken, hastane ve bilhassa bakım personelinin bir defalık kırıntı ödemelerle susturmayı planlamakta. Bununla birlikte sağlık alanındaki tekellerin bugüne dek sürdürdükleri daha az personelle daha fazla kâr politikaları teşvik edilmeye devam edilecek. Sağlık, konut, öğrenim ve sosyal politika alanları için ayrılan bütçeler anayasaya yerleştirilen “Borç Freni” kısıtlanır ve iklim koruması adına ayrılan bütçelerle büyük tekeller için devasa yatırım programları planlanırken, “savunma ve güvenlik” adına giderek daha fazla paralar harcanacak, devlet bürokrasisi ve “sivil toplum yönetimi” neoliberal-militarist-yayılmacı siyasetin savunucuları hâline getirilecekler. Dış ve güvenlik politikalarının “tek döküm” biçiminde ve tüm kabineyi bağlayıcı şekilde uygulanma planları ile yeni hükümetin tüm siyasi yönelimleri bu küresel militarist stratejinin boyunduruğu altına sokulacak.

Sonuç yerine

“Özgürlük, adalet ve sürdürülebilirlik için ittifak” başlığı altında kamuoyuna tanıtılan Koalisyon Sözleşmesi öz itibarıyla bir saldırganlık, militarizm ve yayılmacılık belgesidir. Nükleer silahların Avrupa’ya daha çok konuşlandırılmasını öngören ve Rusya ile Çin’in kuşatılmasını hedefleyen bir emperyalist belgedir. Sözleşme, Almanya’daki sömürü koşullarını, özel sermaye birikim süreçlerini, neoliberal uygulamaları güya “sosyal” çerçeve içinde ve “yeşillendirerek” sürdürülebilir kılmayı amaçlayan bir belgedir. İklim korunması için verilen vaatleri tekeli sermayenin çıkarları doğrultusunda biçimlendiren, enerji ve ulaşım “dönüşümünün” tüm yükünü emekçilerin sırtına koymayı amaçlayan, demokrasi ve insan hakları söylemini Alman tekeli burjuvazisinin hegemonyası için araçsallaştıran ve “özgürlük, eşitlenme, çeşitlilik” gibi renkli, ama içi boş laf salatasıyla toplumsal direnci nötralize ederek gerici dönüşümü hızlandırmayı hedefleyen bir belgedir.

Bu noktada bir yanlışımızı itiraf etmek zorundayız. Seçim öncesinde kaleme aldığımız bir yazıda SPD’nin liberal FDP ile hükümet ortaklığına gitmesinin, inandırıcılığını tümünden kaybedeceği için, daha küçük bir olasılık olduğunu ileri sürmüştük. Bunu yaparken SPD içerisinde hâlâ sosyal ve demokratik bir ülke için uğraş veren sosyal demokratlar olacağı varsayımından hareket ediyorduk, ki temel yanlışımız da buydu. 1914’de Savaş Kredilerine evet deyip, emperyalist Birinci Dünya Paylaşım Savaşının fitilini ateşleyen, Alman işçi sınıfını ve dolayısıyla uluslararası sınıf hareketini bölen, 1919’da Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg’ları katlettiren, Weimar Cumhuriyeti’nin Alman faşizmine dönüşmesine engel olmayan, 1945 sonrası tüm Marksist köklerini söküp, antikomünizmin bayrak taşıyıcısı olan ve 1990 sonrası bütün varlığı ile

burjuvazinin saflarına geçen SPD'nin hâlâ sosyal ve demokrat bir partinin ruhuna sahip olduğunu düşünmekti temel yanılığımız. Ama yazımıza konu olan Koalisyon Sözleşmesinden de görülebileceği gibi, SPD yanına Yeşilleri de alarak Alman emperyalizminin ve Alman tekelci burjuvazisinin siyasi temsilcisi olduğunu kanıtlamıştır.

“Tilki kurnazlığı”

9 Ocak 2022

Almanya’nın Transatlantikçi şahin Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock geride bıraktığımız hafta ABD’li meslektaş Antony Blinken’i ziyaret etti. Görüşme sonrasında yapılan basın toplantısı savaş çıkırtkanı iki bakanın nasıl aynı telden ve olayları ters yüz eden bir anlatımla konuştuklarına sahne oldu. Ziyaretin tam da ABD ile Rusya Federasyonu arasındaki Ukrayna görüşmelerine rastlamasının Almanya’daki burjuva basınında kaygıyla not edilmesi Blinken’i rahatsız etmiş olacak ki, “Avrupa’nın güvenlik çıkarlarını gözetmeden Rusya ile anlaşmayız” açıklamasını yapmayı gerekli gördü.

Blinken her ne kadar “ABD hükümeti olarak Avrupa hakkında Avrupalılara danışmadan karar almayacaklarını” söylemiş olsa da Biden yönetiminin önceliğinin ABD sermayesinin çıkarları olduğu ve şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da Avrupa ile ilgili kararlarını “Avrupa’ya rağmen” alacağı biliniyor. Ancak ABD açısından Avrupalı müttefiklerini, burada özellikle Almanya’yı Rusya karşıtı pozisyonda tutmak da hayli önem taşıyor. Washington bunun için Alman kamuoyunun gönlünü olumlu söylemle hoş tutmaya çalışıyor. Ama diğer taraftan, Şansölye Scholz dış politikada, ama bilhassa Rusya ile ilişkiler konusunda “son söz” hakkını elinde tuttuğundan, Baerbock üzerinden de baskı uygulamak istiyor.

ABD zaten Baerbock ile Rusya konusunda aynı dili konuşan bir partnere sahip. Baerbock “Rusya enerjiyi silah olarak kullanmaya kalkarsa, bunun sonuçlarına katlanır” tehdidini yaparken, Blinken “Rusya’nın tavuk kümesini tehdit olarak gösteren tilki kurnazlığına izin vermeyeceğiz” diyerek aynı çentiğe vurduklarını gösteriyorlar. “Rus saldırganlığı” konusunda aynı borazanı çalan iki bakan, ABD ve Almanya’nın gerek Ukrayna konusunda gerek Avrupa’nın güvenliği (!) hakkında gerekse de enerji konusunda hemfikir olduklarını vurguluyorlar.

Ancak Alman emperyalizmi enerji taşıyıcıları, özellikle doğal gaz tedariki konusunda önemli bir ikilem içerisinde. Tüketiciler için doğal gaz fiyatlarının aşırı pahalılaşması nedeniyle kamuoyu baskısı altında olan Scholz hükümeti, inşasına Almanya’nın milyarlarca Euro ile katıldığı Nord Stream 2 boru hattının kullanımı konusunda henüz bir karar verebilmiş değil. ABD ise kendi tekellerinin likit gazı için rakip olan Rus doğal gazının Almanya’ya aktarılmasını durdurmak istiyor. Blinken o nedenle “Nord Stream 2 Rusya’ya karşı Avrupa’nın elindeki maniveladır” anımsatmasını yapıyor.

Çin Halk Cumhuriyeti’nin artan doğal gaz ihtiyacını karşılayabileceğine inanan Moskova ise, Avrupa’daki güncel doğal gaz darlığını giderebilecek ve dolaysız olarak sadece Almanya’ya aktarım yapacak olan boru hattının dolu olduğunu söyleyerek, kullanıma açılması için baskıyı artırıyor. Güncel doğal gaz darlığının 2021’de ABD’nden tedarik edilen likit doğal gazın yaklaşık 20 milyar metreküp azalmasıyla da bağlantılı olduğunu gören Scholz hükümeti açısından Nord Stream 2 doğal gaz boru hattı önemli bir mesele teşkil ediyor. Gene de verili güç ilişkileri sonucunda bu boru hattının kullanıma açılmamasına karar verilebilir. Gerçi bu durumda, zaten yoksullaşma tedirginliği yaşayan doğal gaz tüketicisi halk daha yüksek fiyatlar ödemek zorunda kalacaktır, ama bu Transatlantikçi şahinlerin hiç umurunda değil.

Onların umurlarında olan, özelde Almanya, genelde Avrupa kamuoyunu daha militarist, daha yayılmacı, daha saldırgan ve daha fazla savaş politikalarına ikna etmek, bu uğurda toplumsal rıza üretmektir. O nedenle “Rus saldırganlığı” masalını tekrarlamakta, olayları ters yüz ederek anlatmaya devam etmekte ve Soğuk Savaş döneminin geleneksel düşman resmine başvurarak asıl tilki kurnazlığını kendileri yapmakta, “nükleer katılım istiyoruz” yaygarasını kopartmaktadırlar. Her ne kadar burjuva basınında kendisine “Batı ittifakının gücü panzerler ve roketlerle ölçülür” anımsatması yapılırsa da Baerbock, Washington ziyaretinde ısrarlı Rusya düşmanı söylemi ve savaş çıkırtkanlığı ile bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Yeşillerin gerçek yüzü

16 Ocak 2022

Scholz hükümeti ve özellikle Yeşiller hakkında kaleme aldığımız eleştiriler nedeniyle bazı tepkiler geldi. Tepkileri, “16 yıl iktidarda kalan muhafazakâr bir Şansölyenin ardından bir sosyal demokrat geldi ve ekolojik-sol Yeşiller partisi iktidar ortağı oldu. Göçmenler bakan ve devlet müsteşarı seviyesine geldiler, daha ne istiyorsun?” biçiminde özetlemek mümkün. O nedenle “Bilal’e anlatır” gibi, Yeşilleri neden eleştirdiğimizi, gerçek yüzlerini tanıtarak anlatmamız farz oldu.

Bir kere Scholz hükümetini “sosyal, demokrat ve iklim korumacısı” olarak nitelendirmek için tek bir neden olmadığını belirtmeliyiz. SPD ve Yeşiller, FDP ile imzaladıkları “Koalisyon Sözleşmesi” ve şimdiye kadarki pratikleri ile bunu bizzat kanıtlamaktadırlar. İkincisi, Yeşiller, bırakın “ekolojik ve sol” olmayı, artık savaş kışkırtıcısı ve en saf hâlinde neoliberal zehrin yayıcısı bir parti hâline gelmişlerdir. Partinin bugüne kadarki gelişimine kısaca bakarak neden böyle yazdığımızı anlatalım.

40 yıl önce nükleer santral karşıtı ve barış hareketlerinin bağrından “Yeni Sol Hareket” tanımlamasıyla doğarak kurulan Yeşiller partisi, 1989/1990 karşı devriminin sonuçlarının, salt yaşamın her alanını değil, ilerici toplumsal güçlerin beyinlerinin de muhafazakâr-neoliberal bir “Rollback” tarafından nasıl esir alındığının canlı örneğidir. 1998 yılında iktidara gelen SPD-Yeşiller hükümetinin Yugoslavya Savaşının tetikleyicisi ve katılımcısı olarak muhafazakâr partilerin bile yeltenmeye cesaret edemedikleri biçimde Ren Kapitalizminin sosyal devlet anlayışını yok etmesine ve Alman emperyalizminin militarist yayılmacı politikasına ivme kazandırmasına en fazla Yeşiller katkıda bulunmuşlardır. Aynı şekilde muhalefet olduklarında dahi bu yayılmacı politikalara toplumsal rıza üretilmesindeki katkıları ise sahiden emsalsizdir.

O açıdan Yeşilleri, aynı sosyal demokratlar gibi, neoliberalizmin cisimleşmiş, ideolojik ve politik parçası olarak nitelendirmek gerekmektedir. Günümüzün Yeşiller partisi kuruluş harcında bulunan “Bir daha asla savaş! Bir daha asla faşizm!” şiarını emperyalist müdahale savaşları için “insan haklarını ve demokrasiyi koruma” gerekçesine dönüştürmüş; “herkese açık sınırlar” taleplerini “ekonomik faydalarına göre ülkeye alınacak göçmenler” politikasına indirgemiş; feminist hareketin eşitleme istemlerini “tekellerin yönetim kurullarında daha fazla kadın temsili” hâline getirerek içini boşaltmış ve kapitalizmin insanı ve doğayı aynı şekilde sömürüp yok eden bir üretim tarzı olduğu gerçeğinin karşısına, tekellerin lehine sosyal adaletsizliği betona döken bir “Yeşil kapitalizm” iddiasını çıkartmıştır.

Scholz hükümetindeki Yeşil aktörlere baktığımızda, Dışişleri Bakanı olarak Rusya Federasyonu ve Çin Halk Cumhuriyeti düşmanı söylemleri, nükleer katılım taraftarı ve ısrarlı Transatlantikçi saldırgan politika savunucusu Annalena Baerbock’u; iklim ve çevre korunması adına otomotiv ve enerji tekelleri yararına olan adımları atmaya kararlı bir İktisat ve İklim Korunması Bakanı olarak Robert Habeck’i veya enflasyon artışı altında inleyen çalışan sınıflar ile sayıları 13 milyonu aşan yoksulları önemsemeden et fiyatlarının artırılmasını isteyen, büyük tarım tekellerinin temsilciliğine soyunan bir Tarım Bakanı olarak da Cem Özdemir’i görmekteyiz. Faşist terör örgütü NSU dosyalarının kamuoyundan gizlenmesine karar veren Hessen’li Yeşillere veya “genç göçmen gruplarının kriminal enerjileri son derece ürkütücüdür ve bu nedenle kararlı bir mücadele ile durdurulmalıdır” diyerek, ırkçı-faşist yaklaşımlara destek çıkan Baden-Württemberg Eyalet Başbakanı Winfried Kretschmann’a değinmiyoruz bile.

Kısacası bir sermaye partisi olarak Yeşiller kadim düşmanımız burjuvazinin saflarında yerini almış ve her türlü eşitlikçi, özgürlükçü ve kurtuluşçu düşüncenin karşısında duran antikomünist bir siyasi formasyondur. Kim ki barış ve ekolojik koruma taraftarı ise, Yeşiller partisinin gerçek yüzünü ifşa etmelidir.

İliştirilmiş sosyalizm

30 Ocak 2022

2007’de büyük umutlarla kurulan ve komünistlerden sosyalistlere, farklı mücadele alanlarındaki aktivistlerden sendikacılara ve barış hareketi temsilcilerine kadar geniş bir yelpazeyi çatısı altında toplayan Alman Die Linke partisinde sular durulmuyor. Nitekim Demokratik Almanya Cumhuriyeti’nin Modrow hükümetinde Ekonomi Bakanı olarak görev yapan Christa Luft’un partiden istifasının ardından tartışmalar yeniden alevlendi. Zaten bizzat Hans Modrow parti yönetimine yazdığı bir mektupta partinin elindeki “son şansın” bahsediyordu. Son gelişmeler bu “son şansın” da heba edileceğine işaret ediyor.

Almanya’daki farklı sol-sosyalist güçleri ilk kez ülke çapında bir araya getirerek başlangıçta önemli seçim başarıları elde eden partinin en azından “kendisini kartal zanneden tavuk gibi” dolaştığı günler çoktan geride kaldı. 2021 seçimlerinde baraj altında kalan, ama üç seçim bölgesini kazanarak Federal Parlamento’ya girme hakkını elde eden parti, bugün salt kendisiyle uğraşan, gündelik politikalarıyla kendi parti programını çiğneyen ve boğazına kadar parlamenter kretenizme batmış bir görünüm sergiliyor.

Halbuki hâlâ yürürlükte olan ve “milyarlarca insanın yaşam perspektifini kâr çıkarlarının belirlediği ve ülkelerin umutlarının ve geleceğinin sömürü, savaşlar ve emperyalizmle yok edilmeye çalışıldığı bir dünyada yaşıyoruz” tespiti yapan Erfurt Programı, partinin “demokrasi, özgürlük, eşitlik, adalet ve enternasyonalizm için; barış, doğanın korunması ve kurtuluş için; sermaye egemenliğine karşı kapitalizmi aşmak amacıyla mücadele ettiğini” söylüyordu. Nihâyetinde bu program Die Linke’yi barışın ve sosyalizmin partisi olarak farklı toplumsal kesimler için umut hâline getirmişti.

Partinin kurucu üyelerinden birisi olarak henüz kuruluş aşamasında Die Linke’nin bir sınıf partisi olmadığını, ancak reformist sol parti sıfatıyla Almanya ve Avrupa’daki barış hareketine, sosyal ve demokratik hakların gelişimine katkıda bulunabilecek, dolayısıyla antiemperyalist ve antifaşist pozisyonlarıyla “başka bir dünya” mücadelesine destek çıkacak bir siyasi formasyon olabileceğini iddia ediyorduk. Ne yazık ki sadece birkaç sene içerisinde bu iddiamızın büyük bir yanlışlığı olduğunu kabul etmek zorunda kaldık.

Christa Luft istifasıyla tutarlı bir tavır aldı. Die Linke içerisinde hiçbir etkinliği kalmayan Hans Modrow ve partinin İhtiyarlar Meclisi ise “Partiyi temel hedefleri hasta yatağında kapitalizme yardımcı olmak isteyenlere bırakmamalıyız. Biz bu sistemi iyileştirmek değil, aşmak istiyoruz” diyerek hâlâ umut taşıdıklarını gösterdiler. Ancak bu umutların da boşa çıkacağını görmek için müneccim olmaya gerek yok. ABD ve NATO’nun savaş politikalarını onaylayan, karşı devrime direnen sosyalist Küba’yı “diktatörlük” diye nitelendiren, enternasyonalizmi “insan haklarına” indirgeyen, tekelci burjuvazinin ülkenin genlerine yerleştirdiği antikomünizmi paylaşılan ve parti aparatını elinde tutan hükümet sosyalistlerinin bu umutları boşa çıkaracak basireti (!) göstereceklerinden şüphe duymamak lazım.

Karl Marx ve Friedrich Engels sosyalist toplumun barışçıl parlamenter araçlarla inşa edilebileceği inancını “bu sosyalist hareketin, zaman kaybına yol açacak ve gerici güçlere gelişip güçlenme olanakları verecek uğursuz bir illüzyondur” diye değerlendirmişlerdi. Sahiden de parlamenter kretenizm sosyalist harekete bulaşan ve tedavisi mümkün olmayan bir hastalık olarak tarihte defalarca karşımıza çıkmıştır.

Günümüzde ise bu hastalığın Almanya’daki reformist toplumsal ve siyasi solunu esaret altına aldığını görmekteyiz. Tarihimizde yeterince kretenist illüzyonistlere, fırsatçı ve faydacı savaş taraftarlarına, “kartal olmaya özenen tavuk” kadar dahi olamayan teslimiyetçilere ve hükümet ortağı olabilmek için varoluşunu yalanlayan “tatlı su solcularına” rastlamak zorunda kaldık. Maalesef emperyalizme iliştirilmiş bir sosyalizme tarihin meşum bir tekrarı olarak bir kez daha tanık olmaktayız.

Şahinlerin Ukrayna sevdası

6 Şubat 2022

Scholz hükümeti, SPD’de Rusya politikaları konusunda çıkan derin görüş farklılıkları nedeniyle beklenildiği gibi Ukrayna’ya silah satışıyla ilgili olarak ikircikli davranışını sürdürüyor. Zaten ABD ve Rusya Federasyonu arasında sürdürülen Ukrayna görüşmelerinde “kedi masasına” oturtularak seyirci kalmasından dolayı burjuva medyasının baskısı altında olan Federal Kabine, AB’nin “ihtilafın diplomatik yollardan çözülmesi için ortak girişimde bulunmasını” isteyerek, Ukrayna’ya silah gönderilmesini reddediyor. Berlin, Moskova ile küçümsenemeyecek düzeyde olan iktisadi ilişkilerin olası yaptırımlarla zora gireceğini ve özellikle doğal gaz darboğazının sürdüğü bir dönemde toplumsal hiddete maruz kalacağını bildiğinden çekimser davranmak zorunda.

Ancak Transatlantikçi saldırgan tayfa Rusya politikalarında gerginliğin artırılması için bastırıyor. Örneğin Scholz hükümetinin Alman faşizminin Ukrayna’daki katliamlarını gerekçe göstermesini eleştiren Münih Güvenlik Konferansı yeni yöneticisi Christoph Heusgen bunu “iki yüzlülük” diye nitelendirerek, “tarihimiz nedeniyle İsrail’e modern denizaltılar satıyoruz, neden Ukrayna’ya da satmayalım ki” diye soruyor. Uzun bir süre Merkel hükümetinin dış politika danışmanlığını yapan Heusgen, silah ihracatının genelde kısıtlanmamasını talep eden şahinlerden birisi olarak tanınıyor.

Anımsanacağı gibi, Yugoslavya Savaşını gerekçelendirmek için “Auschwitz tekrarlanması” demagojisini kullanan Alman şahinleri, bir kez daha tarihsel gerçekleri tersyüz ederek Alman tekeli burjuvazisinin tarihsel sorumluluğunu lehlerine enstrümentalize ediyorlar. Daha Merkel döneminde Transatlantikçi saldırganlık çizgisine gelen burjuva medyası da aynı telden çalarak, “tarihsel sorumluluğumuzun bir gereği olarak Ukrayna’ya silah yardımıyla bulunmalıyız” safsatasını dile getiriyor. Medyatik kanıt olarak da “savaş çıkacak” paniğini yayan Ukraynalı faşistlerin silahlandırılarak, “Rus işgaline” hazırladıkları sivillerin fotoğraflarını yayıyorlar. Ukrayna’daki ırkçı-faşist gruplara yapılan destekleri “demokratlara yardım” başlığı altında lanse eden burjuva medyası ne savaş karşıtı Ukraynalıların istemlerini ne de Ukraynalı Rusların sorunlarını konu dahi etmiyor. Aynı şekilde Putin yönetiminin diplomatik çözüm istemesini ve “işgal hazırlığımız yok” açıklamasını “Putin’in yalanları” diye nitelendiriyorlar.

Putin yönetimi, her ne kadar diplomatik görüşmelerde mevzi kazanabilmek için ordusunun gücünü gösteriyor olsa da Ukrayna bağlamında gerilimin artmasının ve olası bir savaşın ciddi siyasi ve iktisadi sonuçları olacağını, henüz belirlenemeyen yüksek bir bedel gerektirebileceğini çok iyi biliyor. O nedenle Putin yönetiminin asli hedef olarak NATO’nun Doğu Avrupa’ya genişlemesini engellemek ve Batı’yı bölmek için gerginliği belirli bir düzeyde yönetmeye devam edeceğinden hareket edebiliriz. Ancak, Alman hükümetinin finanse ettiği bazı stratejistlerin de doğru tespit ettikleri gibi, Ukrayna’yı işgal etmeye kalkışmayacağını da öngörebiliriz.

Ukrayna yönetimi ise çalınan savaş tamtamlarından son derece hoşnut görünüyor. ABD emperyalizmi ile sıkı bir iş birliğinde olan gerici Selensky hükümeti hem “görmüyor musunuz, Rusya işgale hazırlanıyor” yaygarasıyla Almanya ve AB’ne baskı uyguluyor hem de ırkçı-faşist grupları destekleyip, Ukrayna milliyetçiliğini körükleyerek zayıflayan toplumsal desteğini yeniden güçlendirmeye çalışıyor. Almanyalı Transatlantikçiler de Selensky’e bu yönde çanak tutuyorlar.

Transatlantikçi şahinlerin Ukrayna sevdası fazlasıyla göstermelik. Savaş kışkırtıcılığı yaparak Almanya’nın askeri-sınai kompleksinin çıkarlarını savunuyor ve ABD emperyalizminin yordakçılığını yapıyorlar. Ancak görünen o ki, toplumsal ve iktisadi gerçekler Scholz hükümetini çekingen davranmaya devam ettirecekler. Her ne kadar “barışçıl politikalardan” bahsedemesek de emperyalist-kapitalist dünya düzeninin yapısal sorunları ve karşı karşıya kalınan devasa meydan okumalar Ukrayna ihtilafının – şimdilik – bu gerginlik düzeyinde süreceğine işaret ediyorlar.

Savaşa karşı, ama nasıl?

27 Şubat 2022

Küresel hegemonya mücadelesi Rusya'nın Ukrayna'ya saldırmasıyla yeni bir döneme girdi. Emperyalist-kapitalist dünya düzeni çoklu kriz ortamlarının meydan okumaları karşısındaki baygınlığı içerisinde çoklu savaş ortamlarına giriş yaptı. Artık savaşlar Avrupa'da da emperyalist jeopolitikanın doğrudan devamı olarak yeniden gündemde. Ama önce okura bir itirafta bulunmalıyız: Daha önceleri Rusya'nın gerilimi belirli bir seviyede devam ettirme kararlılığından bahsederken, Ukrayna'ya karşı bir askeri saldırıya kalkışmayacağını tahmin ediyorduk. Bu konuda yanıldığımızı itiraf etmeliyiz.

Ancak Rusya'nın, uluslararası hukuku çiğneyen bu adımının da bir sonuç olduğunu söylemeliyiz. Rusya'nın saldırısı, Batılı emperyalist güçlerin son otuz yılda tırmandırdıkları eskalasyon sarmalının bir sonucudur. Sadece Yugoslavya, Libya, Suriye ve Afganistan örnekleri ile NATO'nun Doğu Avrupa'ya genişlemesini anmak bu bağlamda yeterli olacaktır.

O açıdan Ukrayna'da savaş hemen durdurulmalı ve barışçıl çözüm için diyalog başlatılmalıdır talepleri son derece haklı, ama yeterli değildir. Aynı cümlede savunulması gereken talepler "NATO'nun saldırgan politikası durdurulmalı, savaş aygıtı NATO lağvedilmeli, nükleer silahsızlanmanın önü açılmalı, BM Şartı belirleyici olmalı ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı dünya çapında geçerli ilke hâline getirilmelidir" diye sıralanabilir. Bu taleplerin günümüz koşulları altında yerine getirilmeyeceği çok açık. Bu nedenle barış ve sosyalizm güçleri Karl Liebknecht'in "asıl düşman kendi ülkemizdedir" şiarını bayraklaştırarak, dünya barışını tesis etmek ve savaşlara karşı çıkmak için, en başta kendi ülkelerimizde olmak üzere, kapitalizme, emperyalist politikalara ve egemen sınıflara karşı mücadeleyi örmek zorundadırlar.

Kâğıda kolayca yazılabilenleri yaşama geçirmek kolay değil – bilhassa toplumsal ve siyasal solun egemen siyasete eklemlendiği Almanya'da. Gene de savaş çıkırtkanlarının çoğaldığı, militarizmin ve silahlanmanın ivme kazandığı, sermaye fraksiyonlarının dünya gücü olma hedefinde fikir birliğinde oldukları Almanya'da – küçük de olsa – böylesi bir mücadelenin örülebileceği alanlar mevcuttur.

Bir kere her şeye rağmen Almanya'daki toplumun ezici çoğunluğu savaş karşıtıdır. İkincisi, aralarındaki çelişkileri aşamayan emperyalist burjuvazi, elindeki tüm üstünlüğe rağmen istediği gibi davranmamaktadır. Üçüncüsü, Almanya gibi ülkeler 2008'de patlak veren ve hâlâ devam eden ekonomik-mali krizin yüklerini aşırı dış ticaret fazlasıyla yoksul ülkelerin sırtına yükleseler de çoklu kriz ortamlarını hâlâ aşamamışlardır. Bununla bağlantılı olarak dördüncüsü, sermayenin, kendisini enflasyonla gösteren ve dünya çapında belirgin olan sosyo-ekolojik krizi ülkeler içindeki çelişkileri derinleştirmektedir. Pandemi koşulları bu gerçeği ayyuka çıkarmıştır. Nihâyetinde beşincisi, ABD'nin hegemon olarak zayıflamasıyla bağlantılı olarak emperyalizmin, krizlerin yurt içinde yarattığı sonuçları dışa yönelik askeri adımlarla hafifletmeye çalışan işbirlikçi rejimler üzerindeki kontrolü zayıflamaktadır.

Diğer yandan emperyalist stratejileri benimsemiş olan Rusya'nın kendi etki alanlarını askeri gücüyle sonuna kadar koruma kararlılığının yolunu bizzat Batı döşemiştir. Bir taraftan vekalet savaşları, etnik ve dini çatışmaların körüklenmesi, işgaller, "renkli devrimler" ve rejim değişiklikleri, diğer taraftan ise yaptırımlar, borçlandırmalar, gümrük duvarları, uluslararası tahkim ve mali kurumlarla oluşturulan baskıyla etki alanlarını genişleten emperyalist güçler, kuşatma stratejisiyle Rusya'yı (ve Çin'i) köşeye sıkıştırmışlardır. Ancak köşeye sıkıştırılan bir "kedi" değil, nükleer cephaneli bir "boz ayı" olunca, gösterdiği reaksiyon da ona göre olmuştur.

Ama bunlar Rusya'yı haklı çıkarmamaktadır. Rusya, emperyalist cephedeki savaşta yeni bir muhabere alanı açmıştır. Kriz süreçlerinin katalizörü olan bu savaş büyük bir nükleer savaş potansiyeli taşımaktadır. Ezilen ve sömürülenlerin bu gelişmeyi tersine çevirmek için ellerinde tek silah bulunmaktadır: Enternasyonalist ruh ile kendi egemenlerini alaşağı etme mücadelesi!

Alman komünistleri ve barış sorunu

Alman Komünist Partisi DKP'nin Rusya Federasyonu ve Çin Halk Cumhuriyeti politikaları üzerine

Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin yapısal sorunlarının ve çoklu kriz ortamlarının ortaya çıkardığı devasa meydan okumaların emperyalist cepheyi giderek daha saldırgan politikalara yönelttiğini kanıtlarıyla irdlemiştik. Özellikle son dönemde, Avrupa'daki Transatlantikçilerin hükümetler düzeyinde elde ettikleri mevzilerin de desteğiyle ABD emperyalizminin Rusya Federasyonu ve Çin Halk Cumhuriyeti'ni (daha sonra okuma kolaylığı için Rusya ve Çin olarak kısaltacağız) NATO üyesi ve üye olmayan ülkeler ile kuşatma stratejisine ağırlık verdiğine tanık olmaktayız. Alman emperyalizmi, yeni işbaşına gelen Scholz hükümetiyle ve Avrupa'daki belirleyici rolüyle bu bağlamda giderek daha da önem kazanmaktadır. Scholz hükümetinin ağırlıklı olarak sosyal demokratlar ve Yeşillerden oluşması, Alman emperyalizminin yayılmacı ve militarist politikalar için toplumsal rıza üretmesini – şimdilik – kolaylaştırmaktadır.

Aynı şekilde farklı toplumsal kesimler ve girişimlerden oluşan Almanya barış hareketinde de zayıflamalar ve ayrışmalar meydana gelmektedir. Ayrışma çizgisinin Rusya ve Çin bağlamındaki yaklaşımlarda yoğunlaştığını tespit edebiliriz. İşte tam bu noktada on yıllar boyunca Almanya barış hareketinin en önemli bileşeni olan Alman komünistlerinin, adıyla Alman Komünist Partisi DKP'nin rolü önem kazanmaktadır – sadece Almanya barış hareketi açısından değil, aynı zamanda dünya komünist hareketinin yaklaşımları açısından da.

O nedenle bu sayıda DKP'nin barış politikasını ve Rusya ve Çin'e yönelik bakışını irdelemek istiyoruz. *“Rusya ve Çin ile barış için iş birliği, küresel çapta doğal yaşam koşullarının korunması, insanlığın yoksulluk ve azgelişmişlik ötesi bir perspektife kavuşması için zorunlu ve insanlığın ezici çoğunluğunun yararınadır”* tespitini yapan DKP'nin barış sorunu ile Rusya ve Çin'e yönelik programatik-politik söylemlerini öğrenmenin, Türkiye'deki barış taraftarı kesimlere, ama bilhassa Türkiyeli komünistlere yararı olacaktır düşüncesindeyiz.

DKP'nin programatik yaklaşımı

Bunu yapabilmek için önce DKP'nin programına bakmamız gerekiyor. 2021'de yapılan Federal Parlamento Seçimleri için hazırlanan seçim programının *“Savaşa ve aşırı silahlanmaya karşı – Rusya ve Çin’le barış için”* başlığı altında şunları okuyabilmekteyiz:

“1990’dan, barış devleti DAC’nin [Demokratik Almanya Cumhuriyeti] sonundan bu yana Almanya ABD’nin öncülüğünde yürütülen ve emperyalizme gönüllü olarak boyun eğmek istemeyen ülkeleri boyunduruk altına sokmak için uygulanan Rejim-Değişikliği-Politikalarına aktif olarak katılmaktadır. Suriye, Yemen, Mali ve İran’daki savaşlar bunun örnekleridir. ABD, AB ve FAC’nin diğer ülkeleri ekonomik baskıyla dize getirmeyi ve parçalamayı amaçlayan yaptırım politikaları bunun içindir. Ancak bu politikalar Rusya Federasyonu ve Çin Halk Cumhuriyeti’nin eylemleriyle giderek zorlaşmaktadır. Rusya ve Çin emperyalizmin hakimiyeti için birer tehdit hâline gelmişlerdir. O nedenle emperyalistler, aralarında artan tüm rekabete rağmen düşman resmi ve hakimiyetlerinin korunması konusunda hemfikirdirler. Rusya ve Çin Halk Cumhuriyeti, havada ve denizde orduların konuşlandırılması, silahsızlanma sözleşmelerinin tek yanlı feshedilmesi ve bilhassa nükleer alandaki silahlanma artışıyla masif bir şekilde tehdit edilmektedirler.

Saldırgan NATO rotası ve Rusya ile Çin’in askeri kuşatma altına alınması, ekonomik olarak yaptırımlarla, ideolojik olarak da masif propagandayla desteklenmektedir. Bu sadece bir kılıç sallama değil, savaş hazırlığıdır. Böylesi bir durumda ortaya çıkabilecek en küçük olaylar bile, kontrol edilemeyecek bir tırmanış tehlikesini içeren askeri çatışmaları tetikleyebilir.

FAC’nin nükleer katılımı ve Rheinland-Pfalz’ın Büchel bölgesinde konuşlandırılmış olan ABD nükleer bombaları bu tehlikeli tırmanışta anahtar rolü oynamaktadırlar. Federal hükümetin Bombardıman Uçakları Programı da buna işaret etmektedir. Hükümet, 30’u nükleer bomba taşıyıp, atabilen olmak üzere toplam 140 yeni bombardıman uçağı satın almak istemektedir. Bunun ötesinde ABD ordusunun dünya çapındaki operasyonları ülkemizde, Büchel ve Ramstein üslerinden koordine

edildiğinden, [ülkemiz] karşıt askeri saldırıların öncelikli hedefi hâlinedir.

Almanya ortak düşman bağlamında NATO ile eşgüdümlü hareket etmektedir. Aynı zamanda AB içindeki öncü rolünü güçlendirmek istemekte ve üç açıdan silahlanmaya çalışmaktadır: Gerek NATO'nun gerekse de AB'nin savaş kasalarına ödeme yapmakta ve aynı anda kendi savaş yetisini artırmaya çalışmaktadır. Halka tasarruf yapılması önerilirken, ülkemizdeki savaş ve silahlanma giderleri ölçüsüz artırılmaktadır. Silahlanma giderleri NATO ve savaşları çerçevesinde yurtiçi GSMH'nin yüzde ikisine çıkartılarak ikiye katlanacaktır. Silahlanma giderleri 2014'ten bu yana yüzde 40 artmıştır zaten. Federal Parlamento 2021 yılı için 47 milyar Euro'luk bir savunma bütçesi kabul etmiştir. Bu şekilde aşırı silahlanma toplumsal yaşamın tüm alanlarında yokluğu hissedilen devasa meblağları yutmaktadır.

DKP bu nedenle:

Silahlanma giderlerinin azaltılarak paraların eğitime, sosyal ve sağlık alanlarına harcanmasını; Federal Ordunun tüm yurtdışı operasyonlarının durdurulmasını; Federal hükümetin bombardıman uçakları programının durdurulmasını; Almanya'nın NATO'dan çıkmasını – ABD nükleer bombalarının Almanya dışına çıkartılmalarını – Büchel başta olmak üzere, NATO ve ABD askeri üslerinin kapatılmasını; Antiemperyalist dayanışma için ABD, AB ve FAC yaptırımlarının durdurulmasını; Rusya ve Çin ile barış sağlanmasını talep etmektedir!

Alman emperyalizminin saldırgan dünya gücü olma rotası yurtiçinde artan militaristleştirme ile güvence altına alınmak istenmektedir. Federal Ordu reklamları daha saldırganlaşmakta, ordu mensupları ve üniformalarının kamusal alandaki varlıkları, aynı yurtiçi ve yurtdışı ordu operasyonları gibi olağanlaştırılmak istenmektedir.

Bu nedenle biz: Yurtiçinde Federal Ordu operasyonlarına, ordu reklamlarına hayır diyoruz! Ölmek ve öldürmek için reklam yapılmamalı. Federal Ordu mensuplarına – ister üniformalı olarak ister sivil giyimde imtiyaz tanınmamalıdır!"

DKP seçim programındaki bu tespitleri ve talepleriyle, Rusya ve Çin politikaları konusunda ikircikli davranan ve hükümet ortağı olabilmek için kendi programatik ilkelerini çöpe atan reformist sola nazaran gerçek bir barış partisi olduğunu kanıtlamıştır. Aynı zamanda Almanya barış hareketinin önemli bir kesiminin yaklaşımlarına hem tercüman hem de onlara yol gösterici olmuştur.

Neyin ne olduğunu söylemek

DKP, Almanya Komünist Partisi KPD'nin kurucularından Karl Liebkecht'in "asıl düşman kendi ülkemizdedir" şiarına da bağlı kalarak, Alman emperyalizmini adıyla sanıyla tanımlayarak ülkedeki diğer "sol" partilerden farklılığını da ortaya koymaktadır. Örneğin DKP'nin güncel parti programının "II. Alman emperyalizmi" başlıklı bölümünde şunlar yazılıdır:

"Askeri şiddet ve savaş yeniden Alman dış politikasının aracı olmuştur. Almanya'nın yeni askeri rolünün Alman emperyalizminin uluslararası arenada diğer emperyalist rakipleri karşısındaki ağırlığını belirleyici derecede yükseltmesi öngörülmektedir. Salırgan ekonomik, politik, kültürel ve askeri aktiviteler ve uluslararası hukuka aykırı saldırı savaşlarına katılım bu hedefin mantığı içerisinde. Yugoslavya Savaşı Doğu Avrupa'da düzen gücü olmak ve Alman emperyalizminin BM Güvenlik Konseyi'nde sürekli üye olma talebi için kullanılmıştır.

Almanya'yı hiçbir ülke tehdit etmemektedir. Ama egemenler yakın tarihin en büyük silahlanma projesini başlatmışlardır. [Bu proje] sosyal reformlar için gerekli olan paraları yutmakta, demokrasi için bir tehlike oluşturmakta ve dünya barışını tehdit etmektedir. Tekelci burjuvazi ve siyasi çıkar temsilcileri arasında dış politik, dış ticari ve askeri-siyasi çıkarların nasıl en iyi savunulacağı konusunda fikir ayrılıkları mevcuttur. Burada "Atlantikçi" ve "Avrupai" yönelim arasındaki gerilim ilişkisi önemli bir rol oynamaktadır. Ancak egemen sınıf arasında ABD emperyalizmiyle olan ittifakın vazgeçilmezliği konusunda fikir birliği bulunmaktadır. Diğer yandan ABD hükümetinin Almanya ve Batı Avrupa'nın önemli çıkarlarını dikkate almadığı gerçeği de bu fikir birliğiyle çatışmaktadır. Bu da hükümet ve tekelci burjuvazi cephesinde çelişkiler yaratmaktadır."

DKP'nin yaptığı bu programatik tespitler günümüz Almanya'sı ile emperyalist-kapitalist

dünya düzeninin gerçekleriyle tam olarak örtüşmektedir. Sahiden de – her ne kadar Scholz hükümetiyle Transatlantikçi sermaye fraksiyonları hükümet ve tekelci burjuvazi cephesinde ağırlık kazanmış olsalar da – Rusya ve Çin’e yönelik politikalar çelişkileri ayyuka çıkartmaktadır.

Emperyalist güçler arasındaki çıkar çelişkileri ve örtüşmeleri konusunda ise DKP parti programında şunları okumaktayız:

“(…) Önceden olduğu gibi birleştirici çıkarlar da mevcuttur. Örneğin emperyalist metropollerin ortak ana görevi, dünya piyasalarının ulus ötesi tekellerin mutlak hakimiyet altına alınmasının önündeki son engelleri kaldırmaktır. Ekonomik manivelanın istenilen etkiyi yaratmadığı durumlarda emperyalist askeri mekanizma harekete geçirilmektedir. ABD ekonomik, askeri ve siyasi gücü nedeniyle belirleyici emperyalist dünya gücüdür. Kontrolü altındaki saldırgan askeri ittifak NATO uluslararası hukuku çiğnemekte, dikte ettiklerini kabul etmeyen hükümler devletler bombardıman altına alınmakta ve işgal edilmektedirler. Ortak çıkarlar emperyalist devletleri hâlâ sosyalist yönelimi olan devletlere karşı devrimi taşıma ve işçi sınıfına karşı neoliberal politikaları gerçekleştirme çabalarında birleştirmektedir.

Aynı zamanda emperyalist metropoller ve bloklar arasında karşıtlıklar da gelişmektedir. Ancak emperyalizmdeki gelişmenin eşitsizliği nedeniyle bağlantılı olan dünyanın ve etki alanlarının yeniden paylaşım mücadelesi ilk etapta ekonomik ve siyasi silahlarla veya (...) vekalet savaşlarıyla yürütülmektedir. Aşırı silahlanma, silah ihracatı ve farklı bölgelerde gerilimler ve ihtilafların körüklenmesi nükleer tehdidi ve tüm insanlık için feci sonuçları olacak bir savaş tehlikesini artırmaktadır. Bu ise ekonomik ve askeri güç ilişkilerinin değiştiği bir perspektif gelişmesinde ve giderek azalan hammaddeler ile dünya üzerindeki egemenlik için verilen mücadelenin sertleşmesi durumunda emperyalist metropoller arasında savaş içeren çatışmaların akut hâle gelmesini dışlamamaktadır.”

Sonuç yerine

DKP’nin emperyalist güçler arasındaki rekabet, çıkar çelişkileri ve örtüşmeleri konusunda aldığı pozisyon ve değerlendirme görüldüğü gibi hayli net. Burada DKP ile yasaklı Türkiye Komünist Partisi TKP’nin politikaları arasında paralellik de görülüyor. İki parti de Rusya ve Çin’in ABD ve NATO’nun saldırgan politikaları karşısında aldıkları duruş ile emperyalizm karşıtı bir tavır sergiledikleri konusunda benzer bir değerlendirmede bulunuyorlar. Biz de antiemperyalizm olarak nitelendirilmemesine rağmen, Rusya ve Çin’in emperyalizm karşıtı, ABD ve NATO karşıtı duruşlarıyla emperyalist güçlerin dünya çapındaki hegemonya kurma çabalarının önünde önemli birer engel çıkarttıkları görüşüne katılıyoruz.

Eğer DKP ile yasaklı TKP arasında ufak bir nüans farklılığından bahsedilecek olursa, onu da yasaklı TKP’nin *“Türkiye ve Kürdistan’daki sınıf savaşımının çıkarlarının dayattığı taktik ve politikaların gereği olarak”* Rusya-Çin ve ABD-NATO cepheleşmesinde *“iki tarafa da eşit uzaklıkta ve mesafede aktif tarafsızlık politikasında”* görebiliriz. Yasaklı TKP bunu *“son tahlilde politikalarımızı Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin gereksinimleri belirlemelidir ve devrimci süreci geliştirecek her adımı atmaya hazır olmalıyız”* diyerek gerekçelendirmektedir. Gene de coğrafyanın gerektirdiği bu nüans farkına rağmen DKP ve yasaklı TKP’nin barış sorununda birbirlerine yakın politikaları savunduklarını tespit edebiliriz.

Yazıyı tamamlamak için DKP’nin Çin Komünist Partisi hakkındaki görüşüne yer vermek gerekiyor. DKP Başkanı Patrik Köbele yoldaş ÇKP’nin 100’üncü kuruluş yıldönümü vesilesiyle yaptığı bir konuşmada şunları söylemişti:

“1956’da FAC’de yasaklanan KPD gibi partimin geleneksel çizgisinde olan SED’nin, gerek Walter Ulbricht yoldaşın gerekse de Erich Honecker yoldaşın yönetimi altında Moskova ve Pekin arasındaki ihtilaflarda arabulucu olarak etkin olmaya çalıştığını anımsatmalıyım. Alman komünistleri olarak bundan da gurur duyabiliriz diyebilirim.

Ayrıca ÇKP’nin büyük bir başarısını teslim etmeliyiz: Geri tepme dönemleri, trajik hatalar, parti içi mücadeleler [ÇKP’ni] hiçbir zaman tarihi unutmaya itmemiştir. Hataları ve başarılarıyla Mao Tsedong her zaman farklı ele alınmıştır. Gorbacov’un Antistalinizmi ile yaygınlaştırdığı tarihsel unutkanlık bu nedenle yer bulamamıştır. Öyle zannediyorum ki ÇKP çok çabuk Avrupa’nın sosyalist ülkelerindeki karşı devrimlerden öğreti çıkarabilme ve Çin’de renkli karşı devrimi engelleme becerisini

göstermiştir.

Bu tarihsel deneyimlerden çıkaracağımız sonuç şudur: Komünist partiler arasındaki tartışmaları eşit göz hizasında sürdürme görevi proletarya enternasyonalizminin bir gereğidir. Bizleri gelecekteki meşum süreçlerden kaçındıracak belirleyici önkoşul budur.”

Doğru söze ne denir?

Askeri-sınai kompleksin zaferi

6 Mart 2022

Kapitalizmin yasallığıdır: ne zaman savaşlar başlarsa bir yerlerde de şampanyalar patlatılır. Yasallık Ukrayna savaşıyla bir kez daha kanıtlandı – Alman Şansölyesi Scholz’un özel silahlanma fonu için 100 milyar Euro’luk bütçe hazırlandığını ve savunma (!) giderlerinin yurtiçi GSMH’nın yüzde ikisine çıkartılacağını açıklamasının hemen ardından Alman silah tekellerinin hisse senetleri rekor seviyelere çıkarak pahalalandılar. Örneğin Almanya’nın en büyük silah tekeli olan Rheinmetall’in hisseleri yüzde 50 değer kazanırken, dördüncü büyük tekel olan ve hava savunma sistemleri üreten Hensoldt’un hisseleri neredeyse yüzde yüz arttı. Artış dalgasından sadece Alman tekelleri değil, diğer Avrupalı silah tekelleri de faydalaniyor. Burjuva medyasının ekonomi sayfaları neredeyse bütün Avrupalı silah üreticilerinin şirket merkezlerinde “olağanüstü kâr beklentilerinin” yarattığı sevinç haberleriyle dolu.

Scholz hükümeti bütçeleri artırmanın yanı sıra, silah alma prosedürlerini de kolaylaştıracağını açıkladı. Buna göre her alanda satın almalar hızlandırılarak kontrol mekanizmaları devre dışı bırakılacak. Sahiden de bu gelişme, FDP’li Federal Maliye Bakanı Lindner’in dediği gibi, “Federal devlet tarihinin en büyük ve en hızlı bütçe artışı” olacak. Ancak bu artış sadece Alman emperyalizminin strateji değişikliği anlamına gelmiyor, aynı zamanda Almanya askeri-sınai kompleksinin devlet politikaları üzerindeki etkisinin ve belirleyiciliğinin artacağına işaret ediyor. İhtilaflı bölgelere silah satışını yasaklayan yönergenin iptal edilmesi ve Ukrayna’ya “ölümcül silahlar” gönderilmesi bunu kanıtıyor. O açıdan Alman devletinin iktisadi ve siyasi koordinatlarını militarist çizgiye teslim eden bu strateji değişikliğini askeri-sınai kompleksin zaferi olarak nitelendirebiliriz.

Transatlantikçi şahinlerin elde ettikleri mevzilerin, zaten AB içerisinde baskın konumda olan Alman emperyalizminin bu strateji değişiminin tüm Avrupa ülkeleri tarafından militarist-yayılmacı politikaların benimsenmesine neden olacağını söyleyebiliriz. Dahası Avrupa toplumlarındaki savaş karşıtı duruşun Ukrayna bağlamında enstrümentalize edilerek, bu politikalar için toplumsal rıza üretileceğini de öngörebiliriz. Militarist-yayılmacı politikaların desteklenmesi için gerekli olan toplumsal dönüşüm çabalarına şimdiden başlandı bile.

Rusya Federasyonu’na yönelik yaptırımların yanı sıra yürütülen boykot tedbirleri gülünç bir hâl alsa da – örneğin Rus kültür çalışanlarının işten çıkartılması veya Rus votkasının, hatta Rusya’da yetiştirilen kedi cinslerinin aforoz edilmesi gibi – ırkçılığa varan Rus düşmanlığı yaygın kamuoyu görüşü hâline getiriliyor. Almanya’nın bazı kentlerinde Rusya asıllı Almanların yaşadıkları mahallelerde açık ayrımcılık haberleri duyuluyor. Aynı şekilde zorunlu askerlik görevi ve emekli özel tim mensuplarının Kiev’e savaş desteğine koşmalarının “kahramanlık” olduğu tartışmalarıyla yaşamın her alanı militarize ediliyor, faşist gruplara meşruiyet sağlanıyor. Almanya’da yerleşik olan geleneksel antikomünizmin yardımıyla da NATO’yu ve silahlanma politikalarını eleştirenler “Putin dostu” diye karalanıyor, neredeyse “vatan haini” olarak ilân ediliyorlar. Hiç şüphe yok ki, bu cadı avı Avrupa burjuva toplumlarının tüm iğrençliğini gün yüzüne çıkartıyor.

Nihâyetinde Alman emperyalizmi aynı 1914’te olduğu gibi, bir kez daha Alman sosyal demokrasisine muhafazakârların beceremeyeceği bir militarizmi uygulamaya sokma ve yayılmacılığın “vatan cephesini” örgütleme görevini verdi. Scholz hükümeti de reformist toplumsal ve siyasi solu dahil olmak üzere bütün siyasi-medyatik arenayı yeni stratejinin arkasına dizerek, bu görevini “layıkıyla” yerine getirdiğini kanıtıyor. Burada bilhassa reformist solun aşırı NATO’culuğu ile meşum bir rol üstlendiğini de vurgulamamız gerekiyor. Kaiser II. Wilhelm 1914’te “Artık partileri tanımıyorum, sadece Almanları görüyorum” demişti. Öyle ya, “vatan cephesinde” hepsi Alman olunca, enflasyonun yüzde 5 artması, yoksulluğun yaygınlaşması, sömürünün yoğunlaşması ve savaşın yükleri üzerine konuşan kalmayacak.

Öyle sansınlar!

Savaşın etkileri ve Alman burjuvazisi

17 Nisan 2022

Defalarca yazmıştık, bir kez daha tekrarlamakta fayda var: Alman tekerci burjuvazisi dünyanın en rafine, en kindar ve en saldırgan tekerci burjuvazisidir. Ve hâlihazırda Alman tekerci burjuvazisi içerisinde etkin olan kesimler, sınıf çıkarlarını ABD emperyalizminin yanında ve Rusya ile Çin'e karşı cephe alarak korumak isteyen en gerici sermaye fraksiyonlarıdır. Siyasi temsilcileri olan Transatlantikçi savaş yaygaracıları ise Scholz hükümetinde baskın konumdadırlar. Tek sesli hâle getirerek NATO medyasına dönüştürdükleri burjuva basınının yardımı ve toplum merkezine yerleşik antikomünist ve ırkçı yaklaşımların desteğiyle de kamuoyu görüşünü belirleyebilmekte ve toplumsal rıza üretimini kolaylaştırabilmektedirler.

Ancak bunun uzun süre böyle kalacağı hayli şüpheli. Bir kere Pandemi sonucu ayyuka çıkan adaletsizlik ve yaygınlaşan yoksulluk – ki Almanya'da 13,4 milyon insan yoksulluk sınırı altında yaşamaktadır – ve savaşın etkisiyle belirginleşen ekonomik küçülme ile artan enflasyon oranları büyük bir sosyal patlamanın fitilini kısaltmaktadırlar. Henüz propaganda üstünlüğü burjuva basınında olsa bile, onlar dahi Avrupa'daki ortalama enflasyon oranının yüzde 7,5'e çıkmasından ve enerji fiyatlarının katlanarak artmasından duydukları kaygıları sayfalarına taşımak zorunda kalıyorlar.

Diğer taraftan ABD likit gazının yerel distribütörü gibi davranan Transatlantikçiler Rusya'dan petrol ve doğal gaz alımının durdurulmasını savunurlarken, gerçek sayılar başka bir dil konuşmakta, reel sektör temsilcileri giderek daha sesli biçimde endişelerini dile getirmektedirler. En son BASF tekelinin yönetim kurulu başkanı "ambargo ile kendi kendimizi vururuz" demişti.

Sayılara baktığımızda: Almanya'nın doğal gaz ihtiyacının yüzde 55'ini Rusya'dan aldığını (yüzde 29 Norveç'ten) ve toplam doğal gazın yaklaşık yarısının sanayi ve ticarete, yüzde 31'inin ise hanelerde kullanıldığını görebiliriz. Aynı şekilde Almanya'nın henüz ABD likit gazını doğal gaza dönüştürebilecek tek bir terminalinin olmadığını da. Alman İktisadi Araştırmalar Enstitüsü DIW'nin yaptığı güncel bir araştırma Rusya'dan doğal gaz, taşkömürü ve petrol alımının durdurulmasının Alman ekonomisini yüzde 3 daha küçülteceğini, enflasyon oranının iki haneli seviyelere çıkacağını, belirli branşlarda üretimi durduracağını ve işsizlik oranlarını rekor düzeye çıkartacağını ortaya çıkartıyor. Hükümete yakın ekonomistler dahi Rusya'ya yönelik enerji ambargosunun Rusya'dan ziyade Alman ekonomisini vuracağını belirtiyorlar.

Pandemi sürecinde zaten derinleşen sosyal sorunlar, savaşın tüketici fiyatlarında masif artışlara neden olması sonucu şimdiden yeni ivmeler kazanıyor. İşçi ücretlerinde, emekli maaşlarında ve sosyal yardımlarda enflasyon oranına yaklaşamayan artışlar reel satın alma gücünün azalmasını karşılayamıyor ve olası bir ambargonun yaratacağı yeni bir ekonomik kriz bu durumu daha da kötüleştirecek. Kaldı ki olası bir enerji ambargosu sermaye fraksiyonları arasındaki çelişkileri de derinleştirecek. Scholz hükümetine danışmanlık yapan İktisat Bilgeleri Komisyonunun hesabına göre ambargo Alman ekonomisini ilk yılda 220 milyar Euro zarara uğratacak. Bu zararı kimin karşılamak zorunda kalacağı ise şimdiden belli: doğal gaza bağımlı sanayi ve geniş halk kesimleri. Buna karşın Transatlantikçi DAX tekelleri hissedarlarına bu yıl 37 milyar Euro kâr payı dağıtacak.

Ukrayna'da savaşın sürmesi ve Rusya ile gerilimlerin artması başta geniş halk kesimleri, ama aynı şekilde doğal gaza ve diğer enerji taşıyıcılarına bağımlı sermaye fraksiyonları üzerinde olumsuz etkide bulunurken, Transatlantikçi fraksiyonlar kârlarına kâr katıyorlar. Dolayısıyla savaşın bitmemesi için uğraşüyor, kâr için cesetleri çiğneyerek ilerlemekten çekinmiyorlar. Böyle de davranmaya devam edecekler şüphesiz – ta ki yeni bir kriz duvarına toslayana dek. İşin kötüsü savaştan olumsuz etkilenenlerin sesi pek çıkmıyor. Demek ki muhafazakârların beceremeyeceği işin SPD ve Yeşillere verilmesi boşuna değildi.

Antikomünizmin vebalı nefesi

24 Nisan 2022

Ukrayna'daki son gelişmeler Alman tekelci burjuvazisi ile siyasi temsilcilerinin eline ideolojik sınıf savaşını derinleştirmek için yeni olanaklar sunuyor. Ve görüldüğü kadarıyla Yeşiller partisi üstlendiği propaganda ve demagoji görevini layıkıyla (!) yerine getiriyor – hatta kendi hükümet ortağı SPD'ye karşı bile. Şansölye Scholz'un Ukrayna'ya ağır silahlar verilmesi konusundaki ikircikli tutumunu en sert eleştirenler olarak Yeşil bakanlar ve parlamenterler göze batıyor. Nihâyetinde Yeşiller antikomünizmin liberaller ve muhafazakârlardan daha keskin savunucuları hâline geldiler. Bunu kanıtlayan sayısız örnek mevcut.

Örneğin geçen hafta Almanya çapında gerçekleştirilen ve on binlerce barışseverin silahlanma kararlarını protesto etmek için katıldıkları Paskalya Yürüyüşleri bilhassa Yeşil politikacılarca karalanmaya çalışıldı. Şansölye vekili Yeşil bakan Habeck “pasifizm gerçekçi değildir” diyerek, Paskalya Yürüyüşlerine katılanlara “Putin'in savaşını destekliyorlar” suçlamasını yöneltti. NATO'yu, silahlanma kararını ve silah ihracatlarını eleştirenlere “Putin'in beşinci kolu” karalamasını yöneltenler de genellikle Yeşil politikacılar.

Yeşillerin bu yaklaşımı SPD ve CDU içindeki antikomünistlerin de işlerini kolaylaştırıyor. Örneğin Bremen ve Aşağı Saksonya Eyalet İçişleri Bakanları, Alman antifaşistleri için faşizmden kurtuluşun sembolü olan SSCB bayrağını “saldırı savaşının reklamı yapılıyor” gerekçesiyle yasakladılar. Dahası, örneğin Berlin'de Alman faşizminden kurtuluşun anısına düzenlenen 8 ve 9 Mayıs yürüyüşleri ile KPD Başkanı Ernst Thälmann'ın ve muzaffer Kızıl Ordunun anısına dikilen heykeller “iç güvenliği ve kurulu düzeni tehdit ediyorlar” gerekçesiyle yasaklanmaya çalışılıyor.

Halbuki Sovyetler Birliği olsaydı, Ukrayna savaşı olmazdı gerçeğini en iyi onlar biliyor. Ancak Stalingrad acısı ve Alman faşizminin yenilgisi Alman egemenleri için öylesine rahatsız edici ki, tarih rövanşizmi ile antikomünizmin vebalı nefesini yaymakta beis görmüyorlar.

Başka bir örneği ele alalım: Transatlantikçi şahin Alman Dışişleri Bakanı Baerbock bu hafta Baltık ülkelerine gerçekleştirdiği seyahatte, faşizmin kurbanları için dikilen anıtlar yerine, Alman faşizminin Letonya, Estonya ve Litvanya'daki işbirlikçilerini kutsamak için açılan “Komünizmin kurbanları anıtını” ziyaret ederek, antikomünist ve Rusya düşmanı propagandaya yeni bir ivme kattı. Tabii 2014'te kurulan ve temel amacı Rusya'ya karşı enformasyon savaşı yürütmek olan NATO Stratejik İletişim Mükemmeliyet Merkezi'ne gitmiş olması da ayrı bir anlam taşıyor.

Peki, bu antikomünist hezeyanların ve ideolojik sınıf savaşının tek nedeni Alman tekelci burjuvazisinin kuyruk acısı olabilir mi? Bu önemli bir neden sayılabilir, ama elbette tek neden değildir. Bir kere antikomünizm ve yerleşik Rus fobisinin kaçınması etkin bir egemenlik aracıdır. Aynı şekilde “vatan cephesinde” sessizliği hâkim kılmak ve militarist politikalara toplumsal rıza üretmek için önemlidir. 100 milyar Euro'luk özel silahlanma fonu ve silahlanma bütçesinin GSMH'nin yüzde ikisine, yani yılda 70 milyar Euro'dan fazlasına yükseltilmesinin kabulü için düşman resmine gereksinim duyulmaktadır.

Ama sadece bu da değil. Sosyal sorunların, yoksulluğun yaygınlaşmasının ve sömürü ilişkilerinin yanı sıra çeşitli projelerin de üstünün örtülmesi gerekmektedir. Örneğin askeri teçhizat ve birliklerin Doğu Avrupa'ya daha hızlı gönderilmesi için tüm Avrupa'daki demiryolları alt yapısı limanlardan Rusya sınırına kadar güçlendirilecek. AB bunun için 22 üye ülkenin demiryolları ağını AB Askeri Hareketlilik Fonu çerçevesinde askeri nakliyatlara uygun hâle getirmek için hareket geçti. Böylelikle tanklar ve zırhlı araçlar daha hızlı “Doğu Cephesine” nakledilebilecekler.

Hâl böyleyken barış hareketinden yükselen itirazları, artan enflasyon oranları ve zorlaşan yaşam koşulları nedeniyle oluşan toplumsal hiddeti susturmanın tek aracı olarak antikomünizme başvurulmaktadır. Ancak bu da başka bir gerçeğe dikkat çekiyor: 150 yılı aşkın süredir Avrupa'da dolaşan heyula hâlâ egemenleri korkutuyor ve korkutmaya da devam edecek.

Alman emperyalizminin kundakçılığı

Almanya'nın Ukrayna ve Kürdistan politikaları üzerine
25 Nisan 2022

Alman faşizminin yenilgisinin ardından kurulan iki kutuplu dünya düzeni ve emperyalist güçlerce başlatılan Soğuk Savaş Federal Almanya'daki (FAC) sermaye fraksiyonlarının yenilgiyi, ABD emperyalizminin hegemonyasını ve kendilerini kontrol altında tutmak için kurgulanan "Avrupa Çatısını" kabullenmeye zorlamıştı. Kısa süre sonra yeniden palazlanan Alman tekелci burjuvazisi hiç vazgeçmediği dünya devi olma hedefi uğruna çeşitli tavizlere boyun eğmiş, FAC'nin 1949'da "Amerikalıları içerde, Rusları dışarıda ve Almanları aşağıda tutmak" için kurulan savaş aygıtı NATO'ya 1955'te üye olmasını sağlamış ve kısa zamanda "Avrupa Çatısının" öncü gücü hâline gelmişti. Kendisinden üç yıl önce üye olan Türkiye'nin NATO'daki hamiliğini de üstlenen Alman emperyalizmi, bir yandan meşum "Alman-Türk-Silah kardeşliğini" yeniden kurarken, diğer yandan da FAC'nin Soğuk Savaşın cephe ülkesi olması nedeniyle Batı Alman sendika hareketine sosyal devlet tavizleri vermek zorunda kalmıştı. Ama bu tavizler aynı zamanda sendikal hareketin ve bağlı olduğu Alman sosyal demokrasisinin kooptasyon yoluyla sisteme entegre edilmesini de sağladılar. Böylelikle "Ren Kapitalizmi" olarak da adlandırılan FAC emperyalist cephenin "örnek ülkesi" hâline geldi.

Ekonomik gücü hızla artan FAC kurulduğu ilk günden itibaren emperyalist güçlerin tetikledikleri Soğuk Savaşın en önemli lojistik merkezi oldu. ABD'nin desteğiyle kısa sürede yeniden güçlenen Alman askeri-sınai kompleksi ve ülkedeki nükleer füzeleri de içeren NATO ve ABD üsleriyle emperyalizmin ileri karakolu olmasına rağmen, emperyalist cephenin iç çelişkilerini ustaca kullanan Alman tekелci burjuvazisi Avrupa'nın belirleyici gücü hâline geldi. 1989/1990 karşı devrimine dek Soğuk Savaşın ve dünyanın muhtelif coğrafyalarındaki vekalet savaşlarının kundakçılığını üstlendi, ekonomik ve mali gücünü kullanarak etki alanını genişletti. Bu süre zarfında da hem Türkiye egemenleri ile olan iş birliğini derinleştirdi hem de Türkiye'yi jeostratejik çıkarları için köprü konumuna getirdi.

1989/1990 karşı devrimi sonrasında dizginlerinden kurtulan Alman tekелci burjuvazisi kadim hedefine ulaşmak için stratejilerini değiştirdi. Önce Ren Kapitalizminin sosyal devleti erozyona uğratarak neoliberal politikalar etkin kılındı ve hemen peşinden AB'nin militaristleşme sürecine hız kazandırıldı. Fransa ile kurulan iş birliği sayesinde AB'nin müdahale savaşları yetisine sahip askeri güç olma adımları atıldı. 1999'daki Yugoslavya Savaşıyla da yurt dışına asker gönderme tabusu yıkıldı, müdahale savaşlarına ve işgallere doğrudan katılımın önü açıldı. Kürdistan'daki kirli savaşa siyasi, mali ve askeri destekte bulunan, 2000'de "Lizbon Stratejisini" dikte ederek AB'nin militaristleşme yolunu açan, ABD'nin Irak işgalini dolaylı olarak, Afganistan işgalini ise doğrudan destekleyen, NATO'nun Doğu Avrupa'ya genişlemesinin öncülüğünü yapan Alman emperyalizmi böylelikle savaş kundakçılığına devam etti.

Transatlantikçiler ile değişen strateji

Alman tekелci burjuvazisi içinde her zaman iki grup, AB çatısı altında ABD'ne rağmen büyümeyi öngören Avrupacı ve ABD'nin yanında yer alarak dünya gücü olmayı hedefleyen Transatlantikçi sermaye fraksiyonları etkin olmuştur. 2000'li yıllardan itibaren üstünlük Avrupacı fraksiyonlardaydı. Örneğin onlar sayesinde 2002'de NATO-Rusya-Konseyi kurulmuş ve Rusya Federasyonu ile ekonomik iş birliği ve siyasi yakınlaşma stratejisi kabul görmüştü. Ancak gerek ABD'nin Pasifik yönelimi ve bu çerçevede Rusya ile Çin'i kuşatma politikaları, gerekse de Transatlantikçilerin önce Gürcistan'da sonra da Ukrayna'daki "renkli devrimleri" desteklemeleri, Avrupacı fraksiyonların bu stratejisini sabote etti. Nitekim Federal Hükümetteki Transatlantikçilerin 2014'te Ukrayna'da gerçekleştirilen faşist darbeye doğrudan destek çıkmaları, Rusya ile olan gerginliğin artmasına neden oldu.

2021'e dek iktidarda kalan Merkel Hükümeti gerek NATO içinde gerek Avrupa'da gerekse de Rusya ve Çin ile olan ilişkilerde belirli bir denge politikasını izlemekteydi. Merkel aynı şekilde Avrupacılar ve Transatlantikçiler arasında da belirli bir dengeyi sağlayabilmiş, yurt dışı

operasyonları ve silah ihracatı ile kundakçılığa devam ederek Almanya askeri-sınai kompleksinin desteğine sahip olabildi. FAC her ne kadar ABD'nin Hint-Pasifik-Bölgesine öncelik vermesi sonucunda Akdeniz, Ortadoğu ve Afrika'da etkin görevler üstlenmiş ve Trump'ın "Önce Amerika" politikası Avrupalı fraksiyonlara mevzi kazandırmış olsa da enerji taşıyıcıları ve hammadde tedarikinde ortaya çıkan sorunlar, nakliyat yolları üzerindeki hakimiyet ihtilafları, Rusya doğal gazına olan bağımlılık ve Çin'in güvenlik politikaları ABD'nin kuşatma stratejisiyle birleşerek, Transatlantikçilerin pozisyon kazanmalarını sağladı.

Nitekim 2021 seçimlerinden sonra iktidara gelen Scholz hükümetiyle Almanya'daki siyasi üstünlüğün büyük ölçüde Transatlantikçilerin eline geçtiği söylenebilir. NATO'nun Doğu Avrupa'ya genişlemesinin ve Ukrayna'yı üye yaparak, nükleer silahlar yerleştirmeyi planlamasını gerekçe gösteren Rusya'nın Ukrayna'ya karşı düzenlediği güncel askerî harekât ise Alman emperyalizminin strateji değişikliğinin gerekçesi oldu.

Gerekçe Ukrayna, ama neden başka

Şansölye Scholz 27 Şubat 2022'de yaptığı hükümet açıklamasında Ukrayna'daki gelişmeleri gerekçe göstererek silahlanma konusunda bir dönüm noktasını ilân etti. Scholz silahlanma için 100 milyar Euro'luk bir "Özel Fon" hazırladıklarını, bunu anayasaya yerleştireceklerini ve NATO kararları ışığında silahlanma bütçesini GSMH'nin yüzde ikisine çıkartacaklarını açıklayınca, hükümet partilerinin, muhalefetteki muhafazakârların ve burjuva basınının desteğini aldı. Muhafazakârlar, hükümet partilerinin kendi kurullarında bile tartışılmadan karar altına alınan anayasa değişikliğini ve bütçe artırımını önkoşulsuz destekleyeceklerini açıkladılar. Seçimden önce silahsızlanma hamleleri yapacakları ve silahlı dronları reddedecekleri vaatlerini veren SPD ve Yeşiller tek bir hamleyle ülkenin siyaset ve medya elitlerini, dolayısıyla kamuoyunun küçümsenemeyecek bir kesimini militarist-yayılmacı siyasetin arkasına dizebildiler. Nitekim Rusya Federasyonu'nun savunma bütçesinin üç kat fazlasına sahip olan FAC hâlihazırda dünyanın silahlanmaya en fazla bütçe ayıran üçüncü ülkesi konumuna gelmek üzere.

Bu adımlarla Ukrayna savaşının durdurulamayacağını söyleyen barış hareketi ve radikal sol kesimlerin itirazları NATO medyasının sansürüne takılsa da Scholz hükümetinin dönüm noktası ilânının arka planı hakkında önemli ipuçları veriyor. Bir kere silahlanma bütçesinin GSMH'nin yüzde ikisine yükseltilmesi yeni bir konu değil. Bu bir NATO kararı ve toplumsal itirazlar nedeniyle uygulamaya sokulamamıştı. Ukrayna konusunda yaratılan toplumsal algı, NATO medyasının demagojik yayınları ve reformist solun barış politikaları konusunda son derece ikircikli davranışı bu karara karşı toplumsal direncin örgütlenmesini engelledi.

İkincisi, 100 milyarlık özel silahlanma fonu da önceden kararlaştırılan, ancak Pandemi sürecinde ayyuka çıkan sosyal ve ekonomik sorunların kamuoyu dikkatinde olması nedeniyle açıkça dile getirilemeyen bir adımdır. Sosyal politikalar, sağlık, eğitim, konut ve istihdam gibi alanlar için ayrılan bütçelerden fazla olan silahlanma bütçesi, barış hareketinden yükselen itirazlar göz ardı edilerek, hem de anayasaya yerleştirilmiş neoliberal "Borçlanma Frenine" rağmen kabul edildi. Sosyal politika alanlarında etkisini kısa süre içinde gösterecek olan bu adımı, Transatlantikçilerin, dolayısıyla da Alman askeri-sınai kompleksinin zaferi olarak nitelendirebiliriz.

Ancak bu gelişme gerek Alman tekeli burjuvazisi içinde gerekse de emperyalist güçler arasında kaynayan çelişkilerin aşıldığı anlamına gelmemektedir. Çünkü Şansölye Scholz tüm militarist tavırlarına rağmen hâlâ Ukrayna'ya ağır silahlar verilmesini onaylamış değil. Scholz ağır silahlarla, Rusya ordusunun askeri üstünlüğü karşısında "savaşı kazanması" olanaklı görülmeyen Ukrayna ordusunun sadece savaşı daha uzun süre devam ettirebileceğini ve Rusya Federasyonu'nun bunu "düşmanca" bir tavır olarak göreceğini biliyor. Bu nedenle hem ağır silahların verilmesini engellemeye çalışıyor, hem de "nükleer savaşı engelleme" söylemi ile Rusya'ya belirli bir garanti vermeye çalışıyor.

Scholz'un, hükümet ortakları Yeşiller ve FDP tarafından sert bir şekilde eleştirilen bu ikircikli tavrı aynı zamanda Avrupa'yı kendi likit gazına bağımlı kılmak, savaşın sürmesini sağlayarak Rusya'yı yıpratmak ve zayıflayan dünya hegemonu konumunu yeniden güçlendirmek isteyen ABD'nin stratejik hedefleriyle çelişiyor. Alman ekonomisinin Rus doğal gazına olan aşırı

bağımlılığı, ki bu kısa sürede değişmeyecek bir olgudur ve sınırlı olsa bile Avrupa'ya en büyük zararı verecek bir nükleer savaş tehdidi Scholz'un, dolayısıyla temsil ettiği sermaye fraksiyonlarının çekimser davranmasına ve ABD ile olan çelişkilerin artmasına neden oluyor. Tüm bunlara rağmen Alman emperyalizmi derinleştirilen antikomünist propaganda ve kaşınan Rus fobisi ile yurt içinde, silah ihracatı ve saldırgan-yayılmacı dış politika ile yurt dışında kundakçılığa devam etmektedir.

Ya Kürdistan politikaları?

Rusya'nın Ukrayna saldırısını "haydutluk", Türkiye'nin Güney Kürdistan'a saldırısı ise "öz savunma hakkı" olarak nitelendiren Almanya'nın Kürdistan politikasını tek cümle ile açıklayabiliriz: Türkiye'nin politikası neyse, Almanya'nınki de aynısıdır! Aslına bakılırsa Alman emperyalizmi, kimi naif gözlemcinin söylediği gibi, "iki yüzlü" davranmıyor. Aksine, nasıl Efrin ve Kobanê'de AKP-Saray-Rejiminin yanında yer alıp askeri, mali ve siyasi destek sağladıysa, şimdi de aynı şekilde davranmaktadır. Kaldı ki Ankara başta Almanya olmak üzere, NATO'dan ve Barzani kliğinden yeşil ışık almadan böylesi bir girişimde bulunmazdı.

Her kim ki Almanya'nın Kürtlerin yanında yer alacağını sanıyorsa, fena halde yanılmaktadır. Almanya savaşın tarafıdır. Almanya'daki Kürt kurumları Alman hükümetlerince kriminalize edilmekte, savaşta Alman silah teknolojisi kullanılmakta ve Almanya'nın stratejik çıkarları Türkiye'nin saldırılarını desteklemeyi gerektirmektedir.

Alman emperyalizmi kundakçıdır. Kürdistan'daki yangının baş sorumlularındandır. Bu gerçek bir kez daha teyit edilmiştir.

Mutasyon

15 Mayıs 2022

Karl Marx 1848 ve sonrasında Fransa'daki gelişmeleri tahlil ederken kapitalist devletin siyasi biçim dönüşümü hakkında kısaca şu sonuçlara varmıştı: Parlamenter cumhuriyet, burjuvazinin farklı fraksiyonlarının birlikte egemen olabildikleri ve çıkarlarını karşılıklı olarak kollayabildikleri bir siyasi biçimdir. Bu siyasi biçim burjuva egemenliğinin etkin meşruiyetinin halkın iradesi olarak gösterilmesini olanaklı kılar. Sosyal reformist partilerin demokratik-cumhuriyetçi kurumlardaki temsil edilmesi durumunda ücretli emek ve sermaye arasındaki çelişki seçimler sonrasında zayıflar. O açıdan okura bugünü daha iyi anlayabilmek için Marx'ın "Louis Bonaparte'ın 18'inci Brumaire'i" adlı eserini tekrar okumayı salık vermek isteriz.

Ancak bugünün kapitalizmi 1800'lü yıllarınki gibi değildir - özellikle sermayenin siyasi üstyapıyı kontrolü açısından. Günümüzün tekelci kapitalizmde sermaye kendi egemenliğini güvence altına alabilmesi için, parlamenter sistemin yanı sıra bir dizi siyasi yapılanmaya da sahiptir. Örneğin Almanya'da büyük tekeller ve bankalar ellerindeki siyasi birlikler, düşünce kuruluşları, milletvekilleri veya bakanlıklara yerleştirdikleri lobicileriyle devleti kontrol altında tutabilmektedirler. Yani Lenin'le söylersek: "Sermaye adamlarıyla demokratik kurumları öylesine gasp etmiştir ki ne kişilerin ne kurumların ne de burjuva demokratik cumhuriyetinin partilerinin yer değiştirmesi bu iktidarı sarsabilir."

Buradan hareketle günümüzün Almanya'sına baktığımızda, 2021 Federal Parlamento Seçimlerinin toplumsal direnç mekanizmalarının demobilize edildiği koşullar altında sermaye egemenliğinin yeniden ayarının, sınıf ilişkilerinin tanziminin ve devlet politikalarının düzenlenmesinin sahnesi olduğunu söyleyebiliriz. Bu seçimler aynı zamanda reformist Alman solunun, ki sadece Sol Parti'nin değil, sendikalar, girişimler ve barış hareketi dahil toplumsal muhalefet dinamiklerinin de belirli bir mutasyona uğradığını göstermiştir.

Her koşul altında iktidara ortak olmak isteyen Sol Parti'nin bu gelişmedeki rolü hiç küçümsenecek düzeyde değil. Bunda ise hiç kuşkusuz burjuva parlamenter sisteminin entegre edici etkisi belirleyicidir. Şöyle açıklayalım: Almanya'daki partilerin devlet bütçesinden devasa maddi destekler almaları, meclis gruplarını orta ölçekli ekonomik teşekküller hâline getirmektedir. Böylelikle Almanya'daki partiler federal ve eyaletler düzeyinde yasama, yargı ve yürütmeye, idari aparatı, parlamentolarda, kamu teşekküllerinde ve yerel yönetimlerde yüzbinlerce makama sahip olabilmekte ve bir nevi kapitalist şirket gibi işlemektedirler. Oy oranları yardım bütçelerini belirlediğinden, siyasi etki mücadelesi seçmen piyasasından pay kapma rekabetine dönüşmektedir.

Tekelci kapitalizmin bu entegrasyon tuzağı öylesine rafinedir ki sistemi değiştirme ve sosyalizmi kurma iddiasıyla kurulan Sol Parti gibi formasyonların siyasi direnci yerini koşulları onaylamaya bırakmaktadır. Bunu Wolfgang Abendroth Alman sosyal demokrasisinin tarihini incelerken şöyle tanımlıyordu: "Meslek politikacıları ve parti hizmetlilerinin oluşturduğu ve giderek büyüyen bir sosyal katman ücretli emek karşısındaki entegrasyon ideolojisinin taşıyıcısı sıfatıyla kendi çıkarlarını kolluyor."

Abendroth'un bu tespiti Sol Parti'nin mutasyonunu ve egemen politikaya eklemlenmesini çok iyi açıklıyor diyebiliriz. Sahiden de Sol Parti'nin seçim çalışmalarına baktığımızda, partinin zaten uzun zamandır çöpe attığı sistem sorusunun yokluğunun yanı sıra programatik barış politikalarını da terk ederek iktidar olma hevesini ifade ettiğini görebiliriz. Oy kaybetmelerine rağmen bu çizgiden hâlâ şaşmıyorlar. Dahası meclis grubunda Scholz hükümetinin 27 Şubat'ta parlamentoya sunduğu 100 milyarlık silahlanma özel fonuna onay verilmesi zar-zor engellenmişti.

Sol Parti 24-26 Haziran 2022'de Erfurt'ta parti kurultayını gerçekleştirecek. Kurultay sonuçları mutasyonun ne denli tamamlandığını ve nihâyetinde Sol Parti'nin de tarihin çöplüğüne gömülmeye aday olup olmadığını gösterecektir.

Yeşilin zehri, zehrin yeşili...

22 Mayıs 2022

Dönemin Batı Almanya'sında barış hareketinin NATO'nun nükleer füze yerleştirme kararına karşı örgütlediği kitlesel eylemler ve Yeşiller partisinin kuruluşu neredeyse aynı günlere rast geliyordu. İlk programlarında NATO'ya, silahlanmaya, nükleer füzelere karşı çıkan, silah sanayiinin barışçıl üretime dönüştürülmesini ve tüm Avrupa'nın silahlar ve ordulardan arındırılmış bölge hâline gelmesini savunan Yeşiller, barış hareketinin desteğiyle ilk kez 1983'te Federal Parlamento'ya seçilebilmişlerdi. Ancak burjuva basını tarafından "pasifizm yuvası" olarak nitelendirilen partinin barışseverliği sadece yedi yıl sürdü: karşı devrime dek. 1999'da ise Alman ordusunun ilk kez 1945 sonrasında savaşa katılmasını sağlayan temel güç Yeşiller partisi oldu.

Partinin kurulduğu günlerde anti-sovyetik sol Yeşillerin "yeni sosyal hareketlerin partisi" olarak geleceği kuracağını iddia ederken, Alman komünistleri bunun bir yanılsama olduğunu ve liberal-burjuva solu olan Yeşillerin kısa zamanda sisteme eklemeneceklerini tespit ediyorlardı. Nitekim haklı çıktılar. Yeşiller egemen sisteme eklemelenmenin ötesinde ekonomik ve jeostratejik çıkarları kollamak için başlatılan emperyalist müdahale savaşlarını "insan hakları ve demokrasi için mücadele" olarak savunan demagojinin kurucu ögesi oldular. Dahası, aynı Yugoslavya savaşında olduğu gibi, NATO müdahalelerini "antifaşizm" olarak satan, antifaşizm ile antimilitarizmi birbirlerine karıştırmış gibi gösteren ve Auschwitz'i araçsallaştıran ideoloji ile militarizme, yayılmacılığa ve emperyalist savaşlara toplumsal rıza üretilmesine katkı sunan bir formasyon hâline geldiler.

Örneğin önceleri barış aktivisti olarak tanınan Angelika Beer 2001'de Afganistan'ın bombalanmasını, hatta ordu birliklerinin gönderilmesini savunurken, 24 Kasım 2001'de Rostock'da gerçekleştirilen Yeşiller kurultayı Schröder-Fischer hükümetinin Afganistan'a asker gönderme kararını onaylıyordu. Yeşiller 2005-2021 yılları arasında muhalefet olarak da militarizmin ısrarlı savunucuları oldular. 2011'de Cem Özdemir hükümeti "Libya'ya müdahale etmemekle" suçlar ve daha sonraları asker üniformasıyla basına poz verirken, 2013'te eski Maocu Jürgen Trittin Merkel hükümetini Mali'deki askeri operasyona katılmaya, daha sonra da meclis grubu eş başkanı Katrin Göring-Eckhardt hükümeti Suriye'ye asker göndermeye davet ediyorlardı.

Yeşillere yakın ve nükleer silah karşıtı yazar Heinrich Böll'ün ismini kirleten vakıf ise, daha 2014'te Ukrayna'nın hükümranlığının "ancak nükleer şemsiye ve kitlesel imha silahlarıyla korunabileceğini" savunuyor, Almanya'nın "AB ve NATO çeperinde öncü göreve hazır olmasıyla ABD'nin yükünün azaltılabileceğini" iddia ediyordu. Transatlantikçi olduğunu gizlemeyen Yeşil vakıf "Almanya'da nükleer füzelerin konuşlandırılmaya devamının ve Almanya'nın nükleer katılımının demokratik değerleri korumanın yolu olduğunu" hâlen resmî belgelerinde yazabiliyor.

Bugünkü Dışişleri Bakanı Baerbock daha 2021 Mayıs'ında Atlantik Konseyi'nin "AB-ABD Gelecek Forumunda" yaptığı bir konuşmada, sadece büyük babasının Wehrmacht subayı olarak "Ruslara karşı nasıl savaştığına" dair anekdotlar anlatmakla kalmıyor, aynı zamanda "salt Fischer'in değil, dedelerimizin de sırtı üzerinde duruyoruz" diyerek, "liberal demokrasilerin askeri araçlarla insan hakları için mücadele etmeleri gerektiğini" savunuyordu. O zamanki eş başkan Habeck ise aynı tarihlerde Ukrayna'da faşist Azov taburunu ziyaret ediyor ve kafasında çelik miğferle kameralara "Ukrayna'ya savunma silahları vermeliyiz" diyordu.

Yeşiller şimdi hükümet ortağı olarak Alman tekeli burjuvazisinin en saldırgan fraksiyonlarının siyasi temsilciliğini üstlenmiş durumdalar. Aynı zamanda "barış partisi" demagojisiyle ortaklarını ABD emperyalizminin yanında savaşlara zorlayarak zehir saçıyorlar. Yeşil, renk olarak doğayı ve üretkenliği temsil eder. Ama yeşili zehirli bakır-arsenit asitinden elde etmek olanaklıdır. Alman siyasetinin Yeşili ise, arseniği dahi gölgede bırakacak bir nükleer zehri sembolize etmektedir artık. Savaşın, militarizmin ve emperyalist yayılmacılığın sembolü olarak...

Savaş yorgunluğu mu?

29 Mayıs 2022

İnanç değiştirenlerin aralarına katıldıkları inançlılardan daha bağınaz oldukları rivayet edilir. Olabilir, ki tarih bunun örnekleriyle doludur. O açıdan “hâlâ barış partisiyiz” yalanını söyleyen Yeşillerin, muhafazakârlardan daha yüksek sesle savaş çığırkanlığı yapmaları son derece normal. Dahası Scholz hükümetinde yaptırımlar ve silahlanma konusunda bazı soruların ifade edilir olması bile Yeşil bakanları hezeyana sürüklüyor. Dışişleri Bakanı Baerbock Batılı ülkeleri “savaş yorgunluğuna” karşı uyarırken, Şansölye vekili Habeck “Rusya’dan fosil enerji taşıyıcıları alımını ebediyen sonlandırmalı ve Rusya’yı dize getirmeliyiz” diyor. Artık Yeşillerin emperyalist savaş gemisinin “kırbac taşıyıcıları” hâline gelmelerine kimse şaşırmmamalı.

Alman sermayesinin farklı fraksiyonlarının sözcülüğünü yapan FAZ gazetesi bu nedenle SPD’yi çekingenlikle suçluyor, ama Yeşilleri “korkakların partisi vatan savunucusu oldu” diyerek göklere çıkartıyor. Ancak hemen arkasından da “bu dönüşüm yeterli değil, daha tutarlı olunmalı” diyerek kırbac taşıyıcılarının sırtını kamçılamaı da ihmal etmiyor. Çünkü savaş politikalarına ve militarizme toplumsal rıza üretiminde aksamalar olabileceğini çok iyi görebiliyor.

Sahiden de “Rusya’yı dize getirme” politikasının Avrupa’nın “vatan cephesini” sıkıştırmaya başladığı söylenebilir. Pandemi sürecinde herkes için görünür olan sosyal ve ekonomik sorunlar enflasyon oranlarının artması ve enerji taşıyıcıları dar boğazı ile birleşerek Hinterlandın istikrarını tehdit etmeye başladı. Yaygınlaşan yoksulluk, orta katmanların sosyal güvencelerini kaybederek yoksulluğa kayma korkusu, yoğunlaşan gıda krizi, sonbaharda beklenen yeni Pandemi dalgası ve kışı soğukta geçirme tehlikesi, Avrupa toplumlarında derin kaygılara yol açıyor. Özellikle her iki kişiden birisinin işini kaybetme korkusunu yaşadığı, sübvansiyonlara rağmen yakıt fiyatlarının rekor seviyelere geldiği, kredi faizlerinin yükselme trendi gösterdiği Almanya’da halka, sırtına yeni giderler yükleyecek olan savaş politikalarını kabul ettirmek pek kolay olmayacak gibi görünüyor.

Yeşil bakanların hezeyanları ve NATO medyasının sınırsız savaş propagandası emperyalist merkezlerdeki egemen siyaset arasında bazı tartışmaların hiddetlendiğini de gizleyemiyor artık. Rusya’ya yönelik stratejinin “hataları” üzerine yürütülen tartışmaları önde gelen burjuva medyasında bile okumak mümkün. Örneğin New York Times bir baş yazısında “Rusya ile kapsamlı bir savaşa çekilmek Amerika’nın çıkarlarına terstir” tespiti yapılarak, ABD Başkanının Ukraynalı meslektaşına “gerçekçi olmayan beklentilerden uzaklaşmasını ve ABD ile NATO’nun en fazla nereye kadar gidebileceklerini anlatması” öneriliyor. Gazete baş yazısını “Ukrayna hükümeti kararlarını gerçekçi tahminlere dayandırmalı ve daha ne kadar yıkıma tahammül edebileceğini düşünmeli” diyerek sonlandırırken, aynı zamanda eleştirisinin oklarını Brüksel ve Berlin’e de yönlendiriyor.

Nitekim bu tartışmaların etkisini ABD Dışişleri Bakanlığının “Rus tahılları ve gübresi üzerindeki yaptırımı gıda krizini hafifletmek için kaldırabiliriz” açıklamasında görmek olanaklı. Aynı şekilde Alman basınına düşen “ABD, Ukrayna tahılını Belarus demiryolları üzerinden Batıya ulaştırmak için Lukaşenko ile gizli görüşmeler yapıyor” şeklindeki haberler de bu etkiye işaret ediyor.

Kısacası Yeşil bakanların hezeyana kapılmaları için yeterince neden mevcut. Zaten Alman tekeli burjuvazisi yeni siyasi temsilcilerini daha atak olmaları için gaza getiriyor ve onları, sadece kendi partilerini değil, tüm devlet aparatını ve toplumu gerici karanlığının boyunduruğu altına sokmak için kullanıyor. Son eyalet seçimlerinde Yeşillerin elde ettikleri sonuçlar bunda başarılı olduklarını gösteriyor. Ancak bu başarının daha ne kadar sürdürülebileceği pek açık değil. Alman barış hareketinin yeniden kendine gelmeye başladığı ve egemenler arasındaki strateji tartışmalarının hiddetlendiği bugünlerde krizlerin beklenildiği gibi derinleşmesi, toplumsal atmosferi çabucak değiştirebilir. Değişen atmosferin ise siyaset değişikliğine yol açması içinse Avrupa toplumsal ve siyasi solunun hayallerinden vazgeçip, toplumsal direnişi örmesi zorunludur. Bu ise, maalesef şu an için pek mümkün görünmüyor. Ve karanlık yayılmaya devam ediyor...

Hegemonya mücadelesi

24 Haziran 2022

Alman tekelci burjuvazisi siyasi temsilcilerine ne kadar teşekkür etse, o kadar az kalır herhalde. Çünkü şimdiki Federal Hükümet 1945 sonrasında belki de ilk kez bu kadar açık bir biçimde Alman emperyalizminin çıkarlarına sahip çıkıyor ve toplumun genelini bu çıkarların hizmetine sokmaya çalışıyor. Alman sosyal demokratları ve Yeşiller partisi bunun için gerçekten biçilmiş kaftan, çünkü gerçek yüzlerini ve düşüncelerini gizlemeye bile gerek duymuyorlar artık.

Örneğin SPD Başkanı Lars Klingbeil tam da Alman faşizminin Sovyetler Birliğine saldırısının 81'inci yıldönümünden bir gün önce yaptığı ilkesel konuşmasında, "Almanya yaklaşık 80 yıl kendini kısıtlamasından sonra uluslararası politikada yeniden öncü güç olma hakkını kullanmalıdır" ve "bu nedenle barış politikasının aynı zamanda askeri şiddetin politikanın meşru aracı olarak algılanması anlamına geldiğini düşünüyorum" diyerek emperyalist saldırganlığın sözcüsü olduklarını kanıtladı.

Ancak Almanya'daki egemen siyaset tüm bu agresif söylemine rağmen Batının dünya çapındaki hegemonyasının zayıflamakta olduğunu da çok iyi farkında. Bu nedenle bugün Elmau'da Almanya'nın başkanlığında başlayan ve Britanya Dışişleri Bakanı Liz Truss'un "ortak refahımızı savunacak iktisat NATO'su" olarak tanımlanan G7 Zirvesini hegemonya mücadelesinin aracı olarak kullanmak istiyorlar. BM üyesi devletlerin sadece yüzde yirmisinin Batının Rusya'ya yönelik politikasını desteklediği gerçeğinden hareket eden Berlin, G7 Zirvesine Arjantin, Endonezya, Güney Afrika, Hindistan ve Senegal'i davet ederek bu ülkeleri G7 politikalarına eklenmeye çalışıyor. Ancak bu girişimin pek kolay sonuç vermeyeceği de şimdiden belli.

Rusya ile olan ekonomik ilişkilerini derinleştiren ve Rus petrolü ithalatını artıran Hindistan hâlâ Rusya'ya yönelik yaptırımların kaldırılmasını istiyor. Senegal ve Endonezya da en azından yaptırımların hafifletilerek küresel gıda darboğazına karşı Rus tahılı ve gübresinin satışının olanaklı olmasını istiyorlar. Dahası Senegal Başkanı Macky Sall mayıs sonunda Dakar'da Şansölye Scholz'u ağırlarken Rusya'yı izole etmek yerine görüşmelere ağırlık verilmesi gerektiğini söyleyerek, Afrika Birliği Başkanı sıfatıyla Soçi'ye Putin ile görüşme yapmaya gideceğini açıklamıştı. Aynı şekilde Endonezya Başkanı Joko Widodo'nun da G7 Zirvesinin hemen ardından Putin ile görüşeceği biliniyor.

Arjantin ise bir süredir Brezilya, Çin Halk Cumhuriyeti, Güney Afrika, Hindistan ve Rusya Federasyonu'nun oluşturdukları BRICS ittifakının üyesi olmaya çalışıyor. Batılı uzmanlara göre Arjantin'in G7 politikalarına yakınlaşması pek olanaklı değil. Örneğin Boston Üniversitesi öğretim üyesi Jorgen Heine "Arjantin geleceğini eski Avrupa veya Kuzey Atlantik'te değil, yeni Güney'de görüyor" tespitini yapıyor. Sahiden de Arjantin mayıs ayında yapılan "BRICS-Plus" toplantısına dışişleri bakanını göndermişti. Arjantin'in yanı sıra Birleşik Arap Emirlikleri, Endonezya, Kazakistan, Mısır, Nijerya, Senegal, Suudi Arabistan ve Tayland da "BRICS-Plus" toplantısına katılmışlardı.

Alman emperyalizmi G7 Zirvesine belirttiğimiz beş ülkeyi davet ederek BRICS ittifakının genişlemesini engellemeye ve Batının hegemonyasına karşı çıkışları baltalamaya çalışıyor. Çünkü BRICS ittifakının genişlemesinin dünya nüfusunun neredeyse yarısını temsil eden ve ekonomik yetiler açısından G7 ülkelerine rakip olabilecek ciddi bir karşıt cephe anlamına geleceğini biliyor. Batı açısından durumun vahameti geçen cuma günü çevrim içi gerçekleştirilen "BRICS-Plus" toplantısında görülmüştü. Toplantıya katılan ülkeler "Soğuk Savaş mantalitesini ve Batının hegemonyasını kabul etmiyoruz" açıklamasını yapmışlardı.

Kısacası Batının hegemonya mücadelesi bütün araçlarla sürmeye devam ediyor. Ancak emperyalist cephe elindeki tüm askeri ve ekonomik üstünlüğe, uluslararası kurumlarına ve propaganda araçlarına rağmen dünyayı kontrolü altına alabilmiş değil. Salırganlıklarının temel nedeni de budur aslında.

Savaş ilânı

17 Temmuz 2022

Almanya'daki farklı araştırma kurumlarının olası resesyon ve dramatik sosyal sorunlarla ilgili gerçekçi öngörülleri egemen siyaseti, ama bilhassa Alman askeri-sınai kompleksini fena rahatsız etmiş benziyor. Gerçi Scholz hükümeti Almanya kamuoyunu sadece çetin geçmesi kesinleşen sonbahar ve kış aylarına hazırlamakla kalmıyor, aynı zamanda yıllar sürececek bir dönem için “kemer sıkmaya” razı etmek istiyor. Özellikle Yeşil bakanlar ısrarlı bir biçimde “halkın kendi payına düşeni taşıması gerekir” ve “gerekirse barış için üşürüz” demagojisini tekrarlıyorlar – sanki durumdan halk sorumluymuş gibi. Ama bu bile militaristler için yeterli değil.

İnsanlar yaygın medyaya düşen haberleri okuduğunda daha da kaygılanıyorlar: Yerel yönetimler hem kamu binaları ile sosyal konutlardaki kalorifer ısılarını düşürmeye hazırlanıyor hem de yoksul kesimleri “donmaktan korumak” gerekçesiyle az ısıtılan spor ve sergi salonlarına kitlesel olarak yerleştirmeyi planlıyorlar. Süresi geçmiş gıda maddelerini dahi satın alabilmek için oluşturulan bekleme sıraları uzarken, enerji tekellerinin rekabet çıkarlarını korumak için kurulmuş olan Federal Ağ Ajansı, “2023'te ısınma masrafları en az üç katına çıkacak” diyor. “Ne yapabiliriz, kış geliyor” diyerek sırttan Şansölye vekili Habeck sorumluluğu yoksul kesimler ile emekçilerin sırtına yükleyerek, “toplumsal dayanışmanın sınırlarının çok ötesine geçmeliyiz” çağrısını yapıyor.

NATO medyası da pasifizmi “vatan hainliği” işe eşitleyerek militarizm propagandası yapıyor. Dahası egemen siyasete, NATO'ya ve ABD'ne yönelik en ufak eleştiriyi ve enerji krizini atlatmak için diplomatik yollar denenmesini isteyen her görüşü “diktatör Putin'nin destekçileri” diye karalıyor. İşte tam da böylesi, toplumda savaş politikalarına tepkinin arttığı bir dönemde, askeri-sınai kompleks yukarıdan sınıf savaşını ilân ediyor.

Alman sermaye fraksiyonlarının baş sözcüsü FAZ gazetesinde yayınlanan bir makalede üst düzey subaylar ile Federal Ordunun üniversitelerinde çalışan öğretim üyeleri, Rusya'ya yönelik yaptırımların genişletilmesini savunarak, diplomatik çözüm yollarının Almanya'nın çıkarlarına ters düştüğünü ileri sürüyorlar. Makalede “Batı şimdi ekonomik ve -Ukrayna'ya masif silah yardımı yapılarak- askeri adımlar atmalıdır. Rusya'nın zayıflığı Batı politikasına, kullanılmaması ağır ihmâl anlamına gelecek opsiyonlar sunmaktadır” denilerek, Rusya'nın yıpratılmasına yönelik adımların hızlandırılmasını isteniyor.

Askeri-sınai kompleks temsilcileri Scholz hükümetine “toplumun siyaseten hem fikir olmasının sağlanması için, tüm etkin toplumsal ve siyasi güçleri tek cephede toplama” önerisini yapıyorlar. Önümüzdeki iki yılın, doğal gaz darboğazı ve enerji krizi nedeniyle “çok çetin geçeceğini” öngören militaristler, Alman ordusunun silahlandırılarak “NATO'nun Doğu cephesinde öncü rol üstlenmesini” istiyorlar. Gerekçe olarak da “Avrupa'nın, Batının Çin'e karşı verdiği küresel güç mücadelesinde ABD'nin Hint-Pasifik bölgesine yoğunlaşabilmesi için, Rusya'ya karşı inandırıcı biçimde caydırıcı politika izlemesi gerektiği” söyleniyor.

Makale tam anlamıyla yukarıdan ilân edilen sınıf savaşını taşıyor. “Vatan cephesinde” mezarlık sessizliğini ve toplumsal rızayı sağlama görevi ise egemen siyaset ile NATO basınına düşüyor. Gerek siyasetçiler gerekse de burjuva yorumcuları her daim “durumun bu kadar vahim olacağını bilemezdik, o nedenle herkes üstüne düşen sorumluluğu yerine getirmeli” diyerek, krizlerin “Allah vergisi” olduğunu ima ediyorlar.

Halbuki, bırakın barış hareketinin temsilcilerini ve sayıları az olsa da radikal Avrupa solunu, burjuva bilim insanları dahi yıllardır silahlanma ve Rusya ile gerginliği artırma politikalarının acı faturaları olacağını, bu faturanın ise halka çıkartılarak derin sosyal ihtilaflara yol açacağını söyleyerek, egemen siyaseti uyarıyorlardı. Kiliseler ve sendikalar da bu uyarıları tekrarladılar. Ancak bu uyarılar dikkate alınmadı, çünkü yetersizdiler ve yetersiz kalmaya devam edecekler – yukarıdan ilân edilen savaşa aşağıdan sınıf mücadelesi ile yanıt verilmediği müddetçe...

Boyun eğdiremediklerinize dair...

24 Temmuz 2022

Bugün okura bir devrimciden, Almanya’da sürgünde yaşamak zorunda bırakılan ölüm orucu gazisi Ganime Gülmez’den bahsetmek istiyorum. Yanlış anlaşılmasın, “bedeniyle konuşmaktan başka çaresi” olmadığından Wernicke Korsakoff hastalığına yakalanıp, Avrupa’da sürgünde 19 yıl boyunca Alman devletinin kriminalize ettiği Ganime Gülmez’i bir “mağdur” olarak görmüyorum. Tam aksine, tüm kısıtlamalara, hatta tedavi edilme hakkından mahrum bırakılmasına rağmen, yaşama ve direnme ısrarından vazgeçmeden farklı alanlarda mücadele eden bu devrimci kadına büyük saygım var. Avrupa’daki çok sayıdaki siyasi sürgüne örnek olarak aldığım ve tek başına, kimseden yardım istemeden, kendi deyimiyle “onurumla ayakta duruyorum” diyen Ganime Gülmez’den bahsetmek isteğimin nedeni, Alman devletinin gerçek yüzünü ifşa etmek ve bu ülkedeki yerli-göçmen devrimcilerin başına gelebileceklerle dikkat çekmektir.

Çünkü Almanya’daki tüm devrimciler her an yurt dışı edilme tehlikesiyle karşı karşıya olan Ganime Gülmez’in başına gelenler ile karşılaşabilir. Çünkü Bismarck’ın 1878’de çıkarttığı “Sosyalistler Yasasına” dayanan, 1919’da Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’lerin katledilmesinde kullanılan, Alman faşizminde devlet terörüne dönüşen ve savaş sonrasında, 1956’da Almanya Komünist Partisi KPD’nin kapatılıp, binlerce komünistin tutuklanıp, on yıllarca haklarından mahrum edilmesini sağlayan ve en son Ceza Yasasına 129. Madde olarak giren hukuksal araç, kafalarımızın üstünde sallanan ve devrimcileri ehlileştirmeye yarayan keskin bir kılıçtır.

1970’li yıllarda Alman solunun radikalleşmesiyle genişletilen bu madde, 129a maddesiyle devrimciliği “terör” suçu hâline getirdi. 1986’da yenilenen 129a, “iç düşmanlara” yönelik bir “antiterör” maddesi olarak algılandı. Alman devletinin “iç düşman” olarak gördükleri, burjuvazinin kadim sınıf düşmanları devrimciler ve komünistlerden başkaları değildi tabii ki. Nitekim ABD emperyalizminin 2001’de dünya çapında başlattığı “teröre karşı savaşa” Alman devletinin de katılmasıyla 2002’de tam anlamıyla Düşman Ceza Hukukunun yansıması olan 129b maddesi eklenerek, Almanya dışındaki “terör örgütlerini destekleme” suçu icat edildi.

Hâlihazırda 129b maddesi Alman devletine Federal Başsavcılık üzerinden herhangi bir burjuva hukukuyla alakası olmayan geniş yetkiler vermekte. Bireysel suç isnatlarına delil gerekmediği gibi, siyaseten “terör örgütü” olduğu iddia eden yapılara yakın durmak, gerekçe gösterilmeksizin “terör örgütü üyesi olma” suçlamasına maruz bırakılmak, hatta “gelecekte işlenebilecek suçlardan yargılanmak” için yeterli sayılıyor. 129b maddesinin yürürlüğe girmesinden bu yan 150’den fazla dava açıldı ve çok sayıda devrimci uzun yıllar süren hapis cezalarına çarptırıldılar. Federal Hükümetin bir soru önergesine verdiği yanıtı göre Devrimci Karargâh, DHKP-C, PKK ve TKP/ML ile MLKP ve MKP “yabancı terör örgütü” statüsünde görülüyorlar ve bu yapılanmaların programatik görüşlerine yakın görüşler savunmak 129b maddesi gereğince yargılanmanın önünü açıyor.

Her ne kadar 129a ve 129b maddeleri Alman vatandaşlığına geçmiş olanları dahi tehdit etse de, asıl tehdidin Avrupa’daki siyasi sürgünlere yönelik olduğunu vurgulamak gerekiyor. Sürgündeki devrimciler, zaten son derece kısıtlı olan haklarını, 129b gereğince hüküm giymemiş olsalar dahi, her an kaybetme tehdidi ile karşı karşıyalar. Bilhassa sığınma talebi siyasi nedenlerden dolayı kabul edilmeyenlere verilen “ikamete müsamaha kimliği” aynı zamanda yurt dışı edilme kararını kaldırmadığı gibi, sosyal yardım ve sağlık hizmeti alma haklarını da neredeyse sıfırlıyor.

Alman devletinin bu tavrı, kimilerinin düşündüğü gibi sadece Türkiye ile olan ilişkilerine dayanmıyor. Aynı zamanda Alman burjuvazisinin hiç vazgeçmediği devrimcilere boyun eğdirme isteğinin bir aracı olarak kullanılıyor. Ancak tarih tanığımızdır: devrimciler, bedenleri esir alınsa, hastalıkları tedavi edilmese, baskı ve işkenceden geçirilip katledilme tehlikesiyle karşı karşıya kalsalar da yaşama tutunma ve idealleri uğruna tek başlarına dahi mücadele etme ve direnme ısrarından koparılamaz, yıpratılamazlar. Aynı Ganime Gülmez gibi...

„Halk ayaklanmaları“?!!

31 Temmuz 2022

Scholz hükümetinin politikalarının Almanya’da toplumsal kaosa, hatta kitlesel ayaklanma girişimlerine yol açacağına dair söylemler burjuva medyasında da yer almaya başladı. İşin ilginç halkı Scholz hükümetinin uygulamalarının sonuçları hakkında uyarıların Scholz hükümetinin bizzat üyesi olmaları. Federal İçişleri Bakanı Nancy Faeser, kimseden böylesi bir soru gelmemesine rağmen devletin şiddet aparatının olası toplumsal olaylara karşı hazırlıklı olduğunu açıklarken, savaş yaygaracısı Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock durup dururken “halk ayaklanmalarından” bahsetmeye başladı.

Baerbock’un, Nord Stream 1 boru hattının gaz türbini bağlamında yaptığı ilginç açıklaması şöyle: “Kanada kamuoyunda sorulan sorulara anlayış gösteriyoruz, ama onlar da bizim gaz türbinini alamama durumunda doğal gazımızın kalmayacağını ve halk ayaklanmaları ile meşgul olacağımızdan, Ukrayna’ya yardım edemeyeceğimizi anlamaları gerekiyor”. Her ne kadar bir hükümet üyesinin kendi politikalarının sonucu olarak olası halk ayaklanmalarından bahsediyor olmasının sıradan bir habermiş gibi muamele görmesi tuhaf olsa da bu bile tek başına “vatan cephesindeki” mezarlık sessizliği çabalarının başarılı olduğunu gösteriyor.

İç ve dış politikadan sorumlu bakanların bu kadar açıklıkla “ayaklanmadan” bahsetmeleri bilinçli bir tercih. Çünkü siyasi temsilcisi oldukları tekelci burjuvazinin önce Rusya’ya ardından Çin’e karşı saldırgan politikalara devam edebilmek, gerektiğinde de emekçileri muharebe meydanlarına sürmek için toplum çoğunluğunun rızasına ihtiyacı var. Olası protestolar bu hedef için rahatsız edici olsa da baskı mekanizmasını güçlendirmek için kullanılmaya ve protestoları örgütleyen güçleri gereksiz tartışmalarla meşgul etmeye yarayacaklardır. Nihâyetinde toplumun fertlerinin farklı biçimlerde sisteme entegre edilmeleri gerekmektedir.

Diğer yandan, son yılların gelişmelerine ve reformist Alman solunun zayıflığına bakarak, kendiliğinden gelişen olası toplumsal protestoların doğal olarak ideolojik farklılıklar taşıyacağını ve ırkçı-faşist güçlere etkin olma olanaklarını verebileceğini söyleyebiliriz. Çünkü hâlihazırda bireysel çıkarlar temelinde gelişen protesto hareketlerinin taleplerini toplumsal bağlamda bir araya getirebilecek ve bunları sınıf mücadelesi çerçevesinde örebilecek bir toplumsal-siyasi güç yok – veya var olanlar yeterince güçlü değil. Sonuçta gelecek korkusu, hiddet, çaresizlik veya bireysel durumlarının güvencesizliği nedeniyle sokaklara çıkması beklenen insanların talepleri toplumsal sınıf olarak kendi çıkarlarına ters düşen ve sisteme yarayan çözümler olarak şekillenecektir. Bugüne dek olduğu gibi.

Baerbock’un ayaklanmalar hakkındaki sözleri sol-liberaller tarafından “aptalca ve hatalı söylemler” olarak nitelendiriliyor. Ancak bu bir yanılgı, çünkü Scholz hükümetinin bakanlarının yaptıkları açıklamalar, Alman emperyalizminin yayılmacı hedefleri uğruna toplumu yönlendirmek ve şekillendirmek için bilinçli demagojiden ibarettir. Emekçilerin ve yoksul kesimlerin daha da yoksullaşmaya, çoklu krizlerin faturasını ödemeye, hak kaybına karşı yapacakları haklı her protesto eylemini, nasıl barış hareketinin “savaş yerine diplomasi” talebi “Putincilik” diye karalanıyorsa, aynı şekilde daha başlamadan “vatan hainliği” karalaması altına sokabilme çabasıdır.

Egemenler şüphesiz halk ayaklanmalarından korkmaktadırlar. Ancak bunlar, insanların bireysel korkularını ve beklentilerini ciddiye alan, ama aynı anda bunları ortak sınıfsal çıkarlar hâline dönüştürerek toplumsal mücadeleyi ören, sınıf bilincini aşıl原因 bir öncünün örgütleyeceği ayaklanmalardır. Asıl hazırlıkları böylesi bir ayaklanmayı engellemek, daha tohumu filizlenmeden ayaklar altına almak ve her türlü haklı talebi anında susturabilmek içindir.

Alman emperyalizminin öncülük talebi

4 Eylül 2022

Scholz'un Prag'daki Karl Üniversitesinde yaptığı konuşma Alman emperyalizminin tüm Avrupa kıtasını tahakkümü altına almayı hedeflediğini bir kez daha gösterdi. İşin tarihsel açıdan ilginç olanı, Alman tekelci burjuvazisinin ne zaman dünyayı yöneten güç olmak için adımlar atmak istese, bunu her defasında Alman sosyal demokrasisine yaptırmasıdır. 1914 savaş kredileri kararı alınıp, dünya yangın yerine döndürüldüğünde; Alman işçi sınıfı hareketinin bölünmesinde, Alman faşizmine giden yolların döşenmesinde veya savaş sonrası Alman ordularının ilk kez yurtdışına gönderilmesinde ve Avrupa'nın militarist-yayılmacı rotaya oturtulmasında işbaşında olanlar her defasında SPD yönetimindeki hükümetlerdi. Bunu muhafazakârları temize çıkartmak için değil, en güçlü emperyalist ülkede bile toplumsal rızanın alınmasının ne denli önemli olduğunu ve bu görevi en iyi Alman sosyal demokratların yerine getirdiğini göstermesi nedeniyle vurgulama gereği duyduk.

Scholz Prag'da "Avrupalı ülkelerin, ki Almanya dahil, münferit biçimde küresel düzeyde çıkarlarını kollayabilmek için çok küçük olduklarını" tespit ederek, "değerlerimizi ve çıkarlarımızı dünya siyasetine dayatabilmemiz için daha güçlü, daha bağımsız ve daha jeopolitik bir Avrupa Birliği'ne ihtiyacımız var" dedi. Bunun için AB'nin "olanaklı olduğunca dış güçlerden bağımsız hareket etmesinin" ve "yaşamsal önem taşıyan yüksek teknoloji ürünlerinin üretilmesi, uzaya ulaşabileceğimiz gerekli yolların açılması ve Avrupa'nın egemenliğinin sağlanması için sanayi kapasitelerinin artırılmasının zorunlu olduğunu" vurguladı.

Scholz bu bağlamda AB'nin karar alma mekanizmalarının "sıkılaştırılarak kolaylaştırılmasını" ve "ortak dış politika veya vergi politikaları gibi alanlarda oy birliği yerine basit çoğunluk kararları alınarak gerekli adımların atılmasını" talep ederek, bir dönemin Çekirdek Avrupa düşüncesini yeniden hortlattı. Gürcistan, Moldova ve Ukrayna dahil olmak üzere AB'nin Doğu Avrupa'ya açılarak 36 üyeye genişlemesini savunan Scholz, Alman emperyalizminin çıkarlarını diğer üye ülkelere daha rahat dayatabileceği "basit çoğunluk" uygulaması için avantajlı duruma gelmeyi planladığını gösterdi. Fransa'nın desteğini alan Almanya'nın "basit çoğunluk" uygulamasına geçilmesini ekonomik gücü ve yaptırım tehditleriyle diğer AB üyesi ülkelere kabul ettirebileceğinden hareket ettiği çok açık görülmektedir.

Scholz'un dikkat çeken bu çıkışları Alman emperyalizminin aynı şekilde "savunma" politikaları alanında da uzun vadede NATO'dan ve dolayısıyla ABD'nden bağımsız olmak istediğine işaret etmektedir. Bilindiği gibi mart ayında AB Dış İşleri ve Savunma Bakanları, Almanya ile Fransa'nın dayatmasıyla AB'nin yeni askeri doktrini olarak tanımlanan "Stratejik Pusula" kararını alarak, en kısa zamanda hareket geçebilecek ve dünyanın her tarafında "etkin operasyon" gerçekleştirme yetisine sahip 5 bin kişilik "Acil Müdahale Birliğinin" oluşturulmasını kabul etmişlerdi. Scholz bu karara dikkat çekerek, "Almanya diğer AB'li partnerleriyle birlikte bu birliğin en geç 2025'te hazır olması ve maddi, teknik ve personel ihtiyaçlarının karşılanması için elinden geleni yapacağını" söyledi. Bunu söylerken de AB ülkelerindeki silah tekellerinin "silahlanma projelerinde daha sıkı iş birliği yapmaları ve AB Savunma Ajansının kararlarını kabul etmeleri" için küçük AB üyesi ülkelere göz dağı vermeyi de ihmal etmedi.

Scholz'un konuşması, AB Komisyon Başkanı von der Leyen'in "Avrupa ABD ve Çin arasında bağımsız dünya gücü olmalıdır" ve Fransa Başkanı Macron'un von der Leyen'i destekleyerek, "bunu başaramazsak, dünya politikasındaki etkimizi kaybederiz" sözleriyle birlikte ele alınca, Avrupa'daki Transatlantikçi fraksiyonlara karşı konumlanışa geçilmek istendiği görülebilir. Ancak Avrupalıların bunu başarabilecek güce henüz erişmediklerini de söyleyebiliriz. Özellikle Avrupa toplumlarında yaşam ve çalışma koşullarının kötüleşmesine karşı oluşan tepkilerin sonbahar aylarında büyük protesto hareketlerine dönüşme olasılığı, toplumsal rıza üretimini daha da zorlaştıracak. Her halükârda sonbaharın çok sıcak geçeceği şimdiden belli oldu.

Avrupacıların sancıları

11 Eylül 2022

Rusya'ya yönelik yaptırımlar Alman ekonomisinde, bilhassa orta ve küçük ölçekli sermaye fraksiyonlarında sancılara ve dolayısıyla kıpırdanmalara neden oluyor. Bu sermaye kesimleri arasında Transatlantikçi Yeşil İktisat Bakanı Habeck'e ve Dışişleri Bakanı Baerbock'a yönelik sert eleştirinin dozu her geçen gün artıyor. Alman sanayisinin doğal gaz için ABD'ndeki piyasa fiyatlarının sekiz kat fazlasını ödemek zorunda kalmasının şirket iflaslarına ve işletme kapanmalarına yol açacağını vurgulayan sermaye temsilcileri, Federal Hükümeti uyarıyorlar. Burjuva basınında da benzer uyarılar çoğalmaya başladı.

Scholz'un Prag'da yaptığı ve "Avrupa'nın daha bağımsız olmasını" vurguladığı konuşmasının arka planında bu uyarılar var. Çünkü Almanya'daki 33,3 milyonluk istihdamın yüzde 58'ini sağlayan orta ve küçük ölçekli şirketlerin siyasi ağırlığı küçümsenecek düzeyde değil. Toplam 3,5 milyon işletme ile bu sermaye fraksiyonlarının çıkarları ile Transatlantikçi büyük sermaye gruplarının çıkarları örtüşmüyor. Rusya'ya yönelik yaptırımlar ve Çin politikalarındaki saldırgan trend, Rusya ve Çin'den ziyade Avrupalı sermaye fraksiyonlarına zarar veriyor.

Örneğin Scholz Hükümeti artan enerji ve hammadde fiyatlarını hafifletmek için 10 milyar Euro'luk bir yardım paketi hazırladığında, Rus doğal gaz tekeli Gazprom yaptırımlara rağmen 2022'nin ilk yarısında yaklaşık 42 milyar Euro kâr yaptı. Scholz hükümetinin kararlaştırdığı 65 milyar Euro'luk yeni yardım paketinin ise sorunları hafifleteceği hayli şüpheli. Yaptırımlardan kazanç sağlayanların arasında ABD'li tekellerin olması da dikkat çekiyor. Örneğin enerji tekeli ExxonMobil 2022 ilk yarı yılında 200 milyar dolar ciro ile vergi sonrası toplam 23 milyar dolar kâr not etti.

Pandemi sürecinde de kan kaybeden Avrupalılar, ki iki yıldır devam eden tedbirler birçok perakendeciyi iflasa sürüklemişken, Amazon gibi devler kârlarını katlamıştı, Scholz hükümetinin Transatlantikçi bakanlarına karşı konumlanarak Şansölye üzerindeki baskılarını artırıyorlar. Avrupalılara yakın duran ekonomistler raporlarında orta ve küçük ölçekli işletmelerin likidite sorunlarının arttığını belirterek, "politika değişikliğinin gerektiğini" vurguluyorlar. ABD Merkez Bankasının mayısta aldığı faiz artırma kararı doğal olarak bu sermaye gruplarını zora sokuyor.

Toplam borcu yurt içi GSMH'nin yüzde 359'na eşit olan ABD uzun zamandır kapasite fazlası sorunuyla boğuşuyor. Kapasite fazlası ve borçlanma sorunu sadece ABD'ni değil, Avrupa'yı da vuruyor. Şimdiye kadar merkez bankalarının para basması ve faizleri düşük tutmalarıyla borçlanma yükü taşınabiliyordu. Ancak şimdi, ABD'nin faiz artırımları birlikte özellikle Avrupa'daki orta ve küçük ölçekli şirketlerin borç yükünü taşımaları son derece zorlaşacak. Likidite sorunu yaşamayan uluslararası tekeller kârlarına kâr katarken, aynı anda artan enerji ve hammadde fiyatlarının da etkisiyle bu sermaye grupları iflasın eşiğine gelmiş olacaklar.

ABD'nin hegemon konumunu koruyabilmek için uzun zamandır Avrupa ve Rusya'nın yakınlaşmasını engellemeye çalıştığı biliniyor. Çünkü başta Almanya olmak üzere, Avrupa'nın teknolojik ve ekonomik gücü Rusya'nın devasa büyüklüğü ve doğal zenginlikleriyle birleşirse, ABD'nin karşısına Çin'den daha güçlü bir rakip çıkmış olacak. Bu nedenle Ukrayna ihtilafının ABD'nin eline müthiş bir fırsat sunduğunu, ama ihtilafın barışçıl diplomatik çözümünün Avrupa'nın çıkarına olduğunu bu sermaye fraksiyonları da görüyorlar. Bu çevrelerden gelen açıklamalarda "ateşkesin ve barış planının hazırlanması ile Rus doğal gaz hatlarının açılmasının en mantıklı politika olduğu" ifade edilir oldu.

Netice itibarıyla Avrupa'da, bilhassa Almanya'da sonbaharın hayli sıcak geçeceğini, gerek sermayenin sınıf-içi çatışmalarına, gerekse de yaşam ve çalışma koşulları kötüleşecek olan halk kitlelerinin hiddetine bakarak, rahatlıkla öngörebiliriz. Asıl önemli olan ise, gerçekleşeceği beklenen toplumsal protesto hareketlerinin kimin öncülüğünde ve kimin çıkarına örgütleneceğidir. Bu sorunun yanıtını da yakında alacağız elbette.

Hevesler ve gerçekler

18 Eylül 2022

Son haftalarda peş peşe kamuoyu önünde açıklamalar yapan Scholz hükümetinin temsilcileri konuşmalarında Alman emperyalizminin meşum heveslerini gizlemeye gerek duymuyorlar. Şansölye Scholz'un Prag'da Almanya'nın öncülük talebini ifade etmesinin ardından bu hafta başında Berlin'de SPD'li Savunma Bakanı Lambrecht Almanya'yı "öncü askeri güç" olarak ilân etti. Hafta ortasında ise Brüksel'de AB-Komisyon Başkanı von der Leyen "Avrupa dış politika ajandasını gözden geçirmeli" ve "demokrasilerin otokratlara karşı küresel blokunu örgütlemeliyiz" diyerek Scholz ve Lambrecht'e destek çıktı.

Lambrecht, Koalisyon Sözleşmesinde yer alan "Ulusal Güvenlik Stratejisinin" kabul edildikten sonra Almanya'nın "dünya politikasındaki öncü pozisyonunu güvence altına alacağını" vurgulayarak, "Almanya'nın büyüklüğü, coğrafi konumu, ekonomik gücü, kısacası ağırlığı, bizi istesek de istemesek de öncü güç yapmaktadır" dedi. Peşinden de "Almanya aynı zamanda askeri açıdan da öncü güç olduğundan, ordumuz siyasi düşünce ve eylemlerimizde daha önemli rol oynayacaktır" diyerek, geçim sıkıntısı çeken topluma silahlanma bütçesinin giderek daha artacağı işaretini verdi. AB'nin Mart'ta Madrid'de kararlaştırdığı askeri doktrin "Stratejik Pusulanın" Almanya'nın etkisiyle hazırlandığını hatırlatan Lambrecht, "Stratejik ağırlığını zorunlu olarak Pasifik Bölgesine kaydıran ABD'nin Avrupa'daki yükünü biz üstlenmeye hazırız" dedi ve bu nedenle Avrupa'nın "askeri açıdan daha güçlü hâle getirilmesi gerektiğini" savundu.

Scholz, Lambrecht ve von der Leyen'in bu çıkışları, Baerbock'un "Rusya'yı dize getireceğiz" hevesi ve ilân edilen iktisat savaşı hükümete yakın "bilim" insanları ve burjuva medyasınca destekleniyor. Örneğin Doğu Avrupa Araştırmaları Enstitüsü'nde yayınlanan bir makalede, "Bu tedbirler bize pahalıya mal olacak. O nedenle Ulusal Güvenlik Stratejisinin bir hedefi de toplumun bu masrafları üstlenmesi için ikna edilmesi olmalıdır" denilirken, basında "hükümet bunun için toplumla diyalog geliştirmelidir" önerileri yer alıyordu. Nitekim Lambrecht öneriye uygun olarak her yıl bir "Ulusal Güvenlik Günü" kutlanacağı (!) müjdesini verdi.

Ancak hükümetin ve sermaye kesimlerinin masif silahlanma, dünya politikasında öncü rol üstlenme ve tüm bunlara toplumsal rıza üretebilme hevesleri gerçek resim ile pek uyuşmuyor. Avrupa Dış İlişkiler Konseyi ECFR uzmanı Jana Puglierin AB ve Almanya'nın askeri operasyonlarını değerlendirdiği yazısında şöyle diyor: "Afganistan fiyaskoyla sonuçlandı. Birliklerimizin kaotik geri çekilmesi, Avrupalıların ABD'ne olan askeri bağımlılığını bir kez daha gösterdi. (...) AB'nin Mali ve Sahel'deki istikrar uğraşları sonuç vermedi. Suriye ve Libya'da ikinci on yıla giren ihtilaflarda AB'nin hiçbir etkisi olmadı. Avrupalıların beklentileri ve dünya çapındaki etkileri arasındaki uçurum giderek daha da derinleşti." Gerçeği kendileri bizden iyi anlatıyor açıkçası.

Aynı şekilde ABD ve AB'nin hem BRICS'e hem de Shanghai İş Birliği Örgütü SCO'na yönelik zayıflatma çabaları da başarısız kalıyor. Bir tarafta "BRICS-Plus" formatında yapılan görüşmelere giderek daha fazla ülke katılırken, diğer tarafta da İran'ın üyeliğini görüşen SCO, hâlihazırda Azerbaycan, Ermenistan, Kamboçya, Nepal, Sri Lanka ve Türkiye'ye tanınan "Diyalog Partneri" statüsünü Katar, Mısır ve Suudi Arabistan'a da tanımayı tartışıyor. BRICS ve SCO, her ne kadar katılımcı ülkeleri "sorunlu ülkeler" olarak tanımlasak bile, Batılı emperyalist güçler karşısında çok kutuplu iş birliği merkezleri oluşturarak, Batının küresel hakimiyetini zayıflatıyorlar.

Berlin'deki tartışmalara bakarak Alman emperyalizminin bu gelişmenin çok iyi farkında olduğunu görebiliyoruz. Alman emperyalizmi buna rağmen, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin yasallıkları gereği, dünyayı yangın yerine çevirebilecek heveslerin peşinde koşuyor, bu uğurda "vatan cephesinde" toplumsal rıza üretmeye çalışıyor. Ancak artan enflasyon oranları ve katlanan enerji fiyatları nedeniyle, en azında toplumsal rıza açısından başarılı olabilecek mi, işte o hayli şüpheli görünüyor.

»Avrupa Siyasi Birliği« ya da işbirlikçiliğin fiyatı

25 Eylül 2022

Fransa Başkanı Macron'un, Alman Şansölyesi Scholz ile eşgüdümlü biçimde AB'nin militarist ve yayılmacı dönüşümünü tamamlamak amacıyla önerdiği yeni bir format, AB Konsey Başkanı Michel ve AB Bakanlar Konseyi Başkanı Fiala'nın ortak davetiyle 6 Ekim 2022'de Prag'da oluşturulacak. "Avrupa'da güvenlik, istikrar ve refah" başlığı altında düzenlenecek olan enformel AB-Zirvesine 27 AB üyesi ülkenin haricinde 17 ülke daha katılacak. Gerçi yapılan açıklamada "17 Avrupa ülkesinden" bahsediliyor ama Azerbaycan, Ermenistan ve Gürcistan'ın nasıl "Avrupa ülkeleri" sayılmaları bir muamma. AB Komisyon Başkan Yardımcısı Schinas da yeni formatı "AB üyesi devletlerin ve partner ülkelerin temel ilke ve değerlerimizi tekrar kararlı bir şekilde kabul etmeleri için bir fırsat" olarak değerlendiriyor.

Aslına bakılırsa aralarında Britanya, çeşitli Balkan ülkeleri, Kafkasya ülkeleri, Moldova ve Türkiye'nin de bulunduğu bu yeni görüşme formatını, emperyalist cephede Almanya ve Fransa'nın başını çektiği bir ehlileştirme ve düzenleme operasyonu olarak okumak gerekiyor. Zaten Schinas'ın açıklamasına baktığımızda nasıl aba altında sopa da gösterildiğini görebiliriz: "AB'nin temel ilke ve değerlerine saygı göstermeyen ülkeler, AB iç piyasası, Gümrük Birliği ve AB'nin diğer avantajlarından faydalanamayacaklardır".

Yılda bir ya da iki kez düzenleneceği belirtilen enformel AB-Zirvesinde görüşülecek konuların "barış ve güvenlik, enerji ve iklim, iktisadi durum ve göç" olacağı belirtiliyor. Bu konuların AB'nin askeri doktrini sayılan "Stratejik Pusulada" militarist-yayılmacı siyasetin gerekçesi olarak yer aldıkları düşünülürse, enformel zirvenin AB'nin merkezi güçleri Alman ve Fransız emperyalizmlerinin stratejik çıkarları tarafından biçimlendirileceğini öngörebiliriz.

Anımsanacağı gibi Scholz, Lambrecht ve AB Komisyon Başkanı von der Leyen'in yaptıkları konuşmalarla AB'ni nasıl bir saldırgan rotaya oturtmak istediklerine değinmiştik. Macron'un önerisiyle oluşturulacak olan bu yeni formatı da aynı çizgide görmek gerekiyor. Yalnız bu sefer salt AB üyesi devletlerin değil, aynı zamanda işbirlikçi rejimlerin de aynı rotaya çekilmek istedikleri bir girişim söz konusu. Nihâyetinde AB üyeleri ve "partner ülkeler" Alman-Fransız ortaklığının öncülüğünde hizaya getirilmeye çalışılacak.

Ancak bu planların pek kolay gerçekleştirilemeyeceği de ortada. Bir kere, örtüşen kimi çıkarların yanı sıra, Azerbaycan, Ermenistan ve Gürcistan gibi aralarında uzlaşmaz çelişkiler bulunan "partner ülkelerin" aynı çizgide tutulmaları zor görünüyor. Kaldı ki Macaristan gibi, mali yaptırımlarla yola getirilmeye çalışılan ve Polonya gibi ABD'nin Truva Atı olan AB üyesi devletleri bile doğru dürüst kontrol altında tutmakta zorlanan Almanya ve Fransa bu uzlaşmaz çelişkilerle nasıl başa çıkabilecekler?

Diğer tarafta "partner ülkeleri" Avrupa'nın o çok övülen "temel ilke ve değerleriyle" değerlendirdiğimizde, bunların birer otokratik ve baskıcı rejimler olduklarını görmekte zorlanmayız. Yani "temel ilke ve değerlerden" kastedilenin insan hakları, hukuk devleti, kuvvetler ayrılığı ve "demokrasi" olmadığı, aksine neoliberal politikalar ile militarist yayılmacılık olduğu gerçeğinin üstü, tüm propaganda çabalarına rağmen, örtülemeyecek derecede açık. Ki bu da AB üyesi devletlerdeki toplumsal rıza üretimini zorlaştıracak bir diğer faktör. Sadece bu gerçekler dahi "Avrupa Siyasi Birliğinin" oluşturulmasının zor olduğunu gösteriyor.

Ama kanımızca zaten asıl amaç da bu değil. Asıl amaç 44 devlet ve hükümet başkanının katılacağı bu "yüksek sohbet toplantısı" ile Alman ve Fransız emperyalizmlerinin çıkarlarını koruyabilmek, AB üyesi devletler ile "partner ülkeleri" artlarına dizebilmek ve siyasi-askeri iş birliğini sağlayabilmek için hangi tavizleri verebileceklerini tespit etmektir. Dünya halklarına, ezilen ve sömürülen sınıflara tek bir olumlu sonuç getirmeyecek olan bu enformel AB-Zirvesi sonuç itibarıyla işbirlikçiliğin fiyatının pazarlandığı bir alandan başka bir şey olmayacak. Bu pazarlıktan bizlerin payına düşen de kan ve gözyaşı, yoksulluk ve katmerlenmiş sömürü olacak.

Dezenformasyon ve tek seslilik

2 Ekim 2022

Geçenlerde Scholz hükümetinin memurlarından birisinin muhbirliği sonucu basına sızan bir resmi belge Alman devletinin ne denli yoğun bir bilgi çarpıtma ve propaganda çalışması başlattığını ortaya çıkardı. 27 Haziran 2022 tarihli belge, Federal İçişleri Bakanlığı'nın öncülüğünde farklı bakanlıkların, gizli servislerin, devlet kurumlarının, dijital ve yaygın medya ile okulların "Rusya-Ukrayna konusunda tek sesliliklerinin nasıl sağlanacağını" ayrıntılarıyla tanımlıyor. Hoş, kapitalist devletin işleyiş biçimini iyi bilenler açısından bu bilgi yeni değil, ancak bunun böyle açık ve alenen, hem de özel bir görev gücü oluşturarak yapılması ilginç.

Belgede, "sivil toplumun sözcülerine dağıtılması" istenilen görevler, aynı zamanda federal ve eyalet milletvekillerinin de "etki altına alınmasını" öngörüyor. Belgenin "Dayanıklılık Planı" olarak adlandırılan bölümünün beşinci noktası, yaygın medyada tanınmış gazetecilerin hükümetin politikalarını destekleyen makaleler yayınlamalarının "sağlanması" ve "devlet müsteşarları düzeyinde" Twitter, Meta, Google ve Telegram gibi platformların yetkilileriyle "yoğunlaştırılmış görüşmeler yapılması" öngörülüyor. Yaygın medyada, "özellikle kamu televizyonlarında Rusya'nın resmi açıklamalarının dezenformasyon olarak başarılı biçimde yerleştirilmesi" örnek gösterilerek, dijital medyada da "benzer yerleştirmeler için yetkililerin ikna edilmesi" isteniliyor.

"Dayanıklılık Planında" devamla ilkokullar dahil olmak üzere, her düzeydeki eğitim ve öğrenim kurumları ile Halk Yüksek Okulları gibi "gönüllü eğitim kuruluşlarının" ilgili bakanlıklar aracılığıyla "Rusya'nın propagandalarına karşı hassaslaştırılmaları" talep ediliyor. Almanya'daki ilkokullarda Rus kökenli öğrencilere uygulanan "Putin'e karşı mısın, değil misin?" baskılarının böylelikle devlet destekli olduğu teyit edilmiş oldu.

"Planda" Dışişleri Bakanlığı'na da önemli görevler düşüyor. Belgede Dışişlerinin "Rusya'ya karşı geliştirilen iletişim konseptinde, Rus anlatısının boşa çıkartılması için dayanıklılık projelerini teşvik edeceği" belirtilirken, Dışişleri Bakanlığı belgeye "bunun için ABD'li International Partnership to Counter State-Sponsored Disinformation (IPCSD) ve Counter Foreign Interference Group (CFI) ile yoğun çalışma içindeyiz" notunu düşmüş. Dışişleri, Alman devletinin resmi ajansı olan Deutsche Welle'nin de "Rusya'nın dezenformasyonuna karşı haber akışı sağlamasını desteklediğini" belirtiyor.

Aynı şekilde Federal Basın Dairesi ile Dışişleri Bakanlığı'nın iş birliğinde "bakanlıklar üstü memur eğitim kursları" verilmeye başlanmış. İfşa edici olan ise bu "eğitim kurslarının" devlet tarafından değil, özel olarak görevlendirilmiş "Institute for Strategic Dialogue" (ISD) ve "Business Council for Democracy" gibi Transatlantikçi lobi kuruluşları tarafından verilmesi. Bu lobi kuruluşlarının silah tekellerinin desteklenmesi için bugüne dek sayısız yalan haber ve karalama kampanyası yaptıkları defalarca kanıtlanmış durumda. Ki, "Business Council for Democracy" Almanya'nın en büyük medya kuruluşu Axel Springer SE'nin vakfidir.

Belgede Claudia Roth'un başında bulunduğu ve yılda 2 milyar Euro'luk bütçesi olan "Federal Kültür ve Medya Sorumlusu Ofisinin" de "Riga'da bir Rus yurtdışı redaksiyonunun oluşturulması" çalışmalarına başlaması övülerek, "Medya Sorumlusunun AB Medya Bakanları Konseyinde proaktif rol üstlenmesi" ve "yapay zekâ projeleri ile 6-14 yaşları arasındaki çocuklara yönelik medya çalışmalarını teşvik etmesi" talep edilmekte. Nihayetinde "dijital adli bilim ile Rus manipülasyonlarına karşı çıkılması" isteniyor.

Alman emperyalizmi "vatan cephesinde mezarlık sessizliğinin" sağlanması konusunda her zaman usta olduğunu kanıtlamıştır. Şimdi ise, sessizliği değil tek sesliliği sağlamak istemektedir. Barışçıl ve diplomatik çözüm yolları talep etmenin "vatan hainliği" olarak karalanacağı günler pek uzak değil gibi. Reformist solun sokaklara çıkmayı reddedip, protesto hareketlerini ırkçı-faşist grupların kullanmasına olanak sağladığı bugünlerde sağlanacak tek seslilik savaş çıkırtkanlığından başka bir şey olmayacak.

Kof sembol siyaseti

9 Ekim 2022

İki hafta önceki köşe yazımızda bahsettiğimiz “yüksek sohbet toplantısı” geçen perşembe günü Prag’da gerçekleştirildi. “Avrupa Siyasi Birliği” (European Political Community – EPC) başlığı altında bir araya gelen 44 devlet ve hükümet başkanı burjuva basınına bolca “sohbet fotoğrafı” sundu, ama toplantının kof sembol siyasetinin, yani içi boş ve çelişkilerin üstünü örtmekten başka bir işe yaramayan söylemlerin ötesinde bir sonucu olmadı. Buna rağmen yaygın Avrupa medyası “XXL-Avrupa Zirvesi: Birlikte Putin’e karşı” yalanını manşetlerine taşıdı. Halbuki sadece Macaristan, Sırbistan ve Türkiye’nin Rusya ile olan ilişkileri bu manşetleri daha yayınlanmadan yalanlamaktaydı.

Yaygın Avrupa medyasında yer alan haberlerin içi öylesine boş ki, redaksiyon yönetimleri konuyla ilgili haberleri önemli göstermek için internet sayfalarında büyük punto kullanma zorunluluğunu hissetmişler. Yorumlarında ise “toplantı boşuna değildi, en azından liderler bir araya geldiler” tespitiyle, sonuç bildirgesi dahi yayınlayamayan enformel AB-Zirvesinin “dostlar alışverişte görsün”den öteye gitmediği de itiraf edilmiş oldu. Görüldüğü kadarıyla Almanya ve Fransa AB üyesi olmayan “partner ülkelerin” talep ettikleri işbirlikçilik fiyatına tatmin edici yanıt verememişler.

Sonuç itibarıyla, bir dahaki toplantısı Britanya ve İspanya’nın davetiyle Moldova’da gerçekleştirilecek olan “XXL-Avrupa Zirvesini” bilinen tabirle “dağ fare doğurdu” diye nitelendirebiliriz. Ancak fiyat pazarlıklarının daha devam edeceklerini de şimdiden öngörmek olanaklı. Nihâyetinde AB bol keseden dağıttığı “üyelik vaatlerini”, hiçbirisi kısa sürede olanaklı olmamasına rağmen, gündemde tutmak zorunda – en başta Ukrayna’ya alelacele verilen AB üyelik sözünü...

Gerek Almanya gerekse de Fransa Ukrayna’nın öngörülebilir bir süre içerisinde AB’ne üye kabul edilemeyeceğini çok iyi bilmekteler. Ukrayna’nın üye yapılmasından sonra çok uzun bir süre boyunca AB bütçesini sarsacağı gerçeğinin yanı sıra, AB sözleşmelerinin zorunlu kıldığı oy birliği kararının alınması hâlihazırda olanaksız görünüyor. Tüm bu olanaksızlıkların, Rusya’yı zayıflatmak için cepheye sürülen Ukrayna tarafından hoş karşılanmadığı da ayrı bir gerçek. O nedenle verilen sözlerin tutulacağı görüntüsünü veren bir çıkış gerekmektedir.

“Yüksek sohbet toplantısı” hem başta Ukrayna olmak üzere, Moldova ve Gürcistan’ın AB üyesi olmadan AB’ne siyasi entegrasyonlarının sağlandığı görüntüsünü vermek, hem de Brexit sonrası Britanya ile yeniden eşgüdümlü hareket etmenin olanağını sağlamak için bir vesile oldu. Zaten Ukrayna’nın desteklenmesi önemli bir birleştiriciydi. Zirve tabii aynı şekilde yaygın medyada “tüm Avrupa Putin’e karşı” fotoğrafını vermek için de gerekliydi.

Hoş bu çabalar kendi kendine yalan söylemeye benziyor. Çünkü, başta kendileri ve medyaları olmak üzere, Avrupa kamuoyu böylesi kof sembol siyasetinin herhangi bir sonuç getirmeyeceğini çok iyi biliyorlar. Nitekim ertesi gün sadece AB üyelerinin katıldığı olağan AB Zirvesinde AB içindeki çözülmemiş çelişkiler de gün yüzüne çıktı. Küçük AB üyesi ülkeler özellikle Almanya’nın enerji krizine karşı tedbir olarak karar altına aldığı 200 milyar Euro’luk yardım paketini eleştirdiler. Yardım paketi sayesinde Alman tekellerinin Avrupa iç piyasasındaki dominant konumlarını güçlendirecekleri bu küçük AB üyesi ülkelere biliniyor ve bu nedenle Almanya’ya karşı çıkıyorlar.

2023 yılında dünya çapında resesyon baş göstereceğini ve ülke içerisindeki enflasyon oranlarının en az yüzde 10 artacağını öngören Scholz hükümeti Alman tekellerinin çıkarlarını korumak için her türlü önlemi almaya kararlı. Ancak Almanya her ne kadar Fransa ve Hollanda’nın açık desteklerine sahip olsa da diğer AB üyesi ülkelere istediği gibi sözünü geçiremiyor. Kendi öncülüğündeki “Birlik” içinde uyum sağlayamayan Alman emperyalizminin işbirlikçi ülkelere istediklerini dikte edebilmesi de kolay olmayacak. Ama burjuva basınının manşetlere taşıdığı gibi: onları “en azından bir araya getirebildi”. Yeterli olacak mı, işte o ayrı bir soru.

Açık bloklaşma

16 Ekim 2022

Alman sosyal demokrasisinin Marksist entelektüellerinden ve “Marburg Okulu” öncülerinden Wolfgang Abendroth Almanya’daki burjuva parlamentarizmini “örtülü blok sistemi” olarak nitelendirmekteydi. Abendroth özellikle SPD’nin Marksist ilkelerinden vazgeçerek sendikal hareketle birlikte sisteme entegre edilmesiyle “özünde partiler arasında yaşamsal önemdeki sorunlara değil, sadece yönetici kadroların kim olacağına dair siyasi mücadele yürütülen örtülü bir blok sistemi oluştuğunu” tespit ediyordu. Abendroth’un bu analizinin genel hatlarıyla hâlâ geçerli olduğu söylenebilir.

Geçen hafta Aşağı Saksonya’da gerçekleştirilen Eyalet Parlamentosu Seçimleri bunu doğrulamakla birlikte yeni bir gerçeği, artık örtülü olmayan bir toplumsal bloklaşmanın oluştuğunu gün yüzüne çıkardı: Seçmenlerin yüzde 40’ı oy kullanmazken, ırkçı-faşist AfD partisi oylarını ikiye katlayarak yaklaşık yüzde 11 ile Eyalet Parlamentosuna girdi. Seçim sonuçları Almanya’da uzun zamandır gözlemlenen bir trendi, toplum yarısının siyasi arenadan uzaklaştığını ve bununla bağlantılı olarak ırkçı-faşist temsiliyetin güçlendiğini kanıtlamış oldu.

Sayıların tek başına göstermediği asıl toplumsal gerçek ise, seçime katılım oranlarının özellikle yoksulların yaşadıkları seçim bölgelerinde yüzde 20’lere kadar düşmüş olmasıdır. Ekonomik, siyasi, toplumsal ve kültürel alanlardan giderek daha çok dışlanan veya daha doğru bir deyimle “bu alanların dışında tutulan” yoksul kesimler ve Almanya işçi sınıfının güvencesizleri artık oy da kullanmıyorlar. Son on yılda her düzeyde yapılan seçimlerin sonuçları bu gelişmenin, yani toplumun sayısı giderek artan bir kesiminin siyasi sisteme ve yerleşik partilerin iç içe geçmiş kriz konstellasyonlarıyla başa çıkabilme yetilerine duyduğu güvensizliğin kalıcılığına işaret ediyor.

İrkçı-faşist AfD partisinin oy oranlarını artırması da bu gelişmeyle doğrudan bağlantılıdır. Yoksullar ve çalışan sınıflardan seçime katılanların sermayenin yedeği olan bu partiye oy vermeleri, her ne kadar kendi çıkarları açısından irrasyonel bir karar olsa da olağan bir sonuç olarak nitelendirilebilir. Çünkü sosyal sorunlar, hayat pahalılığı, artan enerji fiyatları, gelecek güvensizliği ve savaş politikaları arasındaki bağlantı seçim kampanyasında bir tek ırkçı-faşist AfD tarafından dile getirilerek, ırkçı ve milliyetçi çözüm önerilerine oy toplayabildi.

Nihayetinde emperyalist ülkelerde de “en alttakilerin” oylarının sınıf çelişkileri tarafından faşizan çözüm sunan siyasi formasyonlara kanalize edilmesinin temel nedeni bunu engelleyecek bir sol alternatifin olmamasıdır. Parlamenter kretinizm batağından kurtulamayan reformist Sol Parti, artık toplumun büyük bir çoğunluğu tarafından burjuva partileriyle aynı cephede görülüyor. Alman emperyalizmine ve Alman devletinin Rusya’ya karşı yürüttüğü açık iktisat savaşına tek bir itiraz göstermeyen, aksine iktisat savaşını yürütüldüğünü ifade eden üyelerini karalayan Sol Parti aparatı devlet politikalarına eklemlenerek oy kaybediyor. Medyada sadece parti içi çekişme haberleriyle yer alan Sol Parti ve Alman sendikal hareketi, verili koşullara karşı belirgin bir toplumsal protesto yatınlığı görülmesine rağmen, bu protestoları örgütlemekten kaçınarak meydanı ırkçı-faşist hareketlere bırakıyorlar. Toplumsal etkisi zayıf olan radikal sol ise bu gidişatı tek başına tersine döndürebilecek güce henüz sahip değil ne yazık ki.

Abendroth’un analizine dönecek olursak: Varlığını tespit ettiği “örtülü blok sistemi” hâlihazırda Almanya’nın reformist toplumsal ve siyasal solu da içine alarak sermaye lehine olan kooptasyonu tamamlamış durumda. Burjuva partileri ve Sol Parti tarafından oluşan bu blok, Alman seçmenin yarısının desteğine sahip. Diğer yarısını ise seçime katılmayanlar ve ırkçı-faşist AfD seçmenleri oluşturuyor. İşte açık bloklaşma olarak nitelendirdiğimiz toplumsal gerçek budur.

Marksistler kapitalizmde seçimlerin verili koşullarda bir değişime yol açmayacaklarını bilirler. Buna rağmen seçimler toplumsal kutuplaşma ve bölünmelerin nasıl geliştiğini gösteren olgudurlar. Özellikle bir sol alternatifin sunulmadığı durumda...

Alman burjuvazisinin Çin ikilemi

13 Kasım 2022

Şansölye Scholz'un tekel temsilcilerini yanına alarak gerçekleştirdiği Pekin ziyareti hem Alman burjuvazisinin Çin ikilemini hem de Avrupalı ve Transatlantikçi hükümet üyeleri arasındaki çekişmeyi gün yüzüne çıkardı. Bu çerçevede asıl çekişmenin Şansölye ile Dışişleri Bakanı arasında sertleşeceği söylenebilir. Scholz, Çin Halk Cumhuriyeti ile olan rekabete rağmen, Pekin ile belirli bir iktisadi iş birliğinin sürdürülmesini savunurken, Dışişleri Bakanı Baerbock ÇHC'ne yönelik saldırgan söylemini bu sefer doğrudan Scholz'u hedef alarak artırmakta. Biden yönetimi de açıkça Baerbock'a destek çıkıyor ve Berlin üzerindeki baskıyı ağırlaştırıyor.

Scholz Pekin'e gitmeden öne FAZ gazetesinde yayımlattığı makalesinde ÇHC'nin "Almanya ve Avrupa için önemli bir iktisat ve ticaret partneri olmaya devam ettiğini" vurgulamış ve "Çin ile bağımızın çözülmesini istemiyoruz" diye devam etmişti. Bununla birlikte "Almanya'nın önemli hammaddeler ile belirli teknoloji ürünlerinde Çin'e olan tek taraflı bağımlılığımız azaltmalıyız" vurgusunu yaparak, Alman sanayicilerinin çıkarlarına "öncelik verdiğini" belirtmişti.

Scholz'un bu pozisyonu Alman tekelci burjuvazisinin ÇHC'ne yönelik yaklaşımlarıyla örtüşmektedir. Örneğin Alman Sanayiciler Birliği BDI gerek 2019'da gerekse de 2022'de yayınladığı "Avrupalı hükümdarlık" başlıklı açıklamalarında, "Almanya'nın mal tedariki çeşitlendirilmek zorundadır, ancak bu zorunluluk Çin ile olan ticaretin büyütülmesine engel değildir" tespitini yapıyordu. Aynı şekilde Alman Otomotiv Sanayi Birliği VDA başkanı Hildegard Müller 3 Kasım 2022'de yaptığı basın açıklamasında, "Çin bize sahip olmadığımız ve alternatif ticari sözleşmelerle güvence altına alamayacağımız önemli hammadde tedariki sağlamaktadır" diyerek, ÇHC'nin Alman emperyalizmi için önemini teyit ediyordu.

Scholz'un Pekin'de olduğu günlerde Özbekistan'ı ziyaret eden Baerbock, geleneklere pek uygun olmayan sert bir üslupla yurtdışından Scholz'u eleştirdi. Baerbock, "Şansölye Çin yönetimine koalisyon sözleşmesinin mesajlarını vermelidir", yani iktisadi iş birliği yerine "insan hakları eleştirisini ifade etmelidir" dedi. Diğer bir Transatlantikçi politikacı olan Avrupa parlamenterleri Yeşiller üyesi Bütikofer, "Scholz götürdüğü sanayicileri eve geri göndermeli ve Xi Jinping'e sistemik rekabetten ne anladığımızı söylemelidir" diyerek, Baerbock'a destek çıktı.

Baerbock aynı eleştirileri daha sonra Münster'de gerçekleştirilen G7 Dışişleri Bakanları toplantısında da devam ettirdi. "Rusya politikalarında geçmişte yaptığımız hataları Çin politikalarında tekrarlamamalıyız" diyen Baerbock, Scholz'un iktisadi iş birliği çabalarını baltalamakta kararlı olduğunu gösterdi. ÇHC'ne "sistemik rakip olarak sınırlarını göstermeliyiz" diyen Baerbock, G7 Zirvesinde ortak strateji belirlemek isteyen Biden yönetimine destek çıktı.

Baerbock'un bu sert söyleminin tam da ABD'nin Berlin'e yönelik baskılarını artırdığı zamana denk gelmesi dikkat çekici. ABD, ÇHC'ne karşı geliştirdiği ekonomik ve siyasi saldırganlığı yoğunlaştırırken, aynı zamanda Almanya'nın ÇHC ile olan iş birliğini engellemeye, en azından azaltmaya çalışmakta. Zaten en son 27 Ekim 2022'de ABD Ulusal Savunma Stratejisi'ni basına tanıtan ABD Savunma Bakanı Austin, "Çin, ABD açısından gelişmelerin hızını belirleyen merkezi meydan okumadır ve bu nedenle müttefiklerimiz Çin ile olan ilişkilerini gözden geçirmek zorundadırlar" diyerek Scholz hükümeti üzerindeki baskıya ivme kazandırmıştı.

ABD emperyalizminin ÇHC'ne yönelik kuşatma ve zayıflatma stratejisi, ABD ile ve ABD'ne rağmen dünya gücü olmayı hedefleyen Alman tekelci burjuvazisinin çıkarlarına ters düşmekte ve ÇHC ikilemini çetrefilleştirmektedir. Görebildiğimiz kadarıyla Almanya siyaseti önümüzdeki aylarda bu ikilem çerçevesinde şekillenen tartışmalara ve çıkar çatışmalarına sahne olacak. Avrupalı ve Transatlantikçi sermaye fraksiyonları ve bunların siyasi temsilcileri arasında söz konusu olacak çekişmede hangi tarafın galip geleceğini henüz öngörebilmek olanaklı değil. Ancak belli olan nokta, emperyalist cephedeki çelişkilerin daha da keskinleşeceği.

Alternatif arayışları

Alman tekелci burjuvazisinin Çin Halk Cumhuriyeti ile karmaşık ilişkileri üzerine

Federal Şansölye Olaf Scholz'un tekel temsilcilerini yanına alarak gerçekleştirdiği Pekin ziyareti, Alman tekелci burjuvazisinin Avrupalı ve Transatlantikçi fraksiyonları arasındaki çıkar çatışmalarını ayyuka çıkardı. Aynı zamanda koalisyon içindeki çatlaklar da görünür oldu. Şahin Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock hükümet geleneklerine pek uygun olmayan bir biçimde yurtdışı ziyaretinde kendi Şansölyesini açıkça eleştirmesine rağmen, Scholz Pekin'de yoğun görüşmelerde bulunarak Transatlantikçilerin karşı çıktığı bir "Çin stratejisinde" kararlı olduğunu gösterdi. Nihâyetinde koalisyondaki çatlakların büyüdüğünü görebiliyoruz.

Scholz'un Pekin ziyareti Çin Halk Cumhuriyeti'nin Alman emperyalizmi açısından öneminin altını çiziyor. Aynı zamanda Alman tekелci burjuvazisinin içinde bulunduğu ikilemi de açığa çıkartıyor. Sadece 2022'nin ilk yarı yılında 10 milyar Euro artan Alman yatırımları, ki Alman tekelleri "Wirtschaftswoche" adlı derginin verilerine göre 2021 yılında ÇHC'nde en az 153 milyar Euro ciro yapmış durumdalar, ÇHC'nin Almanya için yaşamsal bir önem taşıdığını gösteriyor. ÇHC 1,4 milyarlık nüfusuyla dünyanın en büyük pazarı. Ne 450 milyonluk nüfusu ile Avrupa Birliği ne de 330 milyonluk nüfusuyla ABD ÇHC'nin bu potansiyeline yetişebilecek durumdalar. Bununla birlikte ÇHC önde gelen yenilikçi branşlarda öylesine ilerleme kaydetmiş ki, uzmanlar tarafından araştırma ve geliştirme için "dünyanın en dinamik alanı" olarak nitelendiriliyor. O nedenle Alman tekellerinin ÇHC'ndeki yatırımları mütemediyen artmaktadır.

Scholz'un ziyaretinde dikkat çeken bir diğer nokta da Şansölyenin "akıllı bir çeşitlendirme anlamında tek taraflı bağımlılıkları azaltmak istiyoruz" sözü oldu. Burada temel sorun ÇHC'ndeki devasa Lityum veya ender topraklar gibi hammaddelerin tedariki değil. Bunların ÇHC'nden satın alınmasının alternatifi henüz yok. Scholz'un stratejisi Alman tekellerinin tedarik zincirlerini çeşitlendirmeleri üzerine kurulu. Örneğin Almanya'da üretilen elektro araçların baterilerinin dörtte üçünün ÇHC'nde üretiliyor olması ciddi bir sorun olarak görülüyor. Çünkü Berlin ABD ve ÇHC arasındaki ihtilafın, Rusya Federasyonu'na karşı olana benzer bir iktisat savaşına dönüşme ihtimalinin Alman ekonomisi açısından kaldırılamayacak bir darbeye yol açacağından hareket ediyor. Gene de çeşitlendirme stratejisinin açıkları söz konusu: birçok Alman tekeli hem ÇHC'ndeki ekonomik gelişmeden hem de ülkedeki nitelikli, ama aynı zamanda esnek çalıştırmaya uygun büyük iş gücü potansiyelinden başka hiçbir yerde olmadığı kadar faydalanmaktadır.

Kendi kazdığı kuyudan kurtulma umudu

Bu reel durum Scholz'un çeşitlendirme stratejisini diğer Uzak Asya ülkeleriyle biçimlendirmeye zorlamakta. Pekin ziyaretinden hemen sonra Vietnam ve Singapur'a giden Scholz ve yanındaki tekel temsilcileri Güney ve Güneydoğu Asya'daki Çin hakimiyetini kırma çabalarını yoğunlaştırdılar. Scholz Singapur'da Federal İktisat Bakanı Habeck ile Alman sanayicilerinin düzenlediği 17. Asya-Pasifik-Konferansı'na katılarak, Almanya'nın 2000 yılından beri ASEAN üyeleriyle sürdürdükleri ilişkileri geliştirmeye kararlı olduklarını vurguladı.

Alman tekelleri bu çerçevede Vietnam'a büyük umutlar bağlıyorlar. Almanya'nın Güneydoğu Asya'daki ikinci büyük ticaret ortağı olan ve son yıllarda önemli yüksek teknoloji yatırımlarına izin veren Vietnam, ÇHC'ndeki kalkınmanın bir benzerini gerçekleştirmek istiyor. Ancak diğer taraftan Vietnam'ın sosyalist yönetiminin yabancı tekellerin kontrol altına alınmasına yönelik yasa tasarıları bazı engeller çıkartıyor. Örneğin AB ve Vietnam arasında 2019 yılında imzalanan ikili yatırım sözleşmesi, başta ÇHC karşıtı pozisyonları savunan Yeşillerin girişimiyle Almanya ve bazı AB üyesi ülke tarafından onaylanması engellendi. O nedenle Scholz'un gezisine katılan tekel temsilcileri arasında "kendi kazdığımız kuyudan kurtulma umutları azalıyor" yorumları ifade edilmişti.

Kaldı ki Vietnam'da yapılan ve yapılması planlanan yatırımların Alman emperyalizmini "tek yanlı Çin bağımlılığından" kurtarabilmesi de hayli şüpheli. 2020 yılında Alman tekelleri ÇHC'nde 90 milyar Euro'luk yatırım gerçekleştirmişlerken, aynı yıl Vietnam'a sadece 1,3 milyar Euro'luk bir

yatırım gerçekleştirdiler. Diğer taraftan ÇHC'nin devasa ve nitelikli işgücü potansiyeli, gelişmiş altyapısı ve olağanüstü yoğunluktaki yüksek teknoloji şirketi ağı, Vietnam'ın on yıllarca ulaşamayacağı bir avantaj anlamına geliyor. Bununla birlikte Vietnam ekonomisi, ÇHC ve ASEAN arasındaki geliştirilmiş iş birliğinin sonucu olarak ÇHC ekonomisiyle sıkı sıkıya örümlü hâlde ve son serbest ticaret görüşmeleri bu iş birliğinin daha da genişletileceğine işaret ediyor.

AB ve ABD uzun zamandır bu iş birliğini zayıflatmak için girişimlerde bulunuyorlar, ancak pek başarılı oldukları söylenemez. 14 Aralık 2022'de gerçekleştirilmesi planlanan AB-ASEAN Zirvesi ticari ilişkilerin genişletilmesine yol açabilecek mi, o pek belli değil. Her ne kadar ABD Başkanı Joe Biden da ASEAN üyelerini "Hint-Pasifik-Stratejimizin merkezinde" gördüğünü ve "yeni bir iş birliği çağı başlatacaklarını" söylese de çıplak sayılar başka bir gerçeğe işaret ediyorlar: ÇHC 2009'dan bu yana ASEAN üyesi ülkelerin en büyük ticaret partneri. ÇHC'nin 2019'daki ticaret hacmi 507,9 milyar dolara ulaşmışken, ABD'ninki 294,6 milyar ve AB'ninki 280,6 milyar dolar olarak not edilmişti. ABD ve ASEAN arasındaki ticaret hacmi hizmetlerle birlikte 2021'de 441,7 milyar dolar olarak ulaşmışken, ÇHC ve ASEAN arasındaki ürün ticareti aynı yıl 878,2 milyar dolara yükseldi. Bu sayılar ÇHC'nin bölgedeki etkisini ve bu etkinin kolay geriletilmeyeceğini açık olarak gösteriyorlar.

Gizlenen antlaşmalar

Scholz'un ziyaretinde kamuoyuna açıklanmayan bazı antlaşmalar da imzalandı. Bunlardan en önemlisi ÇHC'nin Avrupalı Airbus tekeline verdiği 17 milyar dolarlık uçak filosu ihalesi. Böylelikle zaten Çin pazarından uzak tutulan ABD'li Boeing tekeline de ağır bir darbe vurulmuş oldu. Müttefik ABD'nin ÇHC yönelik politikaları nedeniyle ihalenin kamuoyuna açıklanmaması anlaşılır bir şey.

Air China, China Eastern ve China Southern uçak şirketleri yaz aylarında Airbus temsilcileriyle buluşmuş ve toplam değeri 37 milyar dolar tutan 292 Airbus A-320 uçağını sipariş etmişlerdi. ÇHC yönetmelikleri böylesi siparişlerde devlet onayını öngördüğünden basına açıklama yapılmamıştı. Onay tam Scholz'un Pekin ziyareti esnasında verilmiş olmalı ki, China Aviation Supplies Holding Company şirketi 17 milyar dolar tutan ve 140 uçağı sipariş eden ilk ihale bölümünü imzaladı.

İşin ilginç tarafı Berlin'in "ziyaret esnasında ve sonrasında herhangi bir antlaşma imzalanmadı" açıklamasını yapmasıdır. Çinli Global Times ile Reuters Ajansı haricinde de hiçbir basın kuruluşunda konuyla ilgili haber yapılmadı. Ne Airbus yönetimi ne de Federal İktisat Bakanlığı ihale ile ilgili bir yorum vermediler. Aslına bakılırsa bu ihale ABD'li tekellere verilen önemli bir sinyal anlamına geliyor: "Saldırgan politikalara karşı çıkmazsanız, bizimle iş yapamazsınız!". China Southern şirketi önceleri Boeing'in en önemli müşterilerinden birisiydi. Şimdi ise Airbus'tan 40 uçak satın alacak. Ayrıca daha önce Boeing'e verdiği 100 adet Boeing 737 Max yolcu uçağı siparişini de geri çekti. Sonuç itibarıyla Boeing şirket yönetimi, "yürütülen ihtilaf politikaları nedeniyle Çin pazarını kaybettik" mealinde açıklama yapmak zorunda kaldı.

Buna karşın Airbus ÇHC'ndeki yatırımlarını genişletme kararını aldı. Basına yansıdığı kadarıyla Tianjin'deki A-320 montaj fabrikası genişletilecek. Airbus tekelinin verdiği bilgilere göre, A-320 uçaklarının montajı dünya çapında sadece dört fabrikada yapılabiliyor. Toulouse ve Hamburg'daki merkezi fabrikaların yanı sıra birisi ABD'nde Mobile'de diğeri de Tianjin'de.

Biden yönetimini bu çerçevede kızdıran gerçeklerden bir diğeri de ÇHC'nin Airbus ve Boeing modellerine benzer bir model geliştirmiş olmasıdır. Comac C 919 adlı Çin yolcu uçağı kısa bir süre sonra kullanıma sokulacak. Böylelikle ÇHC Batılı tekeller karşısında yeni bir avantaj daha elde etmiş olacak.

Yeni muharebe alanı olarak Afrika

ABD ve Avrupa'daki Transatlantikçi müttefikleri ÇHC'ne karşı verdikleri mücadelede Afrika'yı yeni muharebe alanı olarak seçmiş durumdalar. Özellikle Alman Dışişleri Bakanı Baerbock bu konuda hayli aktif. Baerbock'un ofisinden yapılan son açıklamalardan da Transatlantikçi fraksiyonların ÇHC'nin Afrika'daki girişimlerinden son derece rahatsız oldukları

okunabilir. Sahiden de ÇHC uzun bir süredir Afrika'daki milyarlık yatırımlarıyla dikkat çekiyor. ÇHC bu yatırımları sayesinde hem Afrika ülkelerinin önemli altyapılarını inşa ediyor, hem de geniş hammadde kaynaklarına ulaşabiliyor. New York Times gazetesinde 2022 Ekim ayında yer alan bir makaleye göre hâlihazırda sadece Kongo'daki 19 Kobalt maden işletmesinin 15'i ya ÇHC şirketlerine ya da doğrudan ÇHC tarafından finanse edilen şirketlere ait. Kobaltın elektro araçların aküleri için vazgeçilmez bir maden olduğunu söylemeye gerek yok herhalde.

Alman emperyalizmi ÇHC'nin Afrika'daki etkisini kısıtlamak için kalkınma programı bütçesini artırıyor ve diplomatik kanallardan Almanya ile iş birliğinin "daha avantajlı olacağı" propagandasını yapıyor. Federal Kalkınma Bakanlığı yaptığı bir açıklamada 2023 Ocak'ında yeni Afrika Stratejisinin genişletilmiş bütçesini kamuoyuna tanıtacağını bildirmişti. Alman Transatlantikçilerin bu girişimlerinin başarılı olabileceği konusunda hayli şüpheler var. Bir kere ÇHC'nin Batılı güçler karşısında iki temel avantajı bulunmaktadır: Birincisi, ÇHC'nin Afrika'da bir sömürge geçmişi yoktur. İkincisi ise ÇHC yaptığı yatırımları herhangi bir baskıcı koşula bağlı olmadan gerçekleştirmektedir, ki bu kanımızca en önemli avantajıdır. Örneğin 2017 – 2021 yılları arasında ÇHC'nin Afrikalı ülkelere önkoşulsuz olarak yaptığı 4,2 milyar dolarlık yardım Batılı ülkelerin düşünemeyeceği bir adımdır.

Afrika ülkelerindeki altyapı inşası ise Yeni İpek Yolu Girişimi çerçevesinde desteklenmektedir. Alman Dış Ticaret Topluluğu 2022 ilk yarı raporunda ÇHC'nin Yeni İpek Yolu Girişimi çerçevesinde toplam 140 projeyi finanse ettiği vurgulanarak, Federal Hükümetin Afrika politikalarını gözden geçirmesi istenmişti. Alman Dışişleri Bakanlığı'nın buna verdiği yanıt ise şöyleydi: "Rusya'nın saldırı savaşından Çin politikamız için çıkardığımız öğreti, hiçbir ülkeye bağımlı kalmamamız ve birlikte çalışmak istediğimiz ülkelerin de bağımsız kalmaları için çaba göstermektir."

Afrika'da faaliyet gösteren Alman tekellerinin temsilcileri ise bu politikanın değişmesini ve "gelişmekte olan ülkelerdeki Alman yatırımlarının korunması için adımlar atılmasını" istiyorlar. Bu çerçevede de kalkınma yardımı ile dış ticaret teşviki politikalarının tek çatı altında toplanmasını talep ediyorlar. Federal Hükümetin Yeşil kanadı bu istemlere karşı pek karşılıksız kalamıyor. O nedenle Dışişleri Bakanı Baerbock "Afrikalı ülkelerin ÇHC'ne olan bağımlılıklarını azaltmak için" Almanya'nın Global Gateway projesi üzerinden Afrika'da 150 milyar Euro'luk yatırım yapılacağını ilân etti. Gene de Almanya'nın bu adımlarında geç kaldığını burjuva medyasında bile okumak olanaklı. FAZ gazetesinin bir yorumunda şu tespit yapılmıştı: "Batı, sömürgeci geçmişiyle yüzleşse dahi, Batılı şirketlerin kâr amaçlı faaliyetleri ile ÇHC projelerinin çekiciliğini azaltamayız." Öyle, doğru söze ne denir?

Sonuç yerine

ÇHC emperyalist güçlerin hiç istemedikleri bir yönede gelişme rotasında yoluna devam ediyor. ÇKP'nin bu çerçevedeki planları hiç kuşkusuz Batılı kapitalistleri ve siyasi temsilcilerini rahatsız etmektedir. Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen karşıdevrim ve "liberal demokrasinin" başarılı olacağı düşüncesi uzun bir süre sosyalizmin alternatif sistem olamayacağı ve bir tehdit olarak ortadan kalkacağı umutlarını beslemişti. Ancak emperyalist-kapitalist dünya düzeninin yapısal krizleri, özellikle etkileri hâlen sürmekte olan 2008 krizi ve üstüne üstlük ÇHC'nin ekonomik başarıları burjuvazinin tüm umutlarını boşa çıkarttı. Bu nedenle 2008 krizinin hemen ardından ÇHC yeniden "düşman" ilân edildi ve BM Şartı temelinde dünya çapındaki sorunlar üzerine söz söyleme hakkını talep etmesi "Çin saldırganlığı" olarak lanse edilmeye başlandı.

2009-2010 yıllarında geliştirilen ve 2011 yılında Obama yönetimince ilân edilen "ABD Hint-Pasifik-Stratejisi" hızla dünya siyasetindeki taşları yerinden oynattı. Bu strateji temelinde askeri güçlerini Hint-Pasifik-Bölgesine yığan ABD emperyalizmi, NATO'daki ve NATO dışındaki müttefiklerine Avrupa, Orta Doğu ve Afrika'daki kimi "görevlerini" devretmek zorunda kaldı. Başlangıçta Almanya ve Fransa başta olmak üzere ABD müttefiklerinin severek üstlendikleri bu "görevler" sorun yaratmaya başladılar. NATO'nun Doğu Avrupa'ya genişlemesi, ABD'nin nükleer roketleri Doğu Avrupa'ya konuşlandırması ve Rusya Federasyonu'na yönelik kuşatma ve zayıflatma stratejisinin hız kazanması, ABD'nin ÇHC'ne yönelik saldırgan politikasıyla birleşince, Avrupa'daki farklı sermaye fraksiyonları arasında kurulu olan denge bozuldu ve derin çıkar

atışmaları gündeme oturdu.

Güney Çin Denizi'nin dünya çapındaki ürün ve hammadde nakliyat yolları açısından kazandığı yaşamsal önem, özellikle Avrupalı tekellerin üretim alanları ve tedarik zincirleri konusunda HC'nde elde ettikleri avantajlar, teknoloji transferi ve hammadde zenginliklerinin getirdikleri devasa olanaklar, ABD'nin "Hint-Pasifik-Stratejisiyle" ciddi bir tehdit altına girdiler. Özellikle ABD emperyalizminin Transatlantikçi müttefikleri üzerinden doğrudan Berlin'in HC politikalarını belirlemeye alışması Alman tekelci burjuvazisini çözümü zor bir ikilemle karşı karşıya bırakmaktadır. Gerçi Scholz Pekin ziyaretinde "Çin ile olan iktisadi ilişkilerin geliştirilip, derinleştirilmesini istediğini" vurgulayarak, Yeşillerinkinden farklı bir HC stratejisi takip ettiğini göstermişti. Ancak Scholz'un bu stratejisinin başarılı olup olmayacağı ABD'nin ve Transatlantikçi Yeşillerin sabotaj girişimlerinin başarısına veya başarısızlığına bağlı.

Alman emperyalizmi ABD'nin "dost ateşine" maruz kaldığı müddetçe hedeflerine ulaşmakta hayli zorlanacağı belli. HC ile olan karmaşık ilişkiler de giderek daha da karmaşıklaşacaklar gibi görünüyor. Sonuç itibariyle Alman tekel temsilcilerine hak vermek zorundayız: Alman emperyalizmi "kendi kazdığı kuyuda" cebelleşmeye devam edecek.

Almanya'nın sessizliğinin anlamı

27 Kasım 2022

Scholz hükümetinin “TSK kimyasal silah kullanıyor” iddiaları ve en son Rojava ile Güney Kürdistan’a yönelik saldırıları karşısında sessiz kalması, aksine şahin Dışişleri Bakanı Baerbock’un “saldırıları orantılı olmalı” demesi, Almanya’daki muhalif kesimler tarafından “ikiyüzlülük” olarak eleştiriliyor. Kanımızca “böyle feminist dış politika mı olur” diye soran sol liberaller fena yanılıyorlar. Çünkü Almanya kendince “tutarlı” davranıyor. Çünkü Alman emperyalizminin Türkiye politikalarında insan hakları, feminizm veya uluslararası hukuka uyulması gibi değerler yer almıyor. Aslına bakılırsa Berlin, Türkiye’nin Suriye topraklarını işgal etmesine ve askeri saldırılarına devam etmesine tahammül göstererek, “tutarlı” davranıyor.

Çünkü Almanya’nın derdi başka. Almanya’nın asıl derdi Rusya üzerindeki baskıları artırmak ve Ankara’nın Moskova bağlantısını olabildiğince baltalamak. Türkiye’nin Rusya ile olan ticareti 2021’de 30 milyar dolar tutarken, 2022 sonunda yaklaşık 72 milyar dolar seviyesine çıkacağı tahmin ediliyor. Rusya’dan 26 milyar dolar değerinde petrol ve doğal gaz alan Türkiye, yaptırımlar sonucu Rusya’dan çekilen Batılı ihracatçıların açığını kapatmaya aday ve nihâyetinde yaptırımlar kapsamında olan Batılı ürünlerin Türkiye üzerinden Rusya’ya aktarılması söz konusu.

AB’nin sekizinci yaptırım paketi Rusya’nın ham petrol ihracatına yönelik olduğundan, Türkiye’nin artan biçimde Rusya’dan ham petrol ithal etmesi sorun olarak görülüyor. Örneğin Türkiye’nin Eylül ve Ekim aylarında AB ve ABD’ne ihraç ettiği petrol ürünleri, Temmuz ve Ağustos aylarındakinden yüzde 85 daha fazlaydı. Türkiye’deki rafinerilerin giderek daha fazla oranda Rus ham petrolünü işlediği ve petrol ürünlerini Romanya’nın Constanta ile Lettland’ın Ventsplis limanlarına gönderdiği biliniyor. Bu ise 5 Aralık 2022’de yürürlüğe girecek olan AB petrol ambargosu açısından Almanya’yı son derece rahatsız ediyor – her ne kadar bu sayede Rus petrolü AB’ne yasal olarak ulaşıyor olsa da.

AB’nin sekizinci yaptırım paketi, Rus petrolünün Avrupalı tekellerin tankerlerince nakledilmesine izin verilmesi için, petrol fiyatının AB tarafından belirlenen fiyatı aşmamasını öngörüyor. Ancak Rusya AB’nin fiyat sınırını kabul etmiyor ve bu nedenle petrolünü satmak için Avrupa dışı ülkelerdeki tanker filolarını angaje etmeye çalışıyor. Bu noktada Rusya’nın henüz çözemediği temel sorun ise sigorta sözleşmeleri. Sözleşmelerin genellikle başta Londra olmak üzere Avrupa’dan verildiği düşünülürse, bu sorunun Rusya’nın petrol ihracatını zorlaştıracığı görülebilir.

İşte Almanya bu çerçevede Türkiye’nin yeni bir karar almasına ön ayak oldu. 1 Aralık 2022’den itibaren İstanbul ve Çanakkale Boğazlarından geçecek olan petrol tankerlerinin zorunlu nakliyat sözleşmelerini yaptıklarını kanıtlamaları gerekiyor. Bu da Rusya açısından ciddi bir soruna, dolayısıyla da Ankara ve Moskova arasındaki ilişkilerin limonileşmesine yol açabilir. Rusya’nın Rojava’ya yönelik saldırılara pek fazla söz söylememesi bu çerçevede ayrı bir anlam kazanıyor.

O açıdan Almanya’nın “insan hakları, demokrasi ve barış” demagojisiyle şekillendirdiği “feminist” dış politikasının TSK’nin son saldırıları karşısında sessiz kalmasının temel nedenlerinin başında Rus petrolüne yönelik ambargo geldiğini söyleyebiliriz. Dahası, bizce Alman emperyalizmi Kürdistan’a yönelik ve kanıtlandığı gibi başta sivilleri hedef alan savaşın tarafıdır. Sadece siyasi anlamda değil, TSK’nin kullandığı silah ve gereçler açısından da.

Zaten hafta başında Ankara’da meslektaş Süleyman Soylu’yu ziyaret eden Federal İçişleri Bakanı Nancy Faeser’in kimyasal iddiaları ve son saldırılar konusunda tek kelime etmemesi, aksine Türkiye ile olan “teröre karşı mücadele iş birliğini geliştireceğiz” söylemi, bizce hayli anlamlı. Almanya’da yaşayan Kürdistanlılar ve kurumları bu söylemin nasıl bir sonuca yol açacağını çok iyi biliyorlar: Daha fazla kriminalize etme, daha fazla baskı altına alma ve giderek daha fazla Kürdistanlının yurt dışı edilerek, cellatlarına teslim edilmesi.

Feminist dış politikaymış! Hadi oradan, bunu külahımıza anlatabilirsiniz ancak!

Topyekûn ideolojik savaş

4 Aralık 2022

Alman tekelci burjuvazisi ve siyasi temsilcilerinin giderek daha da pervasızlaştığını söylersek, pek yanlış yapmış olmayız. Sadece son iki haftanın gelişmelerine baktığımızda, Alman emperyalizminin “vatan cephesinde” topyekûn bir ideolojik savaş başlattığını görebiliriz. Görüldüğü kadarıyla Almanya’daki egemenler “vatan cephesinde mezarlık sessizliğinden” ziyade, tüm toplumu esir almaya yönelik bir zihinsel seferberlik ilân ettiler.

Kasım başında BM Genel Kuruluna sunulan ve “Nasyonal Sosyalizm, Neonazizm ve benzer pratiklerle mücadeleyi” öngören bir karar tasarısı 105 ülke tarafından kabul edilmesine rağmen Batılı “kolektif” tarafından reddedilmişti. Hemen ardından Alman milletvekillerinin öncülüğünde – ki iki milletvekili haricinde Sol Parti milletvekilleri de dahil olmak üzere – Avrupa Parlamentosu Küba, Nikaragua ve Venezüella’nın yanı sıra Rusya’yı “terörizmi destekleyen ve terörist araçlar kullanan ülke” olarak ilân etti. Peşinden Alman parlamentosu 25 Kasım’da Ceza Yasasında değişikliğe giderek, soykırımların yalanlanması veya izafileştirilmesini suç unsuru olarak kabul etti.

Soykırımları, bilhassa Holocaust’u yalanlayanların insanlığa karşı suç işledikleri herkes tarafından kabul görüyor. Ancak Alman parlamenterler örneğın Alman sömürgecilerinin Afrika’da işledikleri suçları veya Ermeni soykırımını tartışmayı “tarihçilere bırakmak” isterken, Alman faşizminin ve Ukraynalı faşistlerin 20. Yüzyıl’da Sovyetlere karşı kullandıkları antikomünist “Holodomor” yalanını temel alarak, hafta ortasında Sovyetler Birliği’nin Ukrayna’da soykırım uyguladığını karar altına aldılar. 1932 ve 1933’te tüm SSCB’nde geniş açlık sorunları olduğunu bilmelerine rağmen.

Ancak “Holodomor” yalanıyla önce Ekim Devrimini ve sosyalizm ideasını karalamak, ardından Alman faşizmini ve suçlarını izafileştirmek ve nihâyetinde Kiev’deki darbeci rejimi ve Ukrayna milliyetçiliğini meşrulaştırmak istedikleri çok açık. Temel amaçları da SSCB’nin “doğal ardılı” olarak kabul ettikleri Rusya Federasyonu’na karşı yürütölen iktisat savaşına rıza üretmek için Almanlar arasında yaygın olan Rus düşmanlığını körüklemektir.

Zihinsel seferberliğin nasıl işlediğini gösteren bir diğör örnek Şanghay’da “sıfır Covid tedbirlerine” karşı gerçekleştirilen protesto gösterilerinin haberleştirilmesidir. Almanya’da – ki 80 milyonluk ülkede bir haftada 150 bin yeni enfeksiyon not edilirken, 1,4 milyarlık nüfusuyla ÇHC’nde aynı sürede 200 bin enfeksiyon tespit edildi – devletin Covid salgınına karşı aldığı tedbirleri protesto edenler genellikle “bilime inanmayan Covid-İdiotları” olarak lanse edilirlerken, benzer nedenlerle sokağa çıkan Şanghaylılar “özgürlük savaşçıları” diye göklere çıkarıldılar.

Gerçek özgürlük mücadelesini destekleyen Kürdistan ve Türkiye kökenli Alman vatandaşları ise, suç unsuru bulunamasa da “siyasi endoktrinasyon” gerekçesiyle ya pasaportlarını vermek zorunda bırakılıyorlar ya da çocuklarının velayeti ellerinden alınıyor, Alman vatandaşı olmayanlar da sürekli yurt dışı edilme tehdidiyle karşı karşıya kalıyorlar. Hâlihazırda İran’da halkın Molla rejimine karşı ayaklanması “Jin, Jiyan, Azadi” şıarı kullanılarak güya desteklenirken, bu şıarı kendi ana dillerinde kullananlar kriminalize ediliyor ve “terörizmi destekleme” suçlamasına maruz bırakılıyorlar. Resmi söylemi ifşa eden muhalif Alman kurumları da kamu yararlılıkları ellerinden alınarak, “devlet düşmanı” ilân ediliyorlar.

Alman emperyalizminin bu topyekûn ideolojik savaşı, bir tarafta bir türlü sonuçlanamayan Ukrayna savaşının yol açtığı sorunlar, kamuoyunda bu çerçevede yükselen eleştiriler, diğör tarafta da ABD’nin baskısına rağmen tek sıraya dizilemeyen sermaye fraksiyonları arasında derinleşen çelişkiler nedeniyle yürütölmek zorunda. Nitekim SPD ve Yeşiller bunun için biçilmiş kaftan. Ne de olsa yıllarca karşı çıktıkları serbest ticaret antlaşmalarını onaylıyorlar. Aynı en son Kanada ve AB arasında imzalanan CETA antlaşmasını onaylamalarında olduğı gibi. Haklarını vermek lazım: muhafazakârlar bile böylesi ideolojik savaşı bunlar kadar yürütemezler!

Münferit hadise(ler)

11 Aralık 2022

Geride bıraktığımız hafta Almanya’da üç bin polis, istihbarat ve özel tim memurlarının katılımıyla gerçekleştirilen ve toplam 25 (!) darbecinin tutuklanması ile sonuçlanan operasyon dünya çapında medyatik ilgiye maruz kaldı. Almanya burjuva medyası dahi “kurulu düzeni yıkmak isteyen sağcı teröristler” başlığı altında “demokrasimiz savunmasız değil” yorumlarını yaptılar. Federal Savcılık ve hükümetten “bu münferit hadisedir” açıklaması geldikten ve yasaların sertleştirileceği vaatleri verildikten sonra münferit hadise gündemden düştü.

Operasyonu gerçekleştiren makamların operasyon başlatılmadan bir hafta öncesinde büyük basın kuruluşlarına haber vermeleri, peşinden de kameraman ve fotoğrafçıları operasyon güçlerine ilıştirmeleri eleştirilse de “iyi bir PR çalışması” diye övüldü. Tutuklananların arasında hâlen görevde olan bir hâkim ile polis ve ordu mensuplarının olması ise – gene önceden bilinmesine rağmen – Federal İçişleri Bakanı Faeser için “Anayasa düşmanlarına meydanı bırakmayacak ve ceza yasalarını sertleştireceğiz” söylemine gerekçe oldu.

Halbuki yürürlükteki Anayasa ve zaten defalarca sertleştirilen Ceza Yasası polis teşkilatı, istihbarat, yargı ve ordu içinde örgütlü olan ırkçı-faşist yapılanmaları ortaya çıkartmak, dağıtmak ve mahkemelerde yargılanmalarını sağlamak için tamamen yeterli. Ancak bu yapılmıyor ve federal cumhuriyetin kurulduğu ilk günden itibaren Batı Alman devletinin yasama, yargı ve yürütmesine, hem de en merkezi karar mekanizmalarına sızan Alman faşistleri her defasında “münferit hadise” olarak lanse edilmektedirler. Buna karşın “Son Kuşak” gibi iklim korunması için radikal eylemler gerçekleştiren gençler “Anayasa düşmanları” ve “Eko-teröristler” suçlamasıyla kriminalize ediliyorlar.

Kapitalist devletin baskı aparatı olan polis ve istihbarat teşkilatlarında, ordu ve yargısında milliyetçilerin, ırkçı ve faşistlerin yaygın bir şekilde yer alıyor olmaları eşyanın tabiatına aykırı bir şey değil elbette. Şimdiye kadar, bırakın hakim ve savcılar, olağan memurlar arasında radikal solcu görüşleriyle tanınan bir kişi dahi bulunmamaktadır. Kaldı ki Alman devleti on yıllardır kapitalizm eleştiri yapanlara ve bilhassa komünistlere memuriyet yasaklarını uygulamaktadır. Günümüzün Alman üniversitelerinde tek bir Marksist öğretim üyesi kalmamıştır.

Alman üniversiteleri tam da bu nedenle kolaylıkla uluslararası tekellerin ve özellikle askeri-sınai kompleksin emrine sokularak, emperyalist yayılmacılığa teknik, bilişimsel, sosyolojik ve siyasi destek sunmaları sağlanmış, Marksizm’i salt araştırma konusu olarak inceleyen sol liberallere “kapitalizmin barışçıl potansiyelleri ile insan hakları ve demokrasiye katkılarını kanıtlayan” çalışmaları ile antikomünist propaganda fırsatı verilmiştir. Sosyalizm ve Komünizmi faşizm ile eşit anlamlı hâle getiren, antiemperyalizmi Yahudi düşmanlığı olarak karalayan “bilimsel” çalışmalar üniversitelerde yaygın görüş hâline getirilirken, iklim korunmasının önemine dikkat çeken protestocu öğrenciler polis zoruyla üniversitelerden uzaklaştırılmakta ve “aşırı solcu” olmakla itham edilmektedirler. Buna karşın NSU gibi faşist terör şebekelerinin polis ve istihbarat teşkilatı içinde taraftar bulması, federal ordunun özel timlerinde Alman faşizminin Wehrmacht’ına övgüler düzülmesi veya soykırım gerçekleştiren Alman subaylarının anılması ise “münferit hadiseler” olarak lanse edilmektedir.

O açıdan 25 kişilik darbeci ekibin tutuklanmasının ardından Alman devletinin “Anayasa düşmanlarına karşı alacağı etkin tedbirlerinin” devletin baskı aparatının içindeki ırkçı-faşist yapılanmalardan ziyade, “Eko-teröristler”, “aşırı solcular”, “devlet düşmanı eylemciler” demagojisiyle kapitalizm eleştirisi yapan herkesi hedefine koyacağından ve aynı gerekçe ile zaten içi boşaltılmış olan demokratik ve sosyal haklara daha fazla saldıracağından hareket edebiliriz. Neticede Alman egemenleri açısından asıl sorun, dün olduğu gibi bugün de faşistlerin devlet içinde örgütlenmesi değil, iktidar ve mülkiyet ilişkilerini ters yüz edecek devrimci hareketlenmelerdir. Radikal iklim protestoları gibi sistemi tehdit dahi etmeyen en ufak eylemleri kriminalize etmelerinin, yasaları sertleştirmek istemelerinin temel nedeni budur.

Sistemik kriz

25 Aralık 2022

Savaş karşıtı ve tanınmış antifaşist Alman yazar Erich Kästner 1927’de Goethe’ye atıfta bulunarak kaleme aldığı bir yazısında “Top [mirmilerinin] çiçek açtığı ülkeyi tanıyor musun?” diye soruyor ve sorusunu kendisi yanıtlıyordu: “Orada özgürlük olgunlaşamaz. (...) Ne inşa edilirse edilsin – her defasında kışla yapılır... Tanımıyor musun? Tanıyacaksın!” Kästner bu cümleleri yazmasından beş yıl sonra Alman faşizmi iktidarı gasp edecek ve bilinen vahşet çağını başlatacağı.

Kästner günümüzde yaşıyor olsaydı, muhtemelen ülkesi için benzer cümleleri kurardı. Çünkü Alman tekelci burjuvazisi geçen yüzyılda olduğu gibi, 21. Yüzyıl’da da yaşamın her alanını pervasızca militaristleştirmeye ve emperyalist yayılcılık hayallerini gerçekleştirmeye çalışıyor. Çünkü Alman militarizmi dizginlerinden koparılmış biçimde kamu kaynaklarını talan ederek, sistemik krizleri tetikliyor.

Scholz hükümeti Ukrayna savaşını gerekçe göstererek silahlanma için 100 milyar Euro’luk özel fon hazırlar, “savunma” bütçesini NATO’nun istediği gibi, yurt içi GSMH’nin yüzde ikisine yükseltirken, sağlık gibi farklı sosyal alanlarda derinleşerek devam eden krizlere uluslararası tekellere yarayan ve yaraların üstünü örtmekten başka işlevi olmayan pansuman biçiminde çözüm önerileri sunuyor. Corona Pandemisi döneminde sağlık sektöründe nasıl kaos ve belirsizlik ortaya çıktıysa, bugün de yeni bir kriz, ilaç tedarik krizi ortaya çıktı.

Sağlık sistemini bundan 20 yıl önce özel sermaye birikiminin emrine sokan SPD ve Yeşiller, şimdi liberallerin desteğiyle akut hâle gelen ilaç tedariki sorununa benzer bir çözüm öneriyorlar. Federal Sağlık Bakanı Karl Lauterbach geçenlerde yaptığı ve sağlık sigortaları ile hastaneler “ilaçlar için yüzde 50 fazla fiyat ödesinler” açıklamasıyla ilaç tekellerinin şirket merkezlerinde ve borsada şampanyaların patlatılmasını sağladı. Gerçi Lauterbach, özellikle çocuk ve gençlerin ihtiyaç duyduğu çok sayıda ilaç sıkıntısını çözmek için Bavyera Sağlık Bakanı gibi Federal Orduyu görevle çağırmadı, ama ilaç fiyatlarının süresiz pahalanmasının önünü açtı.

Federal İlaç ve Tıp Ürünleri Enstitüsü’nün verilerine göre hâlihazırda öksürük şurubu, ateş düşürücü ilaçlar, antibiyotikler ve kanser ilaçlarında ciddi tedarik sorunları söz konusu. Bununla birlikte hastanelerdeki, özellikle pediatri bölümlerindeki personel azlığı nedeniyle hasta çocuk ve gençlerin bakım ve tedavilerinde sıkıntılar yaşanıyor.

Federal Sağlık Bakanlığı’nın hazırladığı ve kabinede destek gören acil eylem planı ise, yapısal sorunlarla temel mücadele yerine, kâr marjı doğal olarak düşük olan çocuk kliniklerini kapatmayı, ilaç fiyatlarını artırmayı, “piyasanın çözümüne güvenmeyi” ve ilaç patentleri uygulamasını “kolaylaştırmayı” öngörüyor. Aynı şekilde resen tespit edilen ilaç fiyatları üst limitleri uygulaması da yürürlükten kaldırılarak, “talebi yüksek ilaçların” Almanya’da üretilmesi “teşvik” edilecek. Eh, ilaç ve sağlık tekelleri buna sevinmeyecekler de kim sevinecek ki?

Tüm diğer yaşam alanlarında olduğu gibi, sağlık alanında da kapitalist üretim tarzının irrasyonelitesini hâkim kılan Scholz hükümeti, bilhassa yönetici tıp doktorları başta olmak üzere, sağlık emekçileri arasındaki zihinsel yozlaşmanın da önünü açıyor. Aksi takdirde Alman Tıp Doktorları Birliği’nin bir yöneticisinin “sosyal açıdan kabul edilebilir erken ölümler” cümlesini kurabilmesi veya bir hastane başhekiminin “kronik hastalığı olan çocuklar sisteme zarar veriyor” demesi olanaklı olur muydu?

Velhasıl ilaç ve sağlık sektöründeki güncel kriz neoliberal sağlık sisteminin, dolayısıyla burjuva toplumunun krizidir ve yapısalıdır. Yapısal olduğundan salt pansumanla değil, kökten tedavi gerektirir. Çünkü asıl hastalık kapitalist üretim tarzı ve özel sermaye birikimine yarayan piyasalaştırmalardır.

Nihâyetinde kapitalizm halk sağlığına zararlı olan bir zehirdir. Panzehri ise sosyalizmdir!